

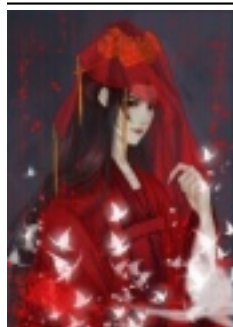
Vợ À! Địa Ngục Chờ Em

Contents

Vợ À! Địa Ngục Chờ Em	2
1. Chương 1-1	2
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	5
4. Chương 3	6
5. Chương 4	8
6. Chương 5	9
7. Chương 6	10
8. Chương 7	11
9. Chương 8	12
10. Chương 9	13
11. Chương 10	15
12. Chương 11	17
13. Chương 12	18
14. Chương 13	19
15. Chương 14	21
16. Chương 15	22
17. Chương 16: Lời Thỉnh Cầu	24
18. Chương 17	25
19. Chương 18	26
20. Chương 19	27
21. Chương 20: Ghen	29
22. Chương 21: Tòa Nhà Kinh Dị [1]	30
23. Chương 22: Tòa Nhà Kinh Dị [2]	32
24. Chương 23: Toan Tính	33
25. Chương 24: Sự Cố Không May	35
26. Chương 25: Báo Vương	36
27. Chương 26: Tôi Thích Em Rồi	37
28. Chương 27: Lo Lắng	39
29. Chương 28: Sự Lãng Mạn Đau Đớn	40
30. Chương 29: Âm Mưu Của Uyển Nhu	42
31. Chương 30: Âm Hồn Khổ Sở[1]	44
32. Chương 31: Âm Hồn Khổ Sở[2]	45
33. Chương 32: Lời Thối Lộ Của Tôn Ngao	47
34. Chương 33: Đụng Chạm Đầu Trâu Mặt Ngựa	49
35. Chương 34: Mạnh Bà	51
36. Chương 35: Không Nhận Ra Hay Không Quen?	52
37. Chương 36: Không Nhận Ra Hay Không Quen?	54
38. Chương 37: Không Nhớ Nhưng Vẫn Cảm Nhận	55
39. Chương 38: H	57
40. Chương 39: Tìm Thuần Viên	58
41. Chương 40: Thuần Viên	60

42. Chương 41: Thuần Viên	61
43. Chương 42: Yêu Giới	62
44. Chương 43: Ném Cầu Chiêu Thân	64
45. Chương 44: Đại Hôn Có Biến [1]	66
46. Chương 45: Đại Hôn Có Biến [2]	67
47. Chương 46: Đại Hôn Có Biến [3]	69
48. Chương 47: Đại Hôn Có Biến [4]	70
49. Chương 48: Đại Hôn Có Biến [5]	72
50. Chương 49: Đại Hôn Có Biến [6]	73

Vợ À! Địa Ngục Chờ Em

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình, ma,. . Một cuộc hôn nhân được thương mại lại được áp dụng đối với hân và cô.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-a-dia-nguc-cho-em>

1. Chương 1-1

Đêm tân hôn, hân dẫn tình nhân về nhà. Khi cô vừa bước ra khỏi phòng tắm, ngay lập tức bị hân túm chặt lấy tóc trên chiếc ghế cạnh giường.

- Khốn kiếp! Dịch Trần, gọi thì thả tôi ra chứ tiểu nhân dê tiện như vậy không xứng đáng làm đàn ông!
- Có phải đàn ông hay không thì tôi sẽ cho cô thấy.

Hân vừa cười, khoe miệng hơi nhếch ôm lấy ả tình nhân bên cạnh. Bàn tay cô nắm chặt. Nếu không phải vì lợi ích của tập đoàn, cô cũng chẳng thêm lấy cái tên dê tiện này. Uống công thời học đại học cô yêu hân, vậy mà đến tận hôm nay cô mới phát hiện ra hân bỉ ổi tới mức làm cô ghét cay ghét đắng.

Cô mím chặt môi, lặng lẽ nhìn cảnh hai con người kia làm chuyện đồi bại ngay trên chiếc giường mình.

Một đêm hoang đường trôi qua cho tới khi cô bị một ca nước dội vào mặt làm cho tỉnh giấc.

Hân nhìn cô, đôi mắt hiện lên tia tà ác.

- Sao hả? Hôm qua xem đến nỗi mệt lả rồi?
- Anh cho rằng tôi có hứng thú xem cảnh đấy hả? Đúng là làm bẩn mắt tôi!

Khi cô vừa dứt lời, hân lập tức giơ tay tát mạnh vào bên má cô. Mạnh đến nỗi khiến miệng cô rơm rớm máu.

- Đồ chó má nhà cô cũng chỉ thế thôi.

Định lợi dụng việc tập đoàn hợp tác để leo lên làm Dịch phu nhân? Cô thử nói xem ai dê tiện hơn?

Cô im lặng. Thực ra cô cũng chẳng còn tình cảm gì với hắn. Cái loại người này... thật đã hết thuốc chữa rồi.

Đúng lúc ả tình nhân thân nhiên từ phòng tắm bước ra, thấy cảnh này thì vui vẻ đến ôm chầm lấy hắn.

- Anh nha... em đói rồi...

- Bảo bối ngoan. Anh dẫn em đi ăn.

Bọn họ rời đi, để cô một mình trong căn phòng trống. Mãi cho tới tối, người giúp việc vào dọn phòng mới phát hiện và cởi trói cho cô. Lúc đó, cả người cô như không còn sức, vừa mệt vừa khát nước, vừa đói. Cũng lúc đó, hắn cùng ả tình nhân đang vui vẻ khoái lạc ở bên ngoài...

1 tháng sau

- Cô dám làm hạ thuốc rồi đẩy làm cô ấy xảy thai?

Hắn từ đầu đập cửa phòng của cô quát to. Đang nằm trên giường, cô bỗng đâu bị hắn túm tóc đến chảy cả nước mắt.

- Anh... bị đui sao? Hôm qua tôi bị tai nạn bó bột 1 bên chân! Sao đẩy được cô ta...

“Chát” hắn tát cô. Hắn còn chẳng thèm nghe lời giải thích từ cô.

Hắn để ả ta mang thai con của hắn, cứng phụng ả ta như bà hoàng. Còn cô? Trong mắt hắn cô chẳng bằng một người giúp việc.

Hôm qua ả ta đã cố tình làm hỏng phanh xe khiến cô bị tai nạn phải bó bột một bên chân. Vậy mà, hắn lại vu cho cô làm hại đứa con của ả ta. Nước mắt cô chảy xuống, cô cười chua xót.

- Đúng đấy! Là tôi giết con hai người đấy! Thì sao? Cô ta xứng đáng mang thai à, cô ta cũng chỉ là tình nhân. Tôi mới là vợ hợp pháp của anh.

Nghe cô nói vậy, cơn tức giận của hắn tăng lên. Hắn cầm chặt tay cô lôi lên sân thượng. Vừa ra khỏi cửa, đúng lúc ả tình nhân đi đến nhìn theo cười thỏa mãn.

Lên sân thượng, hắn mặc kệ chân cô vẫn còn bó bột, bàn tay hắn siết chặt ép cô vào thành lan can.

- Nếu cô đã giết con tôi... vậy thì cô đi theo nó luôn đi!

Hắn mất bình tĩnh đẩy mạnh khiến cả cơ thể cô lộn ra đằng sau ngã từ sân thượng xuống đất. ả tình nhân đúng lúc chạy đến, thấy cảnh này thì tái mặt nắm chặt tay hắn.

- Sao.. sao anh giết cô ta? Nhỡ cảnh sát mà phát hiện ra thì...

- Em đừng lo. Anh sẽ cho người thu xếp mọi thứ...

Vậy là 20 tuổi xuân của cô chấm dứt. Trước khi chết, cô hấp hối trừng mắt nhìn cặp đôi đang ôm nhau đứng trên sân thượng. Mấy người... nhất định phải trả giá!

Diêm Vương điện

- Cô có muốn đầu thai?

Một giọng nói thâm trầm vang lên đầy vẻ uy nghiêm. Cô được hắc bạch vô thường dẫn đến quỷ dưới đại điện. Bàn tay cô nắm chặt, đôi mắt chứa toàn sự thù hận.

- Tôi muốn trả thù!

Lúc này cô ngẩng đầu lên, phát hiện ánh mắt Diêm Vương đang chăm chú nhìn cô. Gương mặt... thật đẹp...

- Được! Trả thù chính là cách giải thoát... nhưng trả thù xong, cô sẽ không được đầu thai nữa. Ở lại làm tù binh cho tôi!

2. Chương 1-2

- Mỗi ngày cô chỉ được lên trần đúng 4 canh giờ. Mỗi canh giờ để phòng ngừa cô không trốn, hắc bạch vô thường sẽ đi theo giám sát cô.

Diêm vương vừa ghi sổ vừa đường hoàng nói. Cô nuốt một ngụm nước bọt. Từ khi sinh ra, mọi người thường nói với cô rằng Diêm vương chính là vua của địa ngục. Cô cứ rằng Diêm vương chính là một lão già có cuộc sống vĩnh cửu nhưng... không nghĩ tới hẳn lại có gương mặt còn đẹp hơn cả phụ nữ.

- Lui đi... phạm nhân tiếp theo.

Còn chưa để cô kịp phản ứng, Diêm vương đã hạ cho lui.

Âm phủ chính là nơi âm u, sâu thẳm chứa tất cả mọi linh hồn của sau khi từ trần. Đi đến chỗ nào, cô cảm giác được một sự lạnh buốt bao trùm cả toàn thân. Mà đi theo giám sát cô chính là một tên trắng toát và một tên đen sì.

- Sao Diêm Vương đại nhân lại sai chúng ta đi theo một linh hồn thấp kém này? Thật kém sang...

Âm thanh đủ lớn của hắc vô thường lọt vào tai cô. Ngay lập tức cô dừng bước quay lại nhìn chăm vào hắc vô thường.

- To gan, ai cho người dám nhìn...

Bạch vô thường chưa kịp nói hết câu, hai cái tát vang lên đồm độp trên mặt.

- Người... người dám...

Hắc bạch vô thường ôm bên má bị đánh, giọng lắp bắp. Lần đầu tiên ngoại trừ Diêm vương và Lưu phán quan, lại có một linh hồn gan to dám tát bọn họ? Cơn tức giận của bạch vô thường bùng phát định cầm roi thép cho cô bài học thì một âm thanh lọt vào tai của cả hai khiến bọn họ dừng động tác. Cả mình mảy toát mồ hôi lạnh.

- Được thôi, từ giờ vị tiểu quỷ này muốn làm gì thì làm...

Hắc vô thường kéo tay bạch vô thường lại, giọng nói có vẻ dịu đi hơi cười.

Cô quay người lại bỏ đi tiếp. Hiện tại cô đã chết, chẳng còn gì để mất nên chẳng phải sợ cái quái gì. Lúc này, cô chỉ muốn trả thù...

Nhìn theo bóng lưng của cô, bạch vô thường trừng mắt tức tối.

- Tại sao Diêm vương lại ngăn chúng ta? Cái con quỷ đó... tức chết ta mà... oa oa....oa... hắc à... nó tát ta....oa...

Bạch vô thường vốn là nữ nhân. Bị đánh như vậy nên không kìm nén được tính trẻ con.

- Thôi ngoan... ca thương...

12 giờ đêm

Dịch Trần cùng ả tình nhân đang chìm vào cảnh hoan lạc. Tiếng rên rỉ cùng tiếng thở gấp vang vọng cả căn phòng rộng lớn.

Dưới ánh trăng, hình bóng của cô lướt nhẹ thoảng qua như một cơn gió. Đến khi cô dừng lại ở cửa sổ phòng ngủ chính, nhìn thấy một màn này dường như tức điên máu muốn dón lên nào.

- Ờ... ờ... thời gian 4 canh giờ bắt đầu. Bọn tôi chờ cô ngoài này...

Hắc vô thường lười biếng ôm thanh gậy cờ đen dài dựa vào gốc cây. Bạch vô thường im lặng đứng đó... thật là khó chịu. Giờ bạch muốn đi câu hồn... ở đây chờ một tiểu quỷ sẽ chán muốn chết... tuy trong lòng không ngừng gào thét nhưng bạch vô thường vẫn tỏ ra bình thường để không làm mất hình tượng.

Hai thân hình đang say sưa gần đến lúc cao trào, bỗng đầu cửa sổ rầm một tiếng to khiến tất cả động tác của hai người dừng lại.

- Chuyện gì?

Hắn nghi ngờ. Bây giờ ban đêm ngoài trời không có gió, lấy đầu ra cửa sổ đập mạnh như vậy? Nghĩ vậy, hắn rời mình đứng dậy ra cửa.

- Anh... đi đâu vậy?

Ả tình nhân nũng nịu kéo tay hắn.

- Ngoan, bảo bố đi chờ chút. Anh ra xem cửa sổ có gì không?

Hắn vuốt ve mặt của ả rồi đi ra cửa sổ xem xét một lượt. Nhưng khi vừa định kéo cửa lại, bỗng ả tình nhân nằm trên giường la to.

- Aaa... anh... anh... em chảy máu...

3. Chương 2

Trên chiếc giường, hai tay ả tình nhân dính đầy máu. Vết máu dài dần loang rộng ra trải khắp cả ga giường. Dịch Trần hốt hoảng chạy lại, gương mặt hết sức khó coi.

- Bảo bố...em sao vậy?

- Em... không biết... không phải máu của em.

Giờ đây, tóc tai của ả tình nhân rối mù. Đầu óc hỗn loạn, ôm chầm lấy hắn. Bỗng chốc, cả hai người lạnh hết sống lưng. Cánh cửa sổ bên ngoài kéo kẹt như bị ai đó điều khiển.

Rồi đến ánh đèn điện chập chờm tắt rồi lại sáng. Ánh nhìn nhân lúc này ngược nhìn lên gương tủ quần áo. Ngay lập tức không tin vào mắt mình, ả ôm chặt hắn hơn gào to.

- Anh... anh... cô ta... cô ta đáng sợ... ma.....a.a.a.a...

- Em nói gì?

Hắn vừa dứt lời, một làn gió lạnh bao trùm làm hắn sởn hết da gà. Ả tình nhân sợ hãi quá độ rồi ngay lập tức ngất xỉu. Đột nhiên, một lực đẩy mạnh mẽ nhấc cả người hắn lên dằn ép sát vào tường. Mắt hắn nhòa đi, đến khi lấy lại ý thức thì tái mặt khi nhìn thấy cô.

- Cô... cô... sao có thể? Cô đã chết rồi...

Nhìn biểu hiện giận dữ của hắn như vậy cô thoải mái.

- Đúng là tôi đã chết. Nhưng... ở dưới đó buồn quá... tôi lên để dẫn anh theo cùng...

- Không... buông tôi ra!

Hắn càng vùng vẫy, cổ càng bị siết chặt nâng lên.

- Anh cũng phải cảm ơn tôi vì không cho anh thấy 1 bộ dạng máu me ghê tởm... còn bây giờ... mau chết đi...

Ánh mắt cô hiện lên tia thù hận. Nếu không phải vì hắn, cô không phải sống khổ sở... nếu không phải vì hắn, bây giờ có lẽ cô vẫn còn cơ hội để sống. Làm một hồn ma mang hận thù, còn không thể đầu thai. Cô hận! Cô hận!!!

Nhưng đến khi hắn sắp bị cô ép nghẹt thở, ngoài cửa sổ, hắc bạch vô thường lười nhác điều khiển sợi dây xích to, vòng qua trói chặt cô lại rồi nhanh chóng mang đi. Tất cả rất nhanh, chỉ trong tích tắc, căn phòng trở lại yên lặng. Hai con người bên trong phòng bị ngất đi vì sợ.

Cổng phủ Diêm Vương Điện.

Cô bị hắc vô thường lôi xềnh xệch kéo như bao tải.

- Khốn kiếp! Thả bà đây ra. Bà đây còn chưa trả được thù... các người cho ta tận 4 canh giờ cơ mà...

Cô khó chịu, cả người bị xích trói chặt chằng khác gì một cái bánh trưng ép giò. Bạch Vô thường đi trước, nhìn bộ dạng của cô khoái chí. Ai bảo lúc trước dám tát ta... bây giờ cho người đáng đời.

- Âm khác trần, 4 canh giờ của người âm trôi rất nhanh so với người trần. Vậy nên... người cầm phàn nà...

Đù má! Cô chửi thề. Vậy mà bọn chúng lại không nói cho cô biết. Suýt nữa là cô đã cho tên kia thăng thiên rồi. Ai ngờ đầu bỗng dừng hết giờ.

Cô hậm hực, vừa đi chân lại đá loạn xạ. Cho tới khi.... một tiếng “huych” vang lên, lúc này cô mới giật mình. Hắc bạch vô thường khựng lại như đứng hình.

Cô khó hiểu di chuyển tầm nhìn xuống dưới. Lúc này, cô mới ngó người. Vừa nãy... cô đá trúng một vị quỷ sai đi...

- Người... người... đá... Lưu...

Bạch vô thường lấp bắp. Còn hắc vô thường buông sợi xích trong tay. Hai người họ chạy vội vàng lại đỡ cái tên vừa bị cô đập trúng.

Đến khi tên quỷ sai đứng được đỡ đứng dậy, cô chờ người ra. Nếu nói Diêm Vương là mỹ nam thì nam nhân này... hẳn là đại thần đi. Đẹp quá!!!

- Cái... cái đầu nhà người... dám đập ngã Lưu ca ca của ta...

Bạch vô thường trừng mắt. Ở cái địa phủ này ai mà không biết tới 2 vị mỹ nam xếp vào top đầu nổi tiếng nhất lục giới. Thứ nhất là Diêm vương đại nhân... thứ hai là Lưu phán quan. Người được mệnh danh tài tử nhu ngọc khiến biết bao nữ giới nghiêng ngả. Đến ngay Mạnh bà còn xiên lòng nữa là...

Cô xì một tiếng thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Đẹp thì sao? Đẹp thì có quyền chắc.

Lưu phán quan phủi bụi trên quần áo. Do vừa nãy mãi chăm chú những con số trên sổ sách mà không may bị ai đó đập trúng. Ai ngờ... là một cô hồn mà hắc bạch vô thường câu được. Nhưng điều làm hắn ngạc nhiên là cô hồn này chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái rồi thờ ơ. Chẳng lẽ... đạo này nhan sắc của hắn tụt giảm xuống một cách trầm trọng?

Thấy ánh mắt ai đó cứ nhìn chằm chằm như đang dò xét mình, cô bực mình buột miệng.

- Mắc nhìn nhìn chằm ta? Nhìn cái đầu nhà người ý!!!

- “...”

4. Chương 3

Cô vừa chửi Lưu đại nhân. Tin tức rất mau chóng lan nhanh đến tất cả mọi ngóc ngách của Địa phủ.

Nhưng điều kì lạ là Lưu đại nhân lại còn nhận cô làm quỷ hầu. Chính cái điều này là nguồn đầu mối ghen ghét thù hận giữa cô và vô số nữ ma đầu ở địa phủ.

Chẳng qua lúc đó, Lưu phán quan có nói một câu.

- Theo ta, ta sẽ giúp cô trả thù. Vả lại, cô sẽ không bị bắt vào ngục giam cùng bọn âm hồn khác. Có quyền ngang bằng với hắc bạch vô thường.

Vậy là nghe những lời này. Cô gật đầu đồng ý ngay mà không biết lúc đó, bạch vô thường phụng phịu không cam lòng đang chia ánh mắt sắc nhìn về phía cô.

- Hắc... tại sao Lưu ca ca lại cho cô ta làm quý hầu bên cạnh? Hay ta cũng đá Lưu ca ca một cái thì ta cũng được như cô ta?

Hắc vô thường đầu ba vạch đen, một lúc sau chỉ thở dài xoa nhẹ đầu của Bạch vô thường.

- Ai biết Lưu đại nhân tính khí kì quái. Bạch mà đập ngài ấy... sau này không khéo còn mất chức Bạch vô thường nữa...

- “...”

Ở địa phủ này rất rộng lớn, cô đi theo tên họ Lưu kia về phủ của hắc mà cả người cũng mệt rũ rời. Ở đây lại còn không có ánh sáng mặt trời... thỉnh thoảng cũng chỉ có vài cột đèn đuốc soi sáng.

Mà đi bên đường, cô phát ra hiện ra một hàng hoa đỏ. Có vẻ ở khắp nơi chỗ nào cũng có hàng hoa đỏ này. Cô dừng lại, định ngồi xuống sờ xem thì giọng nói của Lưu phán quan vang lên.

- Hoa cấm! Âm hồn mà chạm vào là tiêu tan đấy.

- Á! Tại sao cái thứ nguy hiểm này lại trồng ở đây...

- Bởi vì để làm công cụ ngăn chặn bọn quỷ dưới các tầng địa ngục trốn thoát.

Mấy bông hoa rẻ rách này mà lại lợi hại như vậy. Cô chẳng dám chạm nữa.

Lưu phán quan tiếp tục bước đi, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về sau theo dõi cô. Tâm tình của hắc vốn rất tốt... kể từ khi được sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên ngoài Diêm vương lại dám chửi hắc. Cái âm hồn này đúng là mạnh miệng... hắc cảm thấy hứng thú nên mới cho cô làm quý hầu bên cạnh để từ từ tìm hiểu.

Cuối cùng cô cũng được dừng lại. Là dinh thự của Lưu phán quan.

- Oa... to quá đi... không ngờ ở địa phủ lại có dinh thự to và rộng rãi đến thế!!!

Cô buộc miệng kêu to. Lúc trước còn sống, cô cũng là đại tiểu thư... gặp vô số biệt thự của các nhà tài phiệt. Nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy một dinh thự đẹp cổ kính cỡ này.

Khóe môi Lưu phán quan giật giật. Dinh thự của hắc cô còn khen đẹp rộng rãi? Không biết khi đến dinh thự ngự ở của Diêm vương cô còn há hốc mồm kêu bao nhiêu...

- Tùy tiện chọn một phòng. Nhưng riêng căn phòng cao nhất thì không được. Đó là phòng của ta!

Lưu phán quan dẫn dò chưa xong, đã thấy cô biến mất khỏi tầm mắt. Hắc thở dài trở vào. Không biết hắc nhận cô làm quý hầu để giúp hắc hay hắc lại đi trông chừng cô nữa đây...

Cô đi vào dinh thự, mọi thứ bên trong lấp lánh làm cô đến lóa mắt. Đến khi vô tình cô đi vào một căn phòng, cánh cửa sổ căn phòng ấy lại hướng tới một tòa tháp và một dinh thự phía xa. Lưu phán quan lúc này cũng đi theo sau bước vào.

- Ở phía kia... sao lại có một tòa tháp và dinh thự to tới vậy?

- Nơi ở của Diêm Vương!

- Vậy thì tôi sẽ ở căn phòng này.

- Tùy người. Bây giờ theo ta đi làm việc.

- Việc gì?

- Lên trần xem xét....

Cho tới khi Lưu phán quan đi rồi, lúc này cô mới quay người bước theo. Bất chợt, một ánh mắt từ đỉnh của tòa tháp rơi thẳng vào người của cô. Cô rơi rùng mình nhưng nhanh chóng rời khỏi phòng.

Cùng lúc đó, Diêm Vương an tọa trên đỉnh tháp tròn. Cả người hắc lười biếng dựa vào cột trụ nằm nghỉ. Đúng lúc hắc nhìn thấy có bóng dáng nữ nhân trong tòa dinh thự của Lưu phán quan.

Bỗng đâu, khoe miệng Diêm vương hơi nhếch tạo lên một đường cong hoàn mỹ. Âm hồn đó quả là có gương mặt giống với Lệ Nhi... thật là khiến hắn thấy thú vị.

5. Chương 4

12 giờ đêm, cô theo Lưu nam thần đi bắt âm hồn.

Nơi đến đầu tiên chính là ngôi trường kì dị âm u đến đáng sợ. Nghe đồn, ở đây có một nữ sinh vì bị bạn trai phản bội mà đau lòng nhảy lầu tự vẫn. Kể từ sau vụ đó, các lớp học cứ đến đêm lại có biến cố kì dị. Hiệu trưởng đã quyết định, chỉ học ban ngày đến 6 giờ tối đóng cửa trường.

Đứng trước cổng trường, cô nhìn lướt quanh một lượt.

- Lưu nam thần, liệu ở đây có ma thật không? Sao không sai hắc bạch vô thường đi bắt mà ngài phải tự đích thân đi?

Lưu phán quan nhướng mày thấy đáng sợ hãi của cô thì nhếch miệng ném cho cô một cái nhìn khinh bỉ.

- Cô chết rồi. Cùng đồng loại mà thôi, sợ cái gì? Mà Lưu nam thần? Là ý gì?

- Đẹp thì gọi vậy? Ý kiến à?

Cô nhếch miệng. Sở dĩ cô cũng là người biết trân trọng cái đẹp nên mới gọi tên họ Lưu kia như vậy. Nếu mà hắn ta mà xấu... thì đừng hòng...

Chưa kịp suy nghĩ xong thì một cơn gió lạnh lướt qua, Lưu nam thần mới đây đã biết mất. Cô thở dài, đi xuyên qua cổng rồi từ từ đi vào trong ngôi trường.

Cô đi lên bậc thang rồi đi thám thính dần dần từng phòng học. Ngôi trường này tuy nhiều lời đồn ma ám nhưng trang thiết bị và công nghệ giảng dạy quá tiên tiến nên vẫn thu hút được nhiều học sinh. Xem xét xong từng phòng, cô lại lướt tiếp đến khi nghe thấy một âm thanh nỉ non như ai oán.

Cả người cô rờn rợn, nuốt một ngụm nước bọt rồi đi theo âm thanh đó.

Âm thanh càng ngày càng rõ đến khi tới một cái giếng cổ ở một góc sân trường. Từ tầng 3 cô ngó đầu xuống, phát hiện bóng trắng đang ngồi trên thành giếng chải tóc.

Mái tóc đen bù xù che kín mặt khiến cô không thấy rõ. Bỗng chốc đột nhiên cô vỗ tay đen đét.

- Không hiểu tại sao âm nhạc cô lại kém tới vậy. Rên cũng làm cho người ta hãi nữa...

Nghe thấy tiếng động, con ma nữ ngẩng đầu lên tầng ba. Đôi mắt bỗng chốc màu đỏ lừ, cái miệng rộng toác hiện ra các tơ máu xung quanh. Cô nhếch miệng, thả mình từ tầng 3 xuống dưới tiếp đất 1 cách nhẹ nhàng. Xong đứng dậy dựa vào bức tường phía sau khoanh tay.

- Nhìn bộ dạng biết ngay là chết vì nhảy lầu rồi. Cô gái vì sao lại phải khổ thế?

Nhưng con ma nữ đó dường như không nghe lọt tai cái gì. Nó gằm lên rồi hiện ra những móng vuốt sắc ở bàn tay lao về phía cô điên cuồng.

- Chết đi... chết đi... chúng mày là lũ khốn...

Cô ngáp dài. Hình như đầu con ma nữ này có vấn đề? Cô đã chết rồi lại còn rửa cô chết. Chưa kịp suy nghĩ đã thấy móng vuốt con ma nữ găm cận kề với cái cổ của mình với ý đồ bóp nát.

6. Chương 5

Con ma nữ với cái miệng máu me kinh tởm giờ móng vuốt định bóp chặt cổ của cô.

Ngay lúc nguy cấp, bỗng đâu một luồng ánh mắt vụt tới. Bóng người áo vàng nhanh nhẹn từ đâu xuất hiện. Anh ta miệng lẩm bẩm đọc trứ rồi dùng chiếc dây vàng óng trói chặt con ma nữ lại. Sau cùng dán lên trán nó một chiếc bùa. Con ma nữ tự nhiên bất động tại chỗ.

- Yêu nghiệt to gan. Dám quấy phá trần gian làm hại người vô tội!

Mũi kiếm gỗ của đạo sĩ đó chìa thẳng vào mặt con ma nữ. Cô ngơ ngác định bước lên, bỗng đâu một bàn tay từ phía sau kéo cô lại. Thì ra là Lưu nam thần, suýt làm cô sợ hú vía.

- Người không biết hay giả vờ ngu? Kẻ đạo sĩ đang bắt ma... những hồn ma khác mà tới gần sẽ bị sức nóng của bùa trên người đạo sĩ làm tiêu tan.

Lúc này cô nuốt một ngụm nước bọt. Không ngờ lại nguy hiểm tới vậy... cô đã là ma rồi... nếu còn bị tiêu tan... mới nghĩ tới đây thôi, cô chẳng dám nghĩ nữa.

Đúng lúc tên đạo sĩ kia xong việc, quay lại. Cả cơ thể cô cứng ngắc, miệng há to, mắt tròn xoe. Giết cô đi!!! Diêm vương chính là soái ca, Lưu phán quan đã là nam thần... vậy mà tên đạo sĩ người trần mắt thịt này... là mi nam nha. Mà mi nam đậm chất tiểu mi thụ hử hoi. Mái tóc óng mượt, đôi mắt phượng màu đen toát lên một chút yêu mị. Đặc biệt là đôi môi ai nhìn vào chỉ muốn chà đạp!!!

Lưu phán quan liếc sang lắc đầu thở dài. Đúng lúc tên đạo sĩ ném một cái túi nhỏ, bên trong chứa âm hồn con ma nữ cho Lưu phán quan.

- Âm hồn cô ta oán hận rất nặng. Việc còn lại ngài thích xử trí ra sao cũng được.

- Lưu nam thần, tên đạo sĩ đó nhìn thấy chúng ta?

Lưu phán quan gật đầu, đường hoàng cầm chiếc túi cất đi. Về mặt quá đổi thần nhiên của hắn lại toát lên sức lôi cuốn kì lạ.

- Hắn ta là con cháu đời thứ 29 nhà họ Nguyễn. Các đời nhà họ Nguyễn lúc trước theo nghề đạo sĩ, giúp Diêm Vương thu phục vô số âm hồn oán khí nặng. Sau này, được sự đãi ngộ của Diêm Vương nên các đời con cháu của nhà họ Nguyễn đều có con mắt âm dương, nhìn thấy vạn vật. Mỗi lần bắt được một âm hồn, tuổi thọ của những người thuộc nhà họ Nguyễn sẽ tăng thêm 2 canh giờ. Vì vậy, ai cũng biết nhà họ Nguyễn ai cũng tuổi thọ cao là vì vậy.

Lại còn có chuyện đó? Nếu biết sớm, cô đã vào nhà họ Nguyễn xin làm đệ tử trừ ma để được sống lâu...

Tên đạo sĩ mi thụ kia nhìn Lưu phán quan vẻ cung kính rồi quay sang cô.

- Chào cô, lần đầu gặp mặt. Tôi tên là Nguyễn Khải.

Đến khi tên đạo sĩ kia định giơ tay ra bắt tay cô, một luồng gió lạnh xoẹt qua. Bóng người cao lớn từ đâu xuất hiện giữa trận cuồng phong. Giọng nói trầm trầm rất âm u.

- Thật là hiếm hoi để có cơ hội vàng này. Lưu phán quan thấy.... ta có nên xử lí người rồi gửi về cho Diêm Vương thân tàn của người không?

Ánh mắt của Lưu phán quan bỗng đâu thay đổi trở lên lạnh lùng. Hắn đứng chặn trước mặt cô và tên đạo sĩ mi thụ.

- Chơi thế là hèn lắm. Huyết Quỷ ngàn năm lại đi lợi dụng lúc ta lên Trần Gia để tấn công? Không biết thẹn à?

- Thẹn? Bỏn tôn chưa bao giờ thấy thẹn. Hay... đem nữ âm hồn dâng sau người qua đây?

Mặt cô tái xanh. Gì đây... gì đây??? Trời đất loạn thật rồi! Đến cả Huyết Quỷ trước mặt cũng đẹp như thế? Có điên mất thôi!!!

7. Chương 6

Huyết Quỷ ngàn năm vốn sinh ra từ hàng vạn máu của binh sĩ tử trận, sau đó tu luyện trở thành một thân bất phàm. Người không ra người, ma không ra ma.

Ánh mắt Huyết Quỷ một màu đỏ tươi trong suốt. Khi hấn lướt về phía cô khiến cô lạnh cả sống lưng.

- Âm hồn đó... thì ra... lại giống với Lệ Nhi?

Lưu phán quan nghe vậy giật bắn mình, ánh mắt lộ rõ vẻ mất tự nhiên.

- Hàm hồ! Huyết Quỷ, ngươi dám tới phạm trần gây rối? Hôm nay ta sẽ không tha cho ngươi!

- Được! Bồn tôn xem Lưu phán quan chức cao vọng trọng ở Địa phủ sẽ làm được gì.

Cô còn đang ngỡ ngàng, bỗng đâu thấy hai ánh sáng một xanh một đỏ lao vào nhau tạo ra những tiếng nổ kinh hoàng. Nhìn biểu hiện của Lưu nam thần vừa nãy, cô đoán chắc hắn đang bị kích động vì một thứ gì đó.

Tên đạo sĩ mi thụ Nguyên Khải thì đứng hình, cho tới khi cô quay người lại thì anh ta mới bình tĩnh được.

- Này! Tiểu mi thụ, anh là đạo sĩ mà... sao không vào giúp Lưu nam thần đi?

Nguyên Khải nghe cô nói vậy lắc đầu. Âm dương vốn là cách biệt. Hướng chỉ anh ta chỉ là một đạo sĩ phạm trần. Nhìn trận đấu giữa Lưu phán quan và tên kia thì phải công nhận hai người ngang tài ngang sức. Nếu anh ta mà xông vào thì... chẳng khác nào vướng chân tay Lưu phán quan.

- Tuy tôi là đạo sĩ nhưng cũng chỉ là người trần mắt thịt. Xông vào chỉ khiến vướng chân vướng tay Lưu phán quan mà thôi.

Cô thở dài.

Đột nhiên, bầu trời bỗng dưng nổi cơn lốc, bụi và lá cây bay mù mịt. Gió mạnh đến nỗi khiến cô hoa hết cả mắt. Sau đó, trên bầu trời xuất hiện một vệt sáng từ từ rơi xuống thẳng đầu của cô. Một trận hoa mắt mình mẩy đau nhức, cả người cô hòa nhập cùng ánh sáng đó. Nguyên Khải đứng bên cạnh định kéo cô ra chỗ khác nhưng động tác vẫn chậm nên bị cái ánh sáng đó hất ra và đập vào gốc cây.

Lưu phán quan cùng Huyết Quỷ đang giao đấu, bỗng đâu dừng lại mọi động tác. Gương mặt cả hai hết sức kinh hãi lộ rõ vẻ phức tạp.

- Không hay rồi! Là phượng hoàng đơn của Lệ Nhi!!!

Cô cảm giác cơ thể mình không còn nhẹ bằng nữa, thay vào đó là một loại cảm giác sáng khoái. Mà cho tới khi ánh sáng đó biến mất, cô nằm bẹp trên mặt đất thở hổn hển. Lúc này, Nguyên Khải khó nhọc đứng dậy, chạy đến đỡ lấy cô. Bỗng chốc, gương mặt anh ta thay đổi hẳn, hàng lông mày cau lại. Độ ẩm? Có da thịt? Cô gái này... không thể nào? Sao một âm hồn có thể tái sinh.

Lưu phán quan lúc này nhanh chóng xuất hiện chỗ cô, hấn đưa tay kiểm tra hơi thở của cô xong thì mặt biến sắc. Diêm vương đã căn dặn phải canh đúng thời điểm lấy bằng được phượng hoàng đơn mang về. Vậy mà... không ngờ phượng hoàng đơn lại xuất hiện đúng chỗ của cô đang đứng...

Phượng hoàng đơn chính là kết tinh linh hồn của Lệ Nhi sau hơn 100 vạn năm mà hình thành. Nếu ai có phượng hoàng đơn trong tay thì sức mạnh tăng cao liên tục 7 bậc. Còn nếu là âm hồn có phượng hoàng đơn thì sẽ hoàn dương được sống trường thọ mãi mãi, vả lại còn có sức mạnh như thần tiên.

Cái âm hồn này... vừa nãy hấn kích động sơ ý không nói cho cô. Giờ thì hay rồi... Diêm vương sắp tới lại nổi khùng lên cho mà xem!

Cô từ từ mở mắt, bỗng chốc những kí ức xa lạ nào đó chợt ùa về vào trong đầu của cô. Lệ Nhi vốn là nghĩa muội của Diêm Vương. Diêm Vương được sinh ra từ năng lượng của hòn đá Âm Dương bên cạnh sông vong xuyên hình thành suốt 1000 vạn kiếp trở thành người đứng đầu Địa Phủ. Mẫu thân của Lệ Nhi là phu nhân

của Lệ thành vương cai quản một đại thành ở Âm Phủ đã nhận Diêm Vương là con nuôi. Chính vì vậy có thể nói họ là huynh muội tương thông.

Vẻ mặt của cô hơi sầm lại. Trong đầu lại hiện lên đoạn kí ức tiếp theo. Huyết Quỷ và Lưu phán quan trước vốn đều yêu Lệ Nhi. Nhưng do Lệ Nhi cũng yêu Huyết Quỷ nhưng bị Diêm Vương phản đối. Chính vì thế mà ngay khi Diêm Vương đích thân tiêu diệt Huyết Quỷ, Lệ Nhi đã đứng ra lấy thân chắn mũi kiếm của Diêm Vương. Nguyên thần của Lệ Nhi bị hủy, hồn phách cũng bị thiêu đốt, chỉ còn sức mạnh của nàng ấy vẫn còn đọng lại hình thành cùng với tinh hoa đất trời tạo ra Phượng hoàng đơn.

Mà phượng hoàng đơn bây giờ cô lại đi hấp thụ!

Thì ra Diêm vương cho cô cơ hội báo thù, Lưu phán quan cho cô làm quý hầu bên cạnh, Huyết Quỷ nói cô giống Lệ Nhi. Hừ!! Thì ra tất cả đều là người tên Lệ Nhi đó!

8. Chương 7

Từ âm hồn bây giờ được tái sinh, cô chính thức không quay lại địa phủ nữa mà bám theo tiểu mi thụ Nguyên Khải về nhà anh ta.

Lưu phán quan và Huyết Quỷ cũng biến mất. Tuy trong lòng Huyết Quỷ sau bao năm vẫn nhớ thương Lệ Nhi của hắn nhưng cũng chẳng dám theo cô. Lưu nam thần thì trở lại Địa Phủ báo cáo tình hình cho Diêm Vương biết.

Cô nói sẽ bám theo mi thụ Nguyên Khải, vậy mà anh ta đồng ý cho cô về nhà thật. Đúng là người dễ dãi.

Nhà của tiểu mi thụ nằm ở một khu phố cổ. Lúc đầu, trong suy nghĩ của cô cứ tưởng nhà đạo sĩ phải to cao, rộng lớn lắm. Ai dè... thấp bé một mẩu. Nguyên Khải tươi cười mở cổng mời cô vào trong. Vừa bước vào, bỗng đâu bóng đen nhanh nhẹn thoát cái dán lên trán cô một chiếc bùa khiến cô thể cô như bị đông cứng.

Lập tức, một bà lão tóc trắng muốt chống gậy đã đứng trước mặt mình từ khi nào. Nguyên Khải thở dài, vẻ mặt anh ta khó xử cười gượng rồi gỡ lá bùa trên trán cô xuống.

- Bà... cô ấy đâu phải ma... bà làm như vậy là xấu mặt cháu mất...

Bà lão tóc trắng đó chính là vị đạo sĩ đã từng nổi tiếng một thời và cũng là bà của Nguyên Khải. Ánh mắt của bà anh ta hơi nheo lại nhìn cô, những nếp nhăn trên mặt cô lại trông rất đáng sợ.

- Thằng tiểu quỷ này! Chẳng qua... ta thấy trên người cô gái nào có luồng khí cõi âm.

- À, cô ấy giờ là người. Bà đừng quá lo.

Một lúc sau, không hiểu bà cụ suy nghĩ gì mà vẻ mặt bỗng chốc thoải mái hơn. Bà cụ cầm lấy tay cô.

- Cháu gái này nhìn cũng xinh đẹp đấy chứ? Quả không hổ danh được chọn làm Diêm Hậu..

Cả Nguyên Khải và cô đều ngớ người. Bỗng chốc Nguyên Khải thở dài lắc đầu. Bà anh ta tuy đã lớn tuổi nhưng mỗi lần nói toàn nói những câu khó hiểu. Còn cô không nghĩ nhiều, tưởng bà cụ nói đùa nên cũng mỉm cười đáp lại.

- Dạ, cháu chào bà. Cháu tên là Thiện Nhất.

- Ừ... tên hay! Nào, mau theo ta vào nhà... còn tên tiểu tử này. Mau vào bếp làm mấy món tiếp khách.

Bà cụ quay sang Nguyên Khải dặn dò rồi dẫn theo cô vào nhà. Nguyên Khải đứng đó vẫn còn thần thờ. Anh mới chính là cháu nội của bà... sao lại bắt công thế?

Tại Diêm Vương phủ.

Diêm Vương đại nhân đang an tọa trên chiếc giường nạm ngọc. Y phục tùy ý rộng thùng thình để lộ bờ ngực săn chắc mê người. Mái tóc dài của hắn hơi xõa xuống ngang vai. Vẻ mặt lạnh lùng băng sơn nhưng khi ai nhìn vào lại có cảm giác như bị sắc đẹp của hắn lôi cuốn.

- Diêm Vương, Lưu phán quan đã về.

Một tên quỷ sai từ ngoài vào cung kính.

- Cho vào!

Lập tức, tên quỷ sai biến mất. Lưu phán quan đường hoàng bước vào đại điện rộng lớn. Thấy nhân vật to lớn đang ngồi an tọa an nhàn, Lưu phán quan lập tức quỳ xuống hành lễ

- Xin ngài trách phạt!

- Lưu Mị, người theo ta cũng lâu rồi. Chúc phán quan cũng là mối đe dọa cho tất cả các Thành Vương cai quản mỗi vùng khác nhau. Nhưng... đây là lần đầu tiên người làm ta thất vọng!

Lưu phán quan toát mồ hôi lạnh. Diêm vương đại nhân nổi tiếng cả Địa phủ ai cũng biết. Về ngoài thì yêu mị hút hồn nhưng bên trong thì rất tàn nhẫn.

- Cái này cũng không thể trách thuộc hạ được. Phượng hoàng đơn không thể hòa nhập vào bất cứ âm hồn nào cũng như thần tiên nào. Nó chọn chủ... mà chủ của Phượng hoàng đơn chỉ có người dòng tộc Thiện Gia huyết thống. Tuy dù dòng tộc đó trong lục giới đã tuyệt chủng nhưng người thừa kế vẫn còn thì Phượng Hoàng đơn vẫn tồn tại. Nói cách khác thì... cô gái đó chính là Diêm Hậu tương lai!

Hàng lông mày của Diêm lập tức nhăn lại. Hắn ngồi dậy, miệng hơi nhếch tạo một đường cong hoàn mỹ.

- Vậy thì sai Mã Khắc lên dương gian bảo vệ Diêm Hậu đi...

9. Chương 8

Buổi tối hôm đó, sau khi ăn một bữa no nê ở nhà của Nguyên Khải, cô theo lão bà bà của anh ta lên gác căn phòng mà bà đã chuẩn bị riêng cho cô.

Quả đúng là lão bà bà có khác, chuẩn bị cái gì cũng chu đáo.

- Cháu cứ ở tạm đây... thoải mái coi đây là nhà mình...

- Vậy, cháu coi bà là bà nội cháu được không?

Nghe cô nói vậy lão bà bà bật cười cầm lấy tay cô.

- Cháu coi ta là bà nội là vinh hạnh của ta chứ!

Cả hai người mất một lúc để sắp xếp lại căn phòng sao cho hợp lí. Nguyên Khải ở dưới nhà cũng muốn lên giúp nhưng lại bị bà bà cản lại nói là chuyện phụ nữ.

Vậy nên Nguyên Khải mang bộ mặt ủ rũ đợi ở dưới, nhân tiện chờ vị khách đã hẹn trước với bà bà anh.

Từ ngoài, bỗng một chiếc ô tô đen dừng lại ở trước cổng. Nguyên Khải vội vàng bước ra ngoài. Từ trên ô tô, một người đàn ông cùng một người phụ nữ đường hoàng đi xuống. Đúng lúc, cô ngó ra từ cửa sổ trên tầng nhìn thấy bọn họ thì ánh mắt tràn ngập căm ghét. Cô tưởng ai, thì ra là chồng cũ Dịch Trần cùng ả tình nhân đến. Oan gia ngõ hẹp, cô chưa tính sổ với bọn họ mà bọn họ lại tự vác xác tới.

Lão bà bà thấy cô chăm chú nhìn xuống dưới thì theo con mắt nhìn xuống theo.

- Có vẻ cháu và hai người đó xảy ra 1 chút sự cố ngoài ý muốn?

- Dạ, cháu còn chưa cho họ ăn đủ mà họ lại tự động vác xác tới...

Ở bên dưới, Nguyên Khải ra cổng nghênh đón khách. Dịch Trần thở dài một hơi rồi nắm chặt tay ả tình nhân.

- Anh à... liệu có đúng chỗ này không? Em thấy ở đây thấp bé... bần bần...

- Đúng rồi. Đây là nơi Nguyên đạo sĩ ở. Đạo hạnh của bà ta cao thâm lắm... chắc sẽ tiêu diệt được cô ta.

Hai người thì thầm với nhau rồi lập tức thay đổi trở mặt tươi cười cúi chào Nguyên Khải và theo anh ta vào nhà.

Bước vào trong, Dịch Trần cùng ả tình nhân ho sặc sụa bởi vì không quen với khói nhang cũng như bùa chú ở đây. Lão bà bà chống gậy từ trên tầng bước xuống dáng vẻ khoan thai đi thẳng tới ghế ngồi xuống.

- Hai vị cũng ngồi đi.

Dịch Trần cùng ả tình nhân đưa mắt nhìn nhau rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Nguyên Khải đi lấy tách trà rót ra từng ly nước trên bàn rồi đưa cho lão bà bà.

Dịch Trần sốt ruột đi thẳng vào vấn đề.

- Nguyên đạo sĩ, chúng tôi nghe nói đạo hạnh của bà cao siêu. Chả là... mấy hôm trước chúng tôi bị một con ma nữ đeo bám. Cô ta ác độc muốn giết chết chúng tôi... chỉ là nhờ đạo sĩ ra tay giúp đỡ... bao nhiêu tiền đối với tôi không thành vấn đề.

Ả tình nhân bên cạnh gật đầu lia lịa rồi lấy từ trong túi ra 1 xấp tiền đặt trên bàn.

Vẻ mặt của Nguyên bà bà và Nguyên Khải đều cau có lại. Nhà họ Nguyên vốn dĩ chỉ hàng nghề trừ yêu ma giúp người khác chứ kị nhất là nhận tiền.

Còn cô đứng trên gác len lén nhìn xuống dưới, khóe miệng hơi nhếch vẻ khinh bỉ. Cái loại này... đúng là hết thuốc chữa chỉ có tiền hàng đầu. Đã vậy, cô càng không bao giờ buông tha cho bọn họ.

Nguyên Khải cau mày, hắng giọng

- Chúng tôi có thể giúp hai vị trừ ma nhưng tiền chúng tôi không nhận.

- Hay đạo sĩ chê ít? Không sao, chúng tôi có thể bồi thêm.

Ả tình nhân dường như chưa nhận ra sự phẫn nộ của lão bà bà, vẫn cứ rút thêm 1 xấp tiền đặt lên mặt bàn. Lúc này, lão bà bà đập mạnh bàn đứng dậy.

- Tôi không thể giúp hai vị. Thù là các vị tạo ra cho âm hồn đó. Dù tôi có giúp thì các vị cũng không thoát khỏi tai kiếp.

- Bà!

Dịch Trần cau có đứng dậy. Sau cùng đành tức giận cùng ả tình nhân bỏ đi. Cô đi xuống lầu bấu môi nhìn theo.

- Chắc chắc... hai người đừng tưởng thoát khỏi tay bà đây dễ dàng. Bà còn nhiều trò vui cho hai nữa nữa cơ...

10. Chương 9

Cô đợi cho lão bà bà ngủ say rồi lợi dụng đêm khuya rủ Nguyên Khải đến nhà “chồng cũ” của cô.

Nguyên Khải từ phòng ngủ ngáp ngáp dài, sợ cô đi một mình nguy hiểm nên đành thở dài đi theo.

Đứng trước cổng nhà Dịch Trần, khóe miệng cô bỗng nhếch lên một đường cong toan tính. Trong khi Nguyên Khải lò dò mãi mới trèo lên hàng rào cao vút thì cô an nhàn đi xuyên qua tường. Vốn dĩ, từ khi cô và phượng hoàng đơn hợp nhất thì cô cũng còn là âm hồn nhưng cũng không phải người trần mắt thịt.

Cô đứng dưới gốc cây to ở một góc rồi đợi Nguyên Khải trèo xuống xong mới lén lút đi vào vào từ cửa sổ đang mở.

- Tôi có thể cảm nhận được căn biệt thự này có âm khí rất mạnh.

Nguyên Khải thủ thủ nói với cô. Còn cô thì thản nhiên. Âm khí mạnh là đúng. Từ trước Dịch Trần vốn là người không thích khói hương và bùa ngải nên chẳng thờ cúng thổ địa công hay thần bảo hộ. Vì vậy, âm hồn tứ phía có thể vào cái biệt thự này là điều đương nhiên.

Đi qua hậu hoa viên riêng của Dịch Trần, bỗng chốc cô và Nguyên Khải lạnh cả sống lưng. Nguyên Khải nhanh nhẹn, cầm tay cô kéo vào nắp bên cạnh một góc tường. Trước mặt cô là 2 bóng trắng lượn lờ đi vào trong căn phòng trước mắt. Thân hình bóng trắng đó gầy guộc, hốc mắt đen sì. Thỉnh thoảng cái miệng rộng toác còn phát ra tiếng khè khè nghe rất rùng rợn.

- Nguyên Khải, anh thấy gì không?

- Đó là ma đói. Cẩn thận chút!

Cô vô thức đưa tay bịt miệng mình lại, rồi đợi hai con ma kia khuất dạng mới nuốt một ngụm nước bọt. Lúc này, Nguyên Khải móc từ trong túi ra một lá bùa rồi đưa cho cô.

- Cầm lấy, có lá bùa này bên người, những âm hồn kia sẽ không thể chạm vào cô được.

Cô và Nguyên Khải tiếp tục đi vào trong biệt thự. Thỉnh thoảng có vài người bảo vệ thức đêm túc trực soi đèn đi qua đi lại. Hai người phải mất ít thời gian để không chạm mặt những người bảo vệ đó. Cô theo con đường quen thuộc dẫn Nguyên Khải đến phòng của Dịch Trần một cách dễ dàng.

Bên trong căn phòng, Dịch Trần cùng ả tình nhân đang ôm nhau ngủ say giấc. Cô hé cửa định đi vào nhưng bỗng dưng, ả tình nhân đang trong vòng tay Dịch Trần đột nhiên mở mắt tỉnh giấc. Cô ta nhẹ nhàng đi xuống giường rồi ra khỏi phòng. Cô và Nguyên Khải thấy vậy luống cuống lùi lại phía sau, vội mở một căn phòng trống ở bên cạnh trốn vào.

Tiếng bước chân của ả tình nhân đi qua, lúc này hai người trốn ở căn phòng bên cạnh hé mở cửa rồi vội đi theo cô ta. Đến chỗ bể bơi, bỗng dưng ả tình nhân kia nghĩ thế nào lại nhảy xuống hồ.

- Cô ta làm sao nửa đêm nửa hôm thức dậy nhảy xuống bể bơi? Bị điên hay sao?

Cô ngơ ngác quay lại hỏi Nguyên Khải, phát hiện mặt anh ta đang dần đen lại. Cô kinh ngạc ngoảnh mặt lại phía bể bơi, phát hiện ả tình nhân kia đang dần tan thành bọt nước biến mất. Thay vào đó là một con cá ngư khổng lồ đen sì ở trong bể bơi. Cô sợ hãi suýt nữa định la lên, cũng may là Nguyên Khải nhanh tay bịt miệng cô lại rồi kéo cô rời khỏi đó.

- Cô ta sao lại như vậy?

- Không phải ma cũng không phải quỷ. Cô ta là yêu quái!

- “...”

Nguyên Khải tím tái mặt mày. Đạo hạnh của anh ta tuy cao nhưng cũng chỉ trừ được âm hồn và quỷ linh lực thấp. Cái con yêu quái ngữ tình vừa nãy đạo hạnh tu luyện phải hơn ngàn năm mới thành hình dạng người.

Cô như không tin vào tai mình. Lúc trước cô còn là âm hồn đến quấy phá... ả tình nhân này lại làm ra vẻ hoảng hốt sợ hãi. Cô cứ nghĩ cô ta là người bình thường chứ ai biết đâu là yêu tinh biến thành. Đúng là diễn đạt không thua kém gì diễn viên chuyên nghiệp. Tên Dịch Trần này không biết kiếp trước ăn ở thế nào mà kiếp này không ma đeo bám thì có yêu quái bên cạnh.

Nhưng dù sao cũng chính con cá ngư tình này mà tên Dịch Trần kia giết cô. Nói chung không thể tha cho bọn họ dễ dàng.

- Thiện Nhất, hay chúng ta về thôi... tôi...

- Không! Tôi chưa chơi chán!

Mặc kệ lời nói của Nguyên Khải, cô quay bước trở lại phòng của Dịch Trần. Bỗng đâu, con cá ngư tinh kia đột nhiên xuất hiện trước mặt hai người. Nó biến thành hình người nguyên bản, chân tay đen sì dính vẩy trông rất ghê người.

- Khốn kiếp! Thì ra 2 người đã phát hiện ra...

- Này Ngư Tinh, ta tưởng ngươi là thể loại như thế nào. Dịch Trần mà nhìn thấy bộ dạng này của ngươi... chắc anh ta sợ phát ngất ấy chứ.

Cô thần nhiên khoanh tay khiêu khích. Ánh mắt ngư tinh dần đỏ ngầu, cô ta nhe cái miệng sắc nhọn gầm lên.

- Ngươi biết ta yêu Dịch Trần thế nào không? Ta yêu anh ấy... hai người đã biết sự thật... vậy mau chết đi!!!

Nói rồi ngư tinh lao nhanh về phía của cô và Nguyên Khải. Bỗng chốc, hàng lông mày cô hơi nhíu lại. Nguyên Khải nhận ra điều gì đó định quay lại kéo cô chạy đi nhưng... bỗng đâu vài âm hồn ma đói nghe tiếng động xuất hiện chặn đường họ. Nguyên Khải lập tức xanh mặt.

- Yêu tinh và âm hồn.... thôi xong... lần này chết chắc...

11. Chương 10

Miệng cô Ngư tinh ngoác rộng lao tới phía cô, một tay nó giơ lên bóp chặt cửa của cô ép sát vào tường. Còn Nguyên Khải lại bị vây khốn bởi mấy âm hồn ma đói. Dù anh muốn giúp cô nhưng không được.

- Khốn kiếp! Tao đã nhịn mày từ lâu... vì Dịch Trần mà tao dù có sức mạnh giết mày nhưng tao vẫn phải kiềm chế lại. Hôm nay mày chết đi...

- Khụ... cô yêu Dịch Trần thì liên quan gì tới tôi. Hai dù gì cũng là 1 lũ điên giống nhau.

- Im miệng!

Bị lời nói của cô khiêu khích, Ngư tinh ép chặt cổ của cô lại. Móng tay nó biến dài ra trở lên sắc nhọn hơn.

Bùa Nguyên Khải đưa cô hộ thân chỉ có tác dụng tránh được âm hồn nhưng không thể đỡ sức lại với yêu tinh. Cô cảm giác cơ thể mình như sắp cạn kiệt khí, đến phút cuối cô cảm giác như sắp chết, ai ngờ cánh cửa phòng ngủ của Dịch Trần mở ra. Anh ta bước ra đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng này.

- Aaa....a..... quái... quái... vật...

Dịch Trần ngã xuống đất, hấn ta chỉ vào Ngư Tinh lắp bắp. Ngư Tinh thì sững sốt, lập tức buông cô ra. Nó tiến lại gần Dịch Trần.

- Dịch Trần... anh đừng sợ... em không làm hại anh đâu.

Nghe lời này, cả người Dịch Trần toát mồ hôi lạnh. Hấn đâu có ngu, giọng nói này chính là giọng tình nhân của hấn. Thì ra... cô ta là yêu quái. Thật khủng khiếp khi hấn ta nhớ lại những lần cùng cô ta làm tình.

- Tránh xa tôi ta đồ yêu quái!

Ngư Tinh sững sờ. Cô ta đứng hình tại chỗ rồi quay sang về phía cô bằng con mắt căm hận.

- Tất cả tại mày! Mọi chuyện đều tại mày!!!

- Này... là do cô ngu sao đổ lỗi cho tôi!

Cô nhìn Ngư Tinh cãi lại. Con Ngư tinh này chắc đầu óc có vấn đề. Cô làm gì đâu, tự Dịch Trần anh ta tỉnh ngủ ra đây làm gì chứ.

Miệng Ngư tinh khề khề rồi phun ra một khí độc bay thẳng vào cô. Thấy khí độc, cô vội nghiêng người đứng dậy né tránh. Nguyên Khải vẫn bị bao vây bởi mấy con ma đói, thấy cô đang nguy hiểm, anh ta nói to.

- Thiện Nhất cố gắng cầm cự chút...

Dịch Trần thấy khung cảnh vậy vô thức lùi lại. Nhưng anh ta lại không nhìn thấy âm hồn ngay phía sau mình. Một luồng khí lạnh vụt đến, âm hồn đó cười một cách ủy dị rồi dùng sức đẩy Dịch Trần về phía Ngừ Tinh.

Còn Ngừ Tinh đang mãi phun khí độc về phía của cô, bất giác Dịch Trần chặn trước mặt hứng trọn cả khí độc cô ta phun ra.

- Hự...

Dịch Trần đau đớn quần quai nằm dưới đất, miệng không ngừng chảy máu. Mặt Ngừ tinh tái xanh, cô ta vội chạy tới ôm lấy Dịch Trần.

- Anh... anh... à... em xin lỗi... anh đừng có bị gì... đừng mà...

Chưa nói dứt câu, Dịch Trần trút hơi thở cuối cùng rồi phun một ngụm máu đen ra. Độc của Ngừ tinh rất mạnh, nếu người trần trúng phải chết ngay tức khắc, Dịch Trần cũng không ngoại lệ. Ngừ Tinh gào thét điên cuồng ôm lấy Dịch Trần.

Còn cô thì hơi ngạc nhiên, đưa mắt nhìn về phía Dịch Trần bị đẩy. Phát hiện một con ma đói ở đó. Thì ra con ma đói đó đẩy hẳn ta đến chỗ Ngừ tinh. Bất giác con ma đói trừng mắt nhìn cô, hốc mắt đen sì chăm chú rồi lao tới cô như thú đói. Khi còn chưa chạm vào cô được, con ma đói đã bị ánh sáng của lá bùa mà Nguyên Khải đưa cho cô ảnh hưởng dần thiêu cháy.

Còn chưa xong, Ngừ Tinh điên cuồng đứng dậy. Dịch Trần bị độc ăn mòn mà tan thành một vũng chất lỏng đen. Ngừ tinh khóc lóc lại lao đến phía cô.

- Mày chết đi... mày chết đi... mày chết đi...

Cô hơi hoảng lùi lại phía sau. Sức mạnh của Ngừ tinh bỗng tăng vọt nhanh chóng. Cô cứ lùi lại cho đến khi cảm nhận được cái lạnh lạnh của bức tường phía sau mới biết mình hết đường.

Ngừ tinh vẫn tới. Cô không còn đường lui. Nếu đã trả thù Dịch Trần xong cô chẳng còn nuối tiếc... chết một lần rồi, chết một lần nữa cũng chẳng sao. Cô đành bất lực nhắm mắt lại.

Đợi mãi, không có động tĩnh gì, cô nghi hoặc mở mắt ra. Một vị tỷ tỷ đang đứng trước mặt cô, còn Ngừ tinh đang nằm đau đớn quần quai trên đất. Cô ngẩn người. Vị tỷ tỷ này có một sắc đẹp kinh diễm, mái tóc dài được búi gọn, hàng lông mày lá liễu, đôi môi đỏ mọng, đôi mắt phượng hút hồn. Tuy cô là phụ nữ cũng không thể kiềm chế được mà khen tỷ tỷ.

- Yêu nghiệp to gan dám làm hại Diêm Hậu!

Mã Khắc cầm thanh bảo kiếm chỉ thẳng vào Ngừ tinh. Cô nghe vậy ngớ người.

- Đây... tỷ tỷ... ai là Diêm Hậu vậy?

- Diêm hậu cứ đùa. Ngoài người còn ai vào đây.

Cô ngơ ngác ngác ngác. Mã Khắc nhếch miệng tháo chiếc vào tay ra, một luồng ánh bạc liền hút Ngừ tinh vào.

Nguyên Khải đến lúc này mới xử xong hết đám âm hồn, thở hổn hển chạy tới. Bất giác, Nguyên Khải cũng bị sắc đẹp của Mã Khắc làm cho mê mẩn.

- Tỷ tỷ này... sao tỷ tỷ xinh đẹp vậy?

Cô nuốt một ngụm nước bọt cảm thán. Mã Khắc định lên tiếng nói gì đó thì chốc Lưu nam thần và hắc bạch vô thường xuất hiện.

Hắc bạch vô thường nhìn âm hồn rải rác khắp nơi thì bệnh nghề nghiệp tái phát vội vàng đi thu hồn.

Còn Lưu nam thần thì đường hoàng bước tới, vẻ mặt thản nhiên.

- Mã Khắc! Bớt bớt giả gái để tiếp cận Diêm Hậu đi. Nếu không muốn Diêm vương tức giận, từ giờ nên giữ khoảng cách và cấm dùng sắc đẹp nữ nhân trước mặt Diêm Hậu.

Mặt cô và Nguyên Khải hiện ba vạch đen sì. Thì ra... tỷ tỷ xinh đẹp lại là nam nhân...

12. Chương 11

Mã Khắc mang một bộ dáng nữ nhân khiến cô cứ tưởng hắn ta là tỷ tỷ xinh đẹp. Điều này khiến Nguyên Khải bây giờ bị sốc nặng.

Dọn dẹp mớ hỗn độn xong, Lưu nam thần cùng hắc bạch vô thường trở về địa phủ. Nhưng tên Mã Khắc kia thì lại bám theo cô.

- Này! Sao anh bám theo vậy?

- Diêm hậu... tôi đâu có muốn đâu. Tại Diêm vương đã hạ lệnh...

Đúng thật! Mã Khắc dường dường là thẩm đại nhân cai quản ở sông Vong Xuyên. Tự dừng lại phải lên trần gian làm người hầu cho Diêm Hậu. Đúng là số phận của hắc hắc hui quá mà.

Nguyên Khải đi bên cạnh vẫn chưa khôi phục tâm trạng. Có vẻ anh ta sốc quá nặng khi biết Mã Khắc là nam nhân.

Cả ba người trở về, rón rén lén lút trở vào nhà. Khi chưa kịp vào trong, bỗng ánh điện vụt sáng. Lão bà bà chống gậy đã đứng trước mặt họ tự khi nào.

Nguyên Khải nuốt một ngụm nước bọt cười cười.

- Bà nội... bà chưa ngủ sao?

- Hai đứa nửa đêm trốn đi bắt ma?

Cũng may vừa vào nhà, Mã Khắc đã nhanh chóng biến mất, nếu không sẽ còn rắc rối to.

- Bà nội... tụi cháu biết sai rồi... bà...

Cô còn chưa kịp nói hết, lão bà bà quay người lại chống gậy về phòng.

- Hai đứa mau về phòng nghỉ đi. Mai sẽ bận rộn lắm đấy.

Nguyên Khải ngớ người. Từ trước tới giờ bà nội chưa bao giờ dễ tính như hôm nay. Đúng là Thiên Nhất có khác.. chắc chắc... Ánh mắt Nguyên Khải quay sang nhìn cô tán thưởng. Còn cô thì gượng gạo đi lên lầu trở về phòng.

Lúc đó, Mã Khắc biến thành cơn gió hiện hình trên mái nhà canh gác. Nhiệm vụ của hắc hắc ta là bảo vệ Diêm Hậu, chỉ sợ đến lúc gặp kẻ địch mạnh... không biết lúc đó hắc hắc có thể trụ nổi hay không.

Diêm Vương phủ.

Diêm vương đang an tọa trên chiếc giường nạm ngọc. Chợt đôi mắt phượng của hắc hắc hé mở, vẻ mặt tựa như điêu khắc hoàn hảo khẽ đang tức giận. Một tên quỷ sai vội vã từ ngoài chạy vào thông báo.

- Diêm vương đại nhân, không hay rồi! Không biết ai đi tung tin nói rằng trái tim của Diêm Hậu có thể tăng công lực, máu của Diêm hậu có thể trường sinh bất tử, bách ngoại bất xâm... giờ... những quỷ hồn tăng thứ 18 đều trốn thoát lên trần gian rồi!

Nghe xong, đôi mắt phượng của Diêm Vương dần chuyển sang màu đỏ ngầu. Hắc hắc tức giận dùng nội lực khiến cả bức tường bên phải vỡ thành các mảnh vụn.

- Triệu tập các Thành Vương lại điện Diêm La. Thông báo cho Lưu phán quan sắp xếp truy bắt đám quỷ hồn đó về...

Điều hấn lo lắng ở đây chính là cô sẽ gặp nguy hiểm. Quỷ hồn tầng thứ 18, toàn những quỷ hồn mạnh nhất, mang oán hận và thù hận không thể nào hóa giải. Một tên trốn thoát đã là 1 vấn đề khó, bây giờ đám quỷ hồn đó đều ra ngoài sẽ gây ra sự hỗn loạn cả lục giới. Hấn sai Mã Khắc lên bảo vệ cô nhưng với thực lực của Mã Khắc sẽ không thể áp chế được nhiều quỷ hồn cùng lúc được... lần này, đích thân hấn sẽ lên trần gian...

Sáng sớm hôm sau, khi cô vừa thức dậy đi xuống lầu đã thấy bên dưới nhộn nhịp tiếng người.

- Nguyên đạo sĩ... nghĩa địa gần đây xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn. Các quan tài bị ai đó đào xới cả lên... chúng tôi lo rằng sẽ có chuyện gì đó.

Lão bà bà suy nghĩ một hồi, quay ra nhìn thấy cô. Bà bà đưa một túi gì đó cho Nguyên Khải rồi vẫy vẫy tay ra hiệu cho cô tới

- Hai đứa mau đi xem xét đi. Bà phải trở lại phòng tịnh tâm niệm bùa bảo vệ...

- Vâng bà... nhưng... cháu chỉ sợ chuyện nghiêm trọng xảy ra...

Nguyên Khải sợ như vậy cũng đúng. Vài năm trước anh có ra nghĩa địa cùng bà bà bắt âm hồn quỷ phá. Lần đó, suýt nữa anh bị bọn chúng ép xuống quan tài suýt mất mạng. Từ đó nghĩa địa khiến Nguyên Khải luôn bị ám ảnh.

- Cái túi bà đưa cho cháu... cần thiết thì mở ra dùng, hai đứa sẽ an toàn.

Bà bà dặn dò một hồi rồi trở về phòng đóng cửa lại. Nguyên Khải và cô theo đám người trở ra ngoài nghĩa địa. Vừa bước ra khỏi nhà, vài ba bóng đen lớn vờn trên cây cổ thụ gần đó nhìn cô bằng con mắt thèm khát như muốn ăn sống nuốt tươi.

- Diêm hậu... trái tim và máu... ăn.... ăn....

13. Chương 12

Người xung quanh dẫn cô và Nguyên Khải tới nghĩa địa, nhưng ai nấy đều sợ hãi rồi lần lượt bỏ về.

Cô thở dài tìm một gốc cây to rồi ngồi xuống gốc cây. Nguyên Khải đi xung quanh xem xét một lượt, xong lấy đồ nghề ra sửa máy loạn xạ. Còn cô nhân tiện ngồi đợi anh ta, lấy gói bánh mà trước khi cô ra khỏi nhà vợ được bóc ra thản nhiên ngồi ăn.

Mùi hương khói bay rải rác cả khu nghĩa địa. Không một tiếng động vật kêu... chỉ có tiếng chuông và tiếng làm phép.

- Nguyên Khải! Anh sửa máy quay cuồng gì đấy?

- Cô không thấy sao? Tôi đang làm phép!

- "..."

Cô vút gói bánh sang bên cạnh, đứng dậy đi đến chỗ Nguyên Khải. Nhưng lại dừng lại tại một ngôi mộ cổ. Trên đó không có ảnh, nhưng lại được cắm rất nhiều hương. Bất giác, cô đưa tay chạm vào nền gạch trên đó. Cảm giác mát lạnh chạy dọc cả người. Ai đó đang gọi cô....

Ngôi mộ được cô chạm vào bỗng hơi rung, rồi máu từ ngón tay của cô cứ từng giọt, từng giọt chảy xuống đất.

Mùi máu tanh loang rộng cả khu nghĩa địa. Nguyên Khải bỗng lạnh cảm sống lưng, quay sang thấy một màn này thì mặt tối sầm lại.

- Thiện Nhất! Bỏ tay ra... đừng chạm vào...

Nguyên Khải hét to chạy lại chỗ cô, nhưng bị luồng sức mạnh nào đó hất ra xa khiến anh ta bay về sau mấy thước.

Còn cô vẫn bị chìm trong u mê mà không kiểm soát được bản thân. Những âm hồn ngửi thấy mùi máu của cô gào thét mà điên cuồng lao đến. Những bóng đen mập mờ ẩn hiện lao tới, bọn chúng tụ tập lại thì nhau hút hết máu của cô rơi xuống đất.

Tình thế ngày càng nguy hiểm, Nguyên Khải cau mày vội rút trong túi ra một lá bùa rồi ném về phía cô. Ngay lập tức, đám âm hồn bị sức nóng của lá bùa biến mất. Nguyên Khải vội chạy tới cầm lấy tay cô rồi rút trong túi ra một mảnh vải buộc vết thương lại. Đến lúc này cô mới bừng tỉnh.

Mã Khắc xuất hiện, gương mặt hắc lộ rõ vẻ lo lắng. Vừa nãy, không hiểu sao hắc bị đám quỷ kia chặn đứng, mãi mới thoát ra được. Không ngờ, Diêm Hậu lại xảy ra cố sự này. Chắc chắn, Diêm Vương sẽ không tha cho hắc mất...

- Diêm hậu, tay cô chảy máu?

Mã Khắc hơi hoảng. Hắc cũng đã nghe nói qua máu của Diêm hậu rất đặc biệt, nếu để âm hồn nào uống được chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.

- Ồ... không hiểu sao khi chạm vào ngôi mộ này... tôi không sao làm chủ bản thân được...

Cô đưa tay xoa xoa đầu. Mã Khắc nhanh nhẹn cầm lấy tay của cô, nhẹ nhàng vuốt một cái. Lập tức, vết thương lành lại như chưa từng bị gì.

- Mã Khắc... anh giỏi quá...

Cả Nguyên Khải và Mã Khắc đều lắc đầu. Cái chút chuyện này chỉ là vặt vãnh. Ở Địa phủ, Mã Khắc cũng làm chức lớn... đương nhiên sẽ có năng lực trị thương...

- Mấy bọn âm hồn kia đã hút được máu của Thiện Nhất, giờ chúng ta mau rời khỏi đây nhanh.

Nguyên Khải thúc giục. Vừa nãy, anh ta có cảm nhận một luồng âm khí khổng lồ. Mấy ngôi mộ kia cũng hơi chuyển động mạnh. Chỉ e có điềm xấu xảy ra.

Cả ba nhanh chóng men theo đường chạy về phía cổng ngoài. Nhưng chưa kịp đến gần, cánh cổng đột nhiên đóng lại. Mã Khắc che chắn trước bảo vệ cho cô. Nguyên Khải quay người lại phía sau, cả người anh ta sồn cả gai ốc. Những bóng đen vừa nãy do uống được máu của cô đã trở lên mạnh hơn biến dạng thành hình người nhưng chưa hoàn thiện...

- Quỷ hồn tầng thứ 18? Không thể nào... sao bọn chúng thoát ra ngoài được?

Mã Khắc kinh ngạc. Hắc tuy cai quản ở sông Vong Xuyên nhưng cũng biết, tầng thứ 18 địa phủ giam giữ toàn linh hồn tà ác, sau sinh oán hận sâu nặng mà hóa thành quỷ. Tuy Mã Khắc có thể áp chế được 1 con nhưng cả đàn thể này chỉ e...

- Nguyên Khải, bảo vệ Diêm hậu mau mở cổng. Tôi đi kéo dài thời gian!

Nguyên Khải nuốt một ngụm nước bọt, nhanh chóng cùng cô phá cổng. Còn Mã Khắc rút thanh bảo kiếm từ trong linh lực ra, tạo một lá chắn màng bao bọc cả ba người. Bọn quỷ hồn với đôi mắt đỏ ngầu, miệng rộng toác chảy máu. Bàn tay nứt nẻ, cả người hắc những tia máu đỏ trông rất ghê tởm. Bọn chúng lao nhanh về phía Mã Khắc, phát ra những âm thanh rùng rợn...

- Máu... trái tim... Diêm hậu... ăn... ăn... ăn...

14. Chương 13

Người xung quanh dẫn cô và Nguyên Khải tới nghĩa địa, nhưng ai nấy đều sợ hãi rồi lần lượt bỏ về.

Cô thở dài tìm một gốc cây to rồi ngồi xuống gốc cây. Nguyên Khải đi xung quanh xem xét một lượt, xong lấy đồ nghề ra múa máy loạn xạ. Còn cô nhân tiện ngồi đợi anh ta, lấy gói bánh mà trước khi cô ra khỏi nhà vợ được bóc ra thản nhiên ngồi ăn.

Mùi hương khói bay rải rác cả khu nghĩa địa. Không một tiếng động vật kêu... chỉ có tiếng chuông và tiếng làm phép.

- Nguyên Khải! Anh múa may quay cuồng gì đấy?

- Cô không thấy sao? Tôi đang làm phép!

- “...”

Cô vút gói bánh sang bên cạnh, đứng dậy đi đến chỗ Nguyên Khải. Nhưng lại dừng lại tại một ngôi mộ cổ. Trên đó không có ảnh, nhưng lại được cắm rất nhiều hương. Bất giác, cô đưa tay chạm vào nền gạch trên đó. Cảm giác mát lạnh chạy dọc cả người. Ai đó đang gọi cô....

Ngôi mộ được cô chạm vào bỗng hơi rung, rồi máu từ ngón tay của cô cứ từng giọt, từng giọt chảy xuống đất.

Mùi máu tanh loang rộng cả khu nghĩa địa. Nguyên Khải bỗng lạnh cảm sống lưng, quay sang thấy một màn này thì mặt tối sầm lại.

- Thiện Nhất! Bỏ tay ra... đừng chạm vào...

Nguyên Khải hét to chạy lại chỗ cô, nhưng bị luồng sức mạnh nào đó hất ra xa khiến anh ta bay về sau mấy thước.

Còn cô vẫn bị chìm trong u mê mà không kiểm soát được bản thân. Những âm hồn ngửi thấy mùi máu của cô gào thét mà điên cuồng lao đến. Những bóng đen mập mờ ẩn hiện lao tới, bọn chúng tụ tập lại thì nhau hút hết máu của cô rơi xuống đất.

Tình thế ngày càng nguy hiểm, Nguyên Khải cau mày vội rút trong túi ra một lá bùa rồi ném về phía cô. Ngay lập tức, đám âm hồn bị sức nóng của lá bùa biến mất. Nguyên Khải vội chạy tới cầm lấy tay cô rồi rút trong túi ra một mảnh vải buộc vết thương lại. Đến lúc này cô mới bình tĩnh.

Mã Khắc xuất hiện, gương mặt hấn lộ rõ vẻ lo lắng. Vừa nãy, không hiểu sao hấn bị đám quỷ kia chặn đứng, mãi mới thoát ra được. Không ngờ, Diêm Hậu lại xảy ra cố sự này. Chắc chắn, Diêm Vương sẽ không tha cho hấn mất...

- Diêm hậu, tay cô chảy máu?

Mã Khắc hơi hoảng. Hấn cũng đã nghe nói qua máu của Diêm hậu rất đặc biệt, nếu để âm hồn nào uống được chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.

- Ồ... không hiểu sao khi chạm vào ngôi mộ này... tôi không sao làm chủ bản thân được...

Cô đưa tay xoa xoa đầu. Mã Khắc nhanh nhẹn cầm lấy tay của cô, nhẹ nhàng vuốt một cái. Lập tức, vết thương lành lại như chưa từng bị gì.

- Mã Khắc... anh giỏi quá...

Cả Nguyên Khải và Mã Khắc đều lắc đầu. Cái chút chuyện này chỉ là vặt vãnh. Ở Địa phủ, Mã Khắc cũng làm chức lớn... đương nhiên sẽ có năng lực trị thương...

- Mấy bọn âm hồn kia đã hút được máu của Thiện Nhất, giờ chúng ta mau rời khỏi đây nhanh.

Nguyên Khải thúc giục. Vừa nãy, anh ta có cảm nhận một luồng âm khí khổng lồ. Mấy ngôi mộ kia cũng hơi chuyển động mạnh. Chỉ e có điềm xấu xảy ra.

Cả ba nhanh chóng men theo đường chạy về phía cổng ngoài. Nhưng chưa kịp đến gần, cánh cổng đột nhiên đóng lại. Mã Khắc che chắn trước bảo vệ cho cô. Nguyên Khải quay người lại phía sau, cả người anh ta sồn cả gai ốc. Những bóng đen vừa nãy do uống được máu của cô đã trở lên mạnh hơn biến dạng thành hình người nhưng chưa hoàn thiện...

- Quỷ hồn tầng thứ 18? Không thể nào... sao bọn chúng thoát ra ngoài được?

Mã Khắc kinh ngạc. Hắn tuy cai quản ở sông Vong Xuyên nhưng cũng biết, tầng thứ 18 địa phủ giam giữ toàn linh hồn tà ác, sau sinh oán hận sâu nặng mà hóa thành quỷ. Tuy Mã Khắc có thể áp chế được 1 con nhưng cả đàn thể này chỉ e...

- Nguyên Khải, bảo vệ Diêm hậu mau mở cổng. Tôi đi kéo dài thời gian!

Nguyên Khải nuốt một ngụm nước bọt, nhanh chóng cùng cô phá cổng. Còn Mã Khắc rút thanh bảo kiếm từ trong linh lực ra, tạo một lá chắn màng bao bọc cả ba người. Bọn quỷ hồn với đôi mắt đỏ ngầu, miệng rộng toác chảy máu. Bàn tay nứt nẻ, cả người hằn những tia máu đỏ trông rất ghê tởm. Bọn chúng lao nhanh về phía Mã Khắc, phát ra những âm thanh rùng rợn...

- Máu... trái tim... Diêm hậu... ăn... ăn... ăn...

15. Chương 14

Người xung quanh dẫn cô và Nguyên Khải tới nghĩa địa, nhưng ai nấy đều sợ hãi rồi lần lượt bỏ về.

Cô thở dài tìm một gốc cây to rồi ngồi xuống gốc cây. Nguyên Khải đi xung quanh xem xét một lượt, xong lấy đồ nghề ra múa máy loạn xạ. Còn cô nhân tiện ngồi đợi anh ta, lấy gói bánh mà trước khi cô ra khỏi nhà vợ được bóc ra thần nhiên ngồi ăn.

Mùi hương khói bay rải rác cả khu nghĩa địa. Không một tiếng động vật kêu... chỉ có tiếng chuông và tiếng làm phép.

- Nguyên Khải! Anh múa may quay cuồng gì đấy?

- Cô không thấy sao? Tôi đang làm phép!

- "..."

Cô vứt gói bánh sang bên cạnh, đứng dậy đi đến chỗ Nguyên Khải. Nhưng lại dừng lại tại một ngôi mộ cổ. Trên đó không có ảnh, nhưng lại được cắm rất nhiều hương. Bất giác, cô đưa tay chạm vào nền gạch trên đó. Cảm giác mát lạnh chạy dọc cả người. Ai đó đang gọi cô...

Ngôi mộ được cô chạm vào bỗng hơi rung, rồi máu từ ngón tay của cô cứ từng giọt, từng giọt chảy xuống đất.

Mùi máu tanh loang rộng cả khu nghĩa địa. Nguyên Khải bỗng lạnh cảm sống lưng, quay sang thấy một màn này thì mặt tối sầm lại.

- Thiện Nhất! Bỏ tay ra... đừng chạm vào...

Nguyên Khải hét to chạy lại chỗ cô, nhưng bị luồng sức mạnh nào đó hất ra xa khiến anh ta bay về sau mấy thước.

Còn cô vẫn bị chìm trong u mê mà không kiểm soát được bản thân. Những âm hồn ngửi thấy mùi máu của cô gào thét mà điên cuồng lao đến. Những bóng đen mập mờ ẩn hiện lao tới, bọn chúng tụ tập lại thì nhau hút hết máu của cô rơi xuống đất.

Tình thế ngày càng nguy hiểm, Nguyên Khải cau mày vội rút trong túi ra một lá bùa rồi ném về phía cô. Ngay lập tức, đám âm hồn bị sức nóng của lá bùa biến mất. Nguyên Khải vội chạy tới cầm lấy tay cô rồi rút trong túi ra một mảnh vải buộc vết thương lại. Đến lúc này cô mới bình tĩnh.

Mã Khắc xuất hiện, gương mặt hằn lộ rõ vẻ lo lắng. Vừa nãy, không hiểu sao hắn bị đám quỷ kia chặn đứng, mãi mới thoát ra được. Không ngờ, Diêm Hậu lại xảy ra cố sự này. Chắc chắn, Diêm Vương sẽ không tha cho hắn mất...

- Diêm hậu, tay cô chảy máu?

Mã Khắc hơi hoảng. Hắn cũng đã nghe nói qua máu của Diêm hậu rất đặc biệt, nếu để âm hồn nào uống được chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.

- Ồ... không hiểu sao khi chạm vào ngôi mộ này... tôi không sao làm chủ bản thân được...

Cô đưa tay xoa xoa đầu. Mã Khắc nhanh nhẹn cầm lấy tay của cô, nhẹ nhàng vuốt một cái. Lập tức, vết thương lành lại như chưa từng bị gì.

- Mã Khắc... anh giỏi quá...

Cả Nguyên Khải và Mã Khắc đều lắc đầu. Cái chút chuyện này chỉ là vặt vãnh. Ở Địa phủ, Mã Khắc cũng làm chức lớn... đương nhiên sẽ có năng lực trị thương...

- Mấy bọn âm hồn kia đã hút được máu của Thiện Nhất, giờ chúng ta mau rời khỏi đây nhanh.

Nguyên Khải thúc giục. Vừa nãy, anh ta có cảm nhận một luồng âm khí khổng lồ. Mấy ngôi mộ kia cũng hơi chuyển động mạnh. Chỉ e có điềm xấu xảy ra.

Cả ba nhanh chóng men theo đường chạy về phía cổng ngoài. Nhưng chưa kịp đến gần, cánh cổng đột nhiên đóng lại. Mã Khắc che chắn trước bảo vệ cho cô. Nguyên Khải quay người lại phía sau, cả người anh ta sồn cả gai ốc. Những bóng đen vừa nãy do uống được máu của cô đã trở lên mạnh hơn biến dạng thành hình người nhưng chưa hoàn thiện...

- Quỷ hồn tầng thứ 18? Không thể nào... sao bọn chúng thoát ra ngoài được?

Mã Khắc kinh ngạc. Hắn tuy cai quản ở sông Vong Xuyên nhưng cũng biết, tầng thứ 18 địa phủ giam giữ toàn linh hồn tà ác, sau sinh oán hận sâu nặng mà hóa thành quỷ. Tuy Mã Khắc có thể áp chế được 1 con nhưng cả đàn thể này chỉ e...

- Nguyên Khải, bảo vệ Diêm hậu mau mở cổng. Tôi đi kéo dài thời gian!

Nguyên Khải nuốt một ngụm nước bọt, nhanh chóng cùng cô phá cổng. Còn Mã Khắc rút thanh bảo kiếm từ trong linh lực ra, tạo một lá chắn màng bao bọc cả ba người. Bọn quỷ hồn với đôi mắt đỏ ngầu, miệng rộng toác chảy máu. Bàn tay nứt nẻ, cả người hằn những tia máu đỏ trông rất ghê tởm. Bọn chúng lao nhanh về phía Mã Khắc, phát ra những âm thanh rùng rợn...

- Máu... trái tim... Diêm hậu... ăn... ăn... ăn...

16. Chương 15

Diêm vương đại nhân bảo cô trả lại phượng hoàng đơn? Có diên mới trả lại... khó khăn lắm cô mới sống được... giờ mà quay lại thành cái âm hồn bị đày đọa kia chắc cô diên lên mất.

Cô nhìn Diêm vương cười cười

- Diêm vương đại nhân có gì từ từ nói đã. Tôi đương nhiên sẽ muốn trở thành Diêm hậu nhưng bây giờ... tôi muốn ở đây một thời gian... sau này nhất định tôi sẽ về cùng ngài.

Gương mặt của Diêm vương vẫn như vậy. Hắn nhìn cô, đôi mắt phượng màu đỏ đẹp đến dung động lòng người. Khóe miệng hơi nhếch.

- Được! Ta sẽ ở lại cùng Diêm hậu.

- "..."

Nguyên Khải cùng lão bà bà từ nãy chưa nói gì. Bỗng chốc, dự cảm chẳng lành. Lão bà bà chưa kịp nói đã bị Diêm vương cắt ngang.

- Ta cũng sẽ ở đây!

Lão bà bà thở dài. Ngôi nhà nhỏ họ Nguyễn này đã bao đời tồn tại. Tuy nhà họ Nguyễn luôn thờ phụng thần thánh nhưng chưa bao giờ lại có chuyện người đứng ở vị trí tối cao như Diêm vương lại ở lại đây. Thật là hoang đường!

Còn Nguyễn Khải thì mím chặt môi, nhìn chăm vào Diêm vương. Bỗng chốc sống lưng anh ta lạnh toát khi chạm phải cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống của Diêm vương. Chỉ cái nhìn thôi cũng đủ làm cho người ta sợ phát khiếp.

Cô quay lại đằng sau, nhìn Mã Khắc mà trong đầu nảy ra một ý nghĩ.

- Mã Khắc, biến thành con gái như hồi trước đi! Ở nhà họ Nguyễn có mỗi tôi với bà bà là nữ... rất ít. Vì vậy, anh mau biến thành nữ cho đông vui..

Gương mặt Mã Khắc xám xịt. Đầu hiện lên ba vạch đen cảm thán. Hắn định quay sang cầu cứu Diêm vương nhưng thấy cái nhìn cảnh cáo của Diêm vương đại nhân thì im lặng sục sục làm theo.

Thoát cái, Mã Khắc biến thành bộ dạng nữ nhi. Cô ngẩn ngơ nhìn mà suýt chảy nước miếng. Không ngờ Mã Khắc trong hình dạng nữ nhân lại đẹp như vậy. Cho tới giờ cô vẫn mê mẩn sắc đẹp “nữ nhi” của hắn.

- Mã Khắc! Đáng yêu quá... lại đây tôi ôm cái!

Mã Khắc thở dài lắc đầu.

- Diêm hậu... ta bó tay với cô rồi...

Còn ai kia thì một mảng âm u đầy mình. Diêm vương đại nhân hừ lạnh rồi đứng dậy biến mất tức khắc. Trước khi hắn đi, con để lại lời nhắc nhở nho nhỏ.

- Diêm hậu của ta mà ôm ai... ta chặt tay kẻ đó...

Ai nghe vậy thì lập tức nuốt một ngụm nước bọt. Mã Khắc từ đó thấy cô thì luôn cân nhắc giữ khoảng cách nhất định.

Tại khu rừng phía sau ngọn núi cao.

Bốn vị thành vương, Lưu phán quan và hắc bạch vô thường đều có mặt đủ. Diêm vương đường hoàng chấp tay phía sau, cả người tỏa ra hàn khí lạnh.

- Bốn vị thành vương trở về cai quản thành như trước. Lưu phán quan và hắc bạch vô thường thay ta cai quản địa phủ... ta sẽ ở trần gian một khoảng thời gian.

Tất cả đều đồng loạt vâng lệnh cúi đầu, thoát cái biến mất như một cơn gió. Diêm vương quay lại, chỉ còn mỗi Cố thành vương vẫn ở đó. Cố thành vương thoát mũ đội đầu xuống, tuy ngoại hình có phần già nhưng khí chất thì vẫn còn.

- Cố thành vương sao vẫn chưa trở về? Có việc muốn nói với ta?

Cố thành vương cúi đầu, vẻ mặt có chút gì đó lo sợ.

- Chẳng là Uyển Nhi của ta muốn thỉnh cầu được hầu hạ Diêm vương đại nhân. Con bé là bảo bối của ta... nó biết ngài đã có Diêm hậu nhưng... tâm nguyện của nó chỉ cần làm trắc phi... ngài...

Không để cho Cố Thành Vương nói hết, Diêm vương đại nhân đã gạt tay. Hắn biết rõ có bao nhiêu nữ nhân muốn làm phi của hắn, càng biết rõ vị trí Diêm hậu chính là mục tiêu của bọn họ. Nhưng... hắn không cần mấy người như thế.+

- Diêm vương ta chỉ cần một thê tử!

17. Chương 16: Lời Thỉnh Cầu

Diêm vương đại nhân bảo cô trả lại phượng hoàng đơn? Có diên mới trả lại... khó khăn lắm cô mới sống được... giờ mà quay lại thành cái âm hồn bị đầy đọa kia chắc cô điên lên mất.+

Cô nhìn Diêm vương cười cười

- Diêm vương đại nhân có gì từ từ nói đã. Tôi đương nhiên sẽ muốn trở thành Diêm hậu nhưng bây giờ... tôi muốn ở đây một thời gian... sau này nhất định tôi sẽ về cùng ngài.

Gương mặt của Diêm vương vẫn như vậy. Hắn nhìn cô, đôi mắt phượng màu đỏ đẹp đến dung động lòng người. Khóe miệng hơi nhếch.

- Được! Ta sẽ ở lại cùng Diêm hậu.

- “...”

Nguyên Khải cùng lão bà bà từ nãy chưa nói gì. Bỗng chốc, dự cảm chẳng lành. Lão bà bà chưa kịp nói đã bị Diêm vương cắt ngang.

- Ta cũng sẽ ở đây!

Lão bà bà thở dài. Ngôi nhà nhỏ họ Nguyên này đã bao đời tồn tại. Tuy nhà họ Nguyên luôn thờ phụng thần thánh nhưng chưa bao giờ lại có chuyện người đứng ở vị trí tối cao như Diêm vương lại ở lại đây. Thật là hoang đường!

Còn Nguyên Khải thì mím chặt môi, nhìn chằm vào Diêm vương. Bỗng chốc sống lưng anh ta lạnh toát khi chạm phải cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống của Diêm vương. Chỉ cái nhìn thôi cũng đủ làm cho người ta sợ phát khiếp.

Cô quay lại đằng sau, nhìn Mã Khắc mà trong đầu nảy ra một ý nghĩ.

- Mã Khắc, biến thành con gái như hồi trước đi! Ở nhà họ Nguyên có mỗi tôi với bà bà là nữ... rất ít. Vì vậy, anh mau biến thành nữ cho đông vui..

Gương mặt Mã Khắc xám xịt. Đầu hiện lên ba vạch đen cảm thán. Hắn định quay sang cầu cứu Diêm vương nhưng thấy cái nhìn cảnh cáo của Diêm vương đại nhân thì im lặng sục sục làm theo.

Thoát cái, Mã Khắc biến thành bộ dạng nữ nhi. Cô ngẩn ngơ nhìn mà suýt chảy nước miếng. Không ngờ Mã Khắc trong hình dạng nữ nhân lại đẹp như vậy. Cho tới giờ cô vẫn mê mẩn sắc đẹp “nữ nhi” của hắn.

- Mã Khắc! Đáng yêu quá... lại đây tôi ôm cái!

Mã Khắc thở dài lắc đầu.

- Diêm hậu... ta bó tay với cô rồi...

Còn ai kia thì một mảng âm u đầy mình. Diêm vương đại nhân hừ lạnh rồi đứng dậy biến mất tức khắc. Trước khi hắn đi, con để lại lời nhắc nhở nho nhỏ.

- Diêm hậu của ta mà ôm ai... ta chặt tay kẻ đó...

Ai nghe vậy thì lập tức nuốt một ngụm nước bọt. Mã Khắc từ đó thấy cô thì luôn cân nhắc giữ khoảng cách nhất định.

Tại khu rừng phía sau ngọn núi cao.

Bốn vị thành vương, Lưu phán quan và hắc bạch vô thường đều có mặt đủ. Diêm vương đường hoàng chấp tay phía sau, cả người tỏa ra hàn khí lạnh.

- Bốn vị thành vương trở về cai quản thành như trước. Lưu phán quan và hắc bạch vô thường thay ta cai quản địa phủ... ta sẽ ở trần gian một khoảng thời gian.

Tất cả đều đồng loạt vâng lệnh cúi đầu, thoát cái biến mất như một cơn gió. Diêm vương quay lại, chỉ còn mỗi Cố thành vương vẫn ở đó. Cố thành vương thoát mũ đội đầu xuống, tuy ngoại hình có phần già nhưng khí chất thì vẫn còn.

- Cổ thành vương sao vẫn chưa trở về? Có việc muốn nói với ta?

Cổ thành vương cúi đầu, vẻ mặt có chút gì đó lo sợ.

- Chẳng là Uyển Nhi của ta muốn thỉnh cầu được hầu hạ Diêm vương đại nhân. Con bé là bảo bối của ta... nó biết ngài đã có Diêm hậu nhưng... tâm nguyện của nó chỉ cần làm trắc phi... ngài...

Không để cho Cổ Thành Vương nói hết, Diêm vương đại nhân đã gạt tay. Hắn biết rõ có bao nhiêu nữ nhân muốn làm phi của hắn, càng biết rõ vị trí Diêm hậu chính là mục tiêu của bọn họ. Nhưng... hắn không cần mấy người như thế.

- Diêm vương ta chỉ cần một thê tử!

18. Chương 17

Cổ Thành vương gương mặt hầm hầm sát khí. Ông ta ở Địa phủ là người có công lớn nhất nhưng chưa bao giờ Diêm vương coi trọng ông ta. Đứa con gái bảo bối của ông ta đã khấn khoản tha thiết cầu xin muốn được hầu hạ Diêm vương, mặc dù không cần danh phận. Vậy mà Diêm vương lại không để ý! Nói hắn chỉ cần 1 thê tử. Đến cả Thiên đế cũng còn có phi tần mà hắn còn nói vậy. Thật hoang đường.

- Thuộc hạ trở về trước!

Cổ thành vương hành lễ rồi biến mất. Sắc mặt Diêm Vương đại nhân tối sầm lại. Hắn biết thừa Cổ thành vương đang bắt mồi. Trong bốn vị thì Cổ thành vương là người giỏi nhất. Lão ta mưu mô không từ thủ đoạn để đạt được mục đích. Chính vì thế mà hắn càng không thể tin tưởng lão ta.

Đột nhiên, một bóng đen lướt nhanh qua, Diêm vương cau mày rồi đuổi theo.

Tối hôm đó, đợi mãi mà Diêm vương đại nhân chưa trở lại. Cô cùng lão bà bà và Nguyên Khải ăn trước bữa tối. Còn Mã Khắc thì không hiểu tại sao phải trở về địa phủ gấp nên bữa ăn vãn vãn chỉ có 3 người.

- Bà bà... trong lòng con cứ có linh cảm không hay... nhờ đâu bọn quỷ hồn lại vào đây được thì...

Nguyên Khải gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, nghe cô nói vậy thì vội vàng nuốt xuống nói.

- Làm sao mà bọn chúng vào được! Bà bà tôi đã làm phép phong tỏa cả ngôi nhà rồi... ngoại trừ những nhân vật có tầm cỡ lớn mới vào được thôi! Cô cứ lo xa.

Cô nghe Nguyên Khải nói vậy thì cũng đỡ lo phần nào hơn. Còn lão bà bà thì vẫn bình tĩnh. Ánh mắt bà hiện lên tia khác thường. Dù biết là gặp rắc rối nhưng bà vẫn để cho cô ở đây cùng. Vẫn còn những điều báo xấu ở phía sau.

Bên ngoài cửa sổ tầng hai. Một quỷ hồn định lên vào phòng của cô nhưng lại bị ánh sáng của bá bùa trên tường cản lại. Nó phát ra những tiếng gầm gừ tức giận. Nó đã thỏa thuận với Yêu vương rằng sẽ mang máu của Diêm hậu về giải phong ấn. Đổi lại, nó muốn được Yêu Vương bảo vệ thoát khỏi bàn tay của Diêm Vương. Khó khăn lắm nó mới dụ được Diêm vương rời xa khỏi đây... vậy mà lại bị cản lại bởi những lá bùa chết tiệt này.

Quỷ hồn không thể tiến xa hơn, bởi vì sẽ bị sức nóng thiêu cháy thành tro bụi.

- Này... có vẻ người đang gặp khó khăn...

Một cô gái đứng sau quầy hồn khiến nó giật mình. Đôi mắt đỏ như máu tức giận định xông đến cô ta nhưng lại bị một nguồn sức mạnh cản lại đánh bay ra một khoảng.

- Một quỷ hồn nho nhỏ mà dám động đến ta? Ngủ giấc!

Ánh mắt của Uyển Nhi hiện lên tia khinh bỉ. Cô ta đường đường là con gái của Cổ thành vương, xinh đẹp có xinh đẹp, tình thông võ nghệ... đáng lẽ được phong tước trên Thiên giới nhưng cô ta đã từ chối vì muốn

ở bên cạnh Diêm vương. Vậy mà, khi phụ thân trở về lại nó rằng Diêm vương chỉ lấy một thê tử khiến cô ta giận tím tái mặt mày.

Cô ta cái gì cũng tốt! Vậy mà... cái âm hồn kia vô tình có được phượng hoàng đơn cư nhiên lại trở thành Diêm hậu! Dựa vào cái gì? Nếu Diêm vương chỉ cần một Diêm hậu, vậy thì phải phế bỏ cái âm hồn đang chiếm thể kia ra. Cô ta sẽ lấy phượng hoàng đơn.

Nghĩ đến đây, Uyển Nhu mỉm cười nhẹ. Gương mặt trắng trẻo xinh đẹp hiện rõ dưới ánh trăng. Đôi mắt đen lộ rõ tia thâm độc.

- Nghe nói Quỷ Hồn các ngươi cần máu và tim của Diêm hậu?

Quỷ hồn gừ gừ cảnh giác lùi về phía sau. Uyển Nhu giơ tay, lập tức các lá bùa trên tường lập tức cháy vụn khiến Quỷ hồn sững sờ.

- Ta cho ngươi cơ hội. Vào đó ăn sạch Diêm hậu đi! Ăn cả hồn của ả khiến ả không còn cơ hội đầu thai biến mất vĩnh viễn!

19. Chương 18

- Ta muốn ngươi xé xác ả ta ra!

Uyển Nhu mỉm cười nhưng nụ cười đó đầy sự giả dối.

Quỷ hồn gầm gừ vài tiếng rồi biến mất. Uyển Nhu nhìn theo mà lắc đầu. Sở dĩ cô ta cũng chẳng tin tưởng cái con quỷ hồn này. Nhưng dù sao miễn làm tổn hại đến Diêm hậu “tạm thời” kia thì cũng tạm được.

Quỷ hồn bay vào phòng của cô. Đúng lúc cô vào phòng, nó liền nhập vào chiếc gương tử.

Cô mệt mỏi thả mình xuống giường. Tất cả những thứ xảy ra cô chưa bao giờ nghĩ tới. Nếu không vì bị Dịch Trần hại chết oan kia... cô sẽ chẳng thể thâm mà bị cuốn vào những rắc rối này.

Diêm Vương đại nhân, một mỹ nam như vậy ai cũng mình sẽ trở thành Diêm Hậu. Nhưng, cô có một chút lo lắng. Diêm vương đại nhân có bao giờ yêu cô? Muốn cô thành Diêm hậu thì ra là chỉ gượng ép. Phượng hoàng đơn trong cơ thể cô, nếu một ngày nó được lấy ra. Chắc cô cũng sẽ bị lãng quên mà thôi.

Đang suy nghĩ vẩn vơ, bỗng chốc quỷ hồn hiện hình. Cô lạnh cả sống lưng, nuốt một ngụm nước bọt định quay người chạy. Thật không may, cửa phòng đóng chặt không thể mở được. Cô định hét to gọi Nguyên Khải thì bị tên quỷ hồn đó bóp nghẹn cổ nhắc lên.

Mắt nó màu đỏ như huyết. Cả gương mặt và miệng nứt toác. Bàn tay đầy móng nhọn dài ra ghim vào cổ của cô. Máu đỏ từ cổ từ từ chảy xuống. Quỷ hồn sung sướng mà dùng miệng thu lại.

Chân cô vùng vẫy trong khoảng không. Hơi thở đứt quãng, nhất ở vùng cổ đau rát.

Bên ngoài cửa sổ, Uyển Nhu khoanh tay đứng nhìn thích thú.

- Đúng rồi... hành hạ ả tới chết đi... moi tim xé hết ra để ta lấy phượng hoàng đơn.

Đến khi cô tưởng chừng như mình sắp tiêu đời. Bỗng một cơn gió lạnh ùa vào cửa sổ. Người nữ nhân kia phi nhanh vào, dùng nội lực đánh bay quỷ hồn ra xa. Cổ của cô được thả tự do, cả người một nhào ngã xuống đất.

Uyển Nhu lấy thanh kiếm từ trong túi không gian ra, lao đến chém Quỷ hồn nhưng quỷ hồn do vừa uống máu của cô nên sức mạnh tăng lên né kịp. Nó vội vàng bỏ đi.

Cô thở dốc, vết thương trên cổ vẫn chảy máu. Gương mặt tái xanh, cả người toát mồ hôi. Uyển Nhu thấy quỷ hồn đã đi xa thì nhếch miệng.

Vừa nãy vốn dĩ định diệt luôn cô nhưng cô ta phát hiện Diêm Vương đã trở về nhanh chóng đóng kịch xông vào cứu Diêm hậu. Tuy vẻ ngoài tỏ ra lo lắng nhưng trong lòng cô ta khó chịu. Chỉ thiếu chút nữa thôi là đã thành công! Tiếc là Diêm Vương quay trở lại

- Diêm hậu, cô không sao chứ?

Uyển Nhu đi tới đỡ cô đứng dậy. Mắt cô bị nhòa đi không nhìn rõ người đứng trước mặt.

- Cô là ai?

- A, tôi tên là Uyển Nhu. Con gái của Cố Thành Vương... mà Diêm hậu, cô ổn chứ?

Nghe Uyển Nhu nói vậy, cô gật gật đầu nhưng bỗng đâu cổ họng không thể nói được. Bỗng chốc, một bàn tay ai đó cầm lấy tay cô. Sau đó, cả người cô được ôm trọn vào vòm ngực ấm áp.

Diêm vương đại nhân đưa tay chạm nhẹ lên cổ của cô. Vết thương hơi sâu, rất dài. Không hiểu sao trong lòng hần chột hiện lên cảm giác khó tả. Hần cúi xuống, dùng đầu lưỡi liếm nhẹ lên vết thương của cô.

Cả người cô cứng đờ, mặt đỏ bừng định đẩy ai kia ra nhưng tay lại bị Diêm vương đại nhân giữ chặt lại.

Đầu lưỡi của Diêm vương nhẹ tới đâu, vết thương trên cổ của cô liền lành lại chỗ chỉ trong tích tắc. Nhưng, hành động kì quái này lại khiến người ta hiểu nhầm. Đặc biệt là người đang có mặt ở đây...

Uyển Nhu nắm chặt bàn tay lại, cô ta mím chặt môi. Phải mất rất nhiều phút cô ta mới có thể lấy lại bình tĩnh, miệng nở nụ cười nhẹ

- Đã lâu không gặp, Uyển Nhu tham kiến Diêm Vương đại nhân!

20. Chương 19

Diêm vương đại nhân buông cô ra. Khóe miệng vẫn còn dính máu. Tuy nhiên, vết thương trên cổ của cô không thấy đau nữa... Mắt cô sáng rực, tay sờ sờ lên cổ nhẵn bóng. Nếu không phải có vết máu vẫn còn dính ở áo thì cô cũng không biết mình đã bị thương.

Uyển Nhu cúi người hành lễ. Khóe miệng nhếch một đường cong hoàn mỹ.

- Sao người lại ở đây?

Diêm Vương lạnh lùng trừng mắt khiến Uyển Nhu chột giật thót. Cô ta toát mồ hôi lạnh. Lúc nào ở cạnh Diêm Vương đại nhân, cô ta cũng sợ hãi...

- Dạ, Uyển Nhu nghe nói ngài lên trần gian với Diêm hậu. Sự ngài và Diêm hậu xảy ra chuyện...

- Sự? Ta kém cỏi tới mức đó?

Ánh mắt Diêm Vương đỏ đậm lộ rõ vẻ nghi hoặc. Uyển Nhu chột giật thót quay sang phía cô bằng ánh mắt cầu cứu. Cô thấy vậy liền bước tới nắm lấy tay Uyển Nhu.

- Diêm vương đại nhân, sao ngài lại như vậy? Cô ấy vừa mới cứu tôi... tôi muốn cô ấy ở đây với tôi cho vui...

Nghe cô nói vậy, Diêm Vương hừ lạnh đồng ý rồi lập tức biến mất. Cô chỉ thở dài. Hẳn lúc nào cũng lạnh lùng như thế? Liệu Diêm Vương đại nhân có trái tim không nhỉ?

Còn Uyển Nhu đứng bên cạnh cô nhếch khóe môi. Thời gian còn dài... nhất định phải khiến cho ả ta tan xương nát thịt, lúc đó mới lấy được phượng hoàng đơn.

Quỷ hồn bay với tốc độ nhanh đến khu rừng hắc ám. Một màn sương mù bao phủ xung quanh lạnh lẽo. Cũng may nó vừa uống được một lượng máu của Diêm hậu mới có thể ra tăng công lực đến đây một cách nhanh nhất.

Bàn tay nứt nẻ của quỷ hồn chìa ra trước mặt. Nó há miệng, một giọt máu đỏ từ bên trong lưỡi bay ra.

Nó nhìn thấy một lá phong ẩn to bao trùm cả khu rừng, ngay lập tức nó hất văng giọt máu vào đó. Một tiếng “tách” lá phong ẩn lập tức cháy vụn. Cả khu rừng hắc ám rung động mạnh chấn động của lực giới. Vài khắc sau, khu rừng biến mất. Những yêu tinh được thả tự do sung sướng bay rộng ra tứ phía rồi biến mất tăm hơi.

Cuối cùng, Yêu vương xuất hiện. Gương mặt giống hệt Diêm vương làm điên đảo chúng sinh. Mái tóc bạch kim dài xõa xuống qua vai, thân hình mặc bộ y phục trắng toát lộ rõ bờ ngực rắn chắc.

Quỷ hồn gừ gừ vài tiếng rồi bay đến chỗ Yêu vương.

- Ta đã làm theo đúng ý ngài... hãy đáp ứng nguyện vọng của ta.

Yêu vương chấp tay ra sau, miệng hơi nhếch. Hoa tinh đi theo phía sau cười to.

- Đúng là máu của Diêm hậu rất thuần khiết, nhưng... ta chưa bao giờ giúp đỡ ai. Đặc biệt ghét nhất bọn ma quỷ từ Địa Phủ!

Khi Yêu vương vừa dứt lời, hoa tinh biến thành nguyên dạng há miệng rộng hút trọn Quỷ hồn vào bụng. Miệng hoa tinh hơi nhếch thỏa mãn. Sức mạnh của tên quỷ hồn này khiến bụng nó căng phồng, sức mạnh tràn trề.

- Đúng là oán hận sâu nặng nên sức mạnh cũng cao... thật ngon! Vương... giờ chúng ta trở về Yêu Giới thôi! Bao nhiêu năm rồi... Mai Mai nhớ nơi đó quá...

- Không! Chúng ta đi gặp người anh em song sinh của ta. Có vẻ, hắn sẽ rất ngạc nhiên đây!

Cơn động đất chấn động mạnh khiến nhà kho của Nhà họ Nguyên bị sụp đổ. Giữa trời tối đêm sao mà bà bà bắt cô và Nguyên Khải ra dọn dẹp. Ai nấy cũng ngáp ngắn ngáp dài lơ đãng vì buồn ngủ.

Dọn chưa được một nửa, một cơn gió lạnh thoảng qua khiến cô giật mình quay người lại. Đập vào mắt là... gương mặt đẹp quá!!! Huyết Quỷ?

Cô ngạc nhiên định la lên nhưng miệng bị hắn bị chặn lại. Quay ra đã thấy Nguyên Khải ngủ trên đất từ bao giờ.

- Làm gì mà như cháy nhà thế? Bồn tôn chỉ muốn đến nhìn cô lần cuối!

Lúc này cô gỡ mái mới thoát được bàn tay to lớn của hắn bịt miệng mình. Giọng ú ớ

- Anh... anh yêu tôi rồi sao mà muốn đến gặp tôi?

Huyết quỷ im lặng rồi đột nhiên ôm chầm lấy cô. Cả người cô cứ thế cứng đờ mặc hắn ôm lấy. Huyết quỷ nhắm mắt ngửi mùi hương trên cơ thể cô. Gương mặt thực giống Lệ Nhi của hắn nhưng... mùi hương mãi không phải.

Đến khi hắn buông cô ra, cô mới thần thờ, mặt đỏ bừng.

- Sắp tới ta đi đầu thai... bởi vì cô có gương mặt giống Lệ Nhi nên ta mới tới gặp cô lần cuối..

Trên đầu cô hiện ra 3 vạch đen. Cái quỷ gì đây? Tự dưng đến lại còn tự nhiên ôm cô. Xong lại nói những lời này... kì thực cô muốn đập tên này quá!

- Khốn kiếp! Anh coi tôi là cái gì hả? Tôi nguyên rửa anh đầu thai thành heo luôn đi!

- Nhìn mặt thì giống Lệ Nhi nhưng tính cách thì... chẳng khác nào một bà già!

Huyết Quỷ chột bật cười

- “...”

Hai người vừa cười vừa nói chuyện mà không biết ngay gần đó, cả người Diêm vương đại nhân toát ra hàn khí có thể giết chết người ngay tức khắc. Uyển Nhu đến từ phía sau, miệng nhếch lên cười đều.

- Aiza... tại sao Diêm hậu lại để nam nhân khác ôm mình? Thật là chẳng ra làm sao cả!

Bất giác, bàn tay Diêm đại nhân nắm chặt lại.

21. Chương 20: Ghen

Uyển Nhu bên cạnh thủ thủ liên mềm khiến Diêm Vương bốc hỏa. Hắn hừ lạnh biến mất.

Chỉ trong tích tắc, Diêm vương điềm nhiên đứng trước mặt cô, đem cô kéo ra phía sau. Huyết Quỷ lúc đầu kinh ngạc, sau đó khoe miệng hắn hơi nhếch tạo nên một đường cong hoàn mỹ.

Cô nghiêng người mà ngẩn ngơ. Huyết quỷ là quỷ đi, nhưng sao còn có thể đẹp đến mức này....

Gương mặt Diêm vương càng đen kịt. Hắn gằn giọng

- Huyết Quỷ! Mau rút đi đầu thai của ngươi!

- Diêm vương đại nhân có vẻ tức giận? Ngài ghen sao?

Nghe Diêm vương đe dọa, nhưng Huyết Quỷ không sợ. Ngược lại còn định trêu chọc Diêm đại nhân. Đến lúc này, Diêm đại nhân không còn thể kiềm chế được nữa. Hắn vung tay khiến Huyết Quỷ trúng một trường hơi lùi lại phía sau. Cuối cùng, đành nhượng bộ. Huyết Quỷ thừa biết thực lực của mình không bằng một phần của Diêm vương. Dù sao cũng làm cho Diêm vương tức giận, không uống công hắn đến đây 1 chuyến lần cuối.

- Tạm biệt! Bốn tôn chúc 2 người sớm không được ở bên nhau!

- “...”

Huyết quỷ biến mất thoáng một cơn gió. Cô còn đang ngơ ngác, bỗng đâu Diêm đại nhân quay người lại khiến cô thót tim. Hắn bước một bước, cô lùi 2 bước. Cho tới khi cô cảm nhận được cái lạnh lạnh của bức tường phía sau, mới ngớ ra là mình đã vào đường cùng.

- Ôm hắn? Cười với hắn? Vui không?

Giọng nói của Diêm vương như tỏa ra hàn khí khiến sống lưng cô lạnh toát. Giờ bảo gặp ma cô sẵn sàng luôn chứ đối mặt với Diêm đại nhân ở cự ly gần như thế này cô đau tim chết mất.

Mà con người Diêm đại nhân cô còn chưa hiểu rõ, chỉ sợ đến lúc ăn nói không khéo lại mang vạ vào thân.

- Dạ, không ạ! Diêm đại nhân... ngài phải thật bình tĩnh...

Diêm vương tiến lên một bước, ép sát cô vào tường, một tay chống lên cao, một tay ôm lấy eo cô.

- Ta đang không thể bình tĩnh được!

Cô há miệng hít không khí. Chẳng lẽ đúng như lời Huyết quỷ nói? Diêm đại nhân ghen? Mà nghĩ lại cứ sai sai. Cô và Diêm đại nhân còn chưa phát triển tình cảm lấy đâu ra hâm nóng mới cả ghen. Suy đi tính lại, cô lắc đầu gạt bỏ suy nghĩ. Nhưng thoáng chốc, cả người cô cứng đờ.

Làn môi mỏng của Diêm vương áp xuống mang theo cái lạnh lạnh. Cô như không thể tin nổi vào mắt mình, lần đầu tiên được mỹ nam hôn? Mà mỹ nam này lại chính là Diêm vương đại nhân. Ai cho cô cái lí trí với....

Bất giác, cô định hơi cử động người mới phát hiện ra bản thân lại không cử động được. Diêm vương đại nhân nắm chặt hai bả vai của cô, ép sát. Nụ hôn sâu khiến đầu óc cô mụ mị trống rỗng. Hình như... nó có vị bạc hà mát lạnh khiến tâm tình dễ chịu hẳn.

Khung cảnh lãng mạn chợt bị cơn động đất phá vỡ. Cả người cô được Diêm đại nhân ôm lấy, bao bọc trong vòng tay vững chãi. Giữa đám sương mờ ảo xuất hiện hai bóng người đang đi tới.

- Diêm vương không ngờ cũng thật lãng mạn đi? Lần đầu tiên có cảm giác với nữ nhân hay là bị phượng hoàng đơn trong cơ thể của nữ nhân quyến rũ?

Bàn tay Diêm vương siết chặt. Mới gần đây hân đã có dự cảm không lành. Nhưng đến tận bây giờ, thì ra dự cảm không lành đây chính là người huynh đệ song sinh của hân đã thoát ra ngoài.

Yêu vương cùng hoa tinh xuất hiện. Nam nhân mái tóc bạch kim phiêu đảng trong gió. Gương mặt đặc biệt giống hệt Diêm đại nhân khiến cô trở cả mắt. Giống quá! Nhưng màu tóc lại khác nhau.... nếu không có màu tóc khác, cô còn tưởng mình bị hoa mắt nhìn nhầm nữa.

Hoa tinh tiến lên, công kích một đòn về phía Diêm vương. Diêm vương đại nhân thâm trầm phát tay ngăn cản. Dù gì hoa tinh vẫn chỉ là một bông hoa tu luyện ngàn năm nên sức chẳng bao giờ lớn hơn Diêm đại nhân được nên bị đánh gục dễ dàng.

Nhưng chính vì ý đó, Yêu vương liền nhanh chóng thả một con trùng đen phóng về phía cô. Con trùng đen đó bò lổm ngổm trên mặt đất định nhảy vào người cô nhưng bỗng dưng, Uyển Nhu từ phía sau xuất hiện che chắn.

Con trùng đen nhập vào người cô ta, lập tức gân đen nổi nên đầy người trông rất xấu xí. Cô hoảng hốt vội vàng chạy tới đỡ Uyển Nhu lên.+

- Chậc... Chậc... lại một nữ nhân ngu ngốc vì Diêm đệ của ta rồi...

22. Chương 21: Tòa Nhà Kinh Dị [1]

Diêm Vương nắm chặt tay, luồng khí băng lạnh từ người tỏa ra. Nhiệt độ xung quanh giảm xuống mức thấp nhất. Rất lâu rồi Diêm vương đại nhân chưa thư giãn động đến vũ lực. Nay chắc bởi vì tức giận quá không thể kiềm chế được mới bùng phát.

Chỉ tội cho cô... chân tay buốt cóng lạnh toát.

Một tia sáng màu đỏ vụt tới chỗ Yêu Vương. Hoa tinh nhanh nhẹn xuất hiện chắn ngang bảo vệ hân. Nhưng nguồn lực quá mạnh mẽ khiến hoa tinh bất lực, cơ thể văng ra xa. Còn Yêu Vương nhếch miệng, luồng ánh sáng trắng vụt lên xông tới. Hai người ngang tài ngang sức bất phân thắng bại.

Uyển Nhu nằm dưới đất, ho ngày càng nặng phun ra ngụm máu đỏ. Cô hốt hoảng vỗ vỗ sống lưng của Uyển Nhu

- Cô sao không? Cố gắng gượng một lát.

Nghe cô nói vậy, Uyển Nhu gật gật đầu mỉm cười. Bỗng chốc, hoa tinh lét thân thể đứng dậy. Nó đưa mắt nhìn về phía của cô và Uyển Nhu xong chột lau nhanh đến. Có vẻ, Uyển Nhu đã lường trước mọi việc. Thấy hoa tinh tới gần, lợi dụng sức ép của hai nguồn lực bên kia, cô ta hơi nghiêng người né tránh. Phát trường của hoa tinh đánh trúng vào cơ thể của cô, nhưng đó là lực đẩy khiến cô văng tới chỗ Diêm vương và Yêu vương.

- Diêm hậu... cẩn thận!

Uyển Nhu giả bộ lo lắng hét to. Lúc này, Diêm vương mới quay người lại, bắt đắ dĩ thu hồi công pháp khiến Yêu vương được lợi thể phản công. Luồng ánh sáng trắng đó giáng cho Diêm đại nhân một trường nặng thổ huyết.

Hàng lông mày Diêm vương hơi nhíu lại. Vừa nãy hân mà không thu hồi sức mạnh, chắc chắn cô sẽ bị tan xương nát thịt. Dù thực lực của Yêu vương rất mạnh nhưng vẫn chỉ làm tổn hao chút nguyên khí của Diêm vương mà thôi.

Cơ thể cô rơi tự do. Cô nhắm mắt đợi chờ một cú đau điếng sắp xảy ra. Nhưng không, một bàn tay xuất hiện đúng lúc ôm lấy cô. Rồi cơ thể cô được bao bọc bởi một vòm ngực rắn chắc. Vẫn là mùi hương quen thuộc của Diêm đại nhân.

- Không sao chứ?

Diêm vương nhìn cô, đáy mắt hiện lên bội phần lo lắng.

Đây là sự quan tâm sao? Cô chưa hết cảm động, bỗng bốc theo bản năng đưa tay lau nhẹ vết máu trên khóe miệng của Diêm đại nhân. Hành động đó, tưởng chừng như đơn giản nhưng khiến cho tim của Diêm đại nhân chợt hơi nhói.

Uyển Nhu nắm chặt tay, mắt đờ đờ sát khí như sắp không thể kiềm chế được.

Yêu vương thu hồi công lực, khóe môi hơi nhếch. Hoa tinh lúc này mới quay lại đứng sau Yêu vương

- Thật lãng mạn. Nhưng... sắp phải kết thúc rồi! Đệ đệ song sinh, cái gì của đệ chắc ta phải giành thôi...

Giọng nói của Yêu Vương có phần mờ ám. Cô còn chưa định thần, Yêu vương và hoa tinh đã biến mất như một làn khói.

Diêm đại nhân buông cô xuống. Cô chợt nhớ ra liền nhanh chóng chạy tới chỗ của Uyển Nhu. Sắc mặt của Uyển Nhu cực kì khó coi. Gương mặt xinh đẹp hiện lên toàn vết đen dài trông rất đáng sợ.

- Có vẻ là cổ trùng yêu ngàn năm. Cổ thành vương chắc sẽ có cách giải được.

Diêm vương nói.

Uyển Nhu nhẹ nhàng gạt đầu, từ từ đứng dậy. Giọng nói có phần suy yếu đi.

- Vậy thuộc hạ cáo lui... trở về chỗ phụ thân...

Nhưng chưa nói hết câu, cơ thể của Uyển Nhu gần như mất trọng lực ngã ra. Cũng may, Diêm đại nhân nhanh tay đỡ cô ta.

- Nể tình người cứu Diêm hậu, ta đưa người về Cổ thành.

Tuy cô có chút không nỡ nhưng nghĩ đến lúc vừa rồi Uyển Nhu cứu mình nên gạt đầu đồng ý ngay. Trước khi đi, Diêm đại nhân ngoảnh lại nhìn cô, khóe miệng hơi nhếch tạo một đường cong hoàn mỹ.

- Đợi ta!

Bóng dáng hai người khuất hẳn. Cô thở dài rồi quay người lại dọn dẹp. Phát hiện Nguyên Khải vẫn ngủ say thì đầu hiện lên ba vạch đen. Đây gọi là ngủ say như chết đi!!!

Cổ Thành - một trong bốn cổ thành ở đại phủ, được cai quản bởi bốn vị thành vương.

Diêm đại nhân đỡ Uyển Nhu đến cổng thành. Một tên quỷ sai vội vàng chạy vào thông báo. Cổ thành vương nhanh chóng đi ra. Thấy đứa con gái bảo bối của mình ra nông nỗi này, người làm cha vạn phần lo lắng.

- Con gái... sao thành ra thế này? Diêm vương, chuyện này là thế nào?

Cổ thành vương tự mình đỡ lấy Uyển Nhu lên tiếng. Diêm đại nhân đường hoàng chấp tay ra phía sau.

- Uyển Nhu trúng phải cổ trùng ngàn năm của Yêu vương!

Sắc mặt Cổ thành vương biến sắc. Cổ trùng ngàn năm? Chẳng lẽ... Yêu vương đã thoát ra khỏi phong ấn?

Tuy cổ trùng ngàn năm rất độc nhưng Cổ thành là nơi xuất phát tiên dược. Việc điều trị loại bỏ độc không khó, chỉ là... ông ta hiểu tính con gái mình. Có sao lại tự dưng trúng phải cổ trùng? Chắc chắn phải có điều gì đó.

- Vậy phiền Diêm vương đại nhân đến Hương các đợi ta có chút việc.

Diêm vương gạt đầu rồi biến mất, quỷ sai liền rời khỏi theo lệnh của Cổ thành vương

. Cổ thành vương thấy đã không còn ai, liền quay sang nghiêm nghị.

- Uyển Nhu! Con không bao giờ bắt cần để trúng cổ trùng như vậy?

Thấy cha mình hỏi vậy, Uyển Nhu mím chặt môi. Cuối cùng đành cất lời.

- Tại... con muốn được Diêm vương chú ý nên mới đỡ cho cô ta... con...

Cố thành vương chỉ đành thở dài. Đứa con gái này của ông ta ngốc quá... mà ngốc trong việc liên quan tới Diêm vương. Nếu dễ như vậy, không chừng ngày nào đó con gái bảo bối của ông ta sẽ gặp rắc rối mất....

- Uyển Nhu! Con biết cha rất yêu thương con. Chỉ là... nếu con muốn được bên Diêm vương, ta sẽ thành toàn cho con. Nhưng... đây là cấm thuật ở địa phủ. Nhất định không được cho ai biết!

23. Chương 22: Tòa Nhà Kinh Dị [2]

- Muốn điều khiển tâm trí của Diêm vương thì cần Cốt Tâm. Thành phần của nó là một ít nước canh mạnh bà, thêm một thập toàn đan của ta và quan trọng là máu và nước mắt của Diêm vương.

Cố thành vương giải thích cho Uyển Nhu. Cần máu của Diêm vương? Làm sao có thể. Diêm vương từ trước tới nay chưa bao giờ chảy máu. Quan trọng là... Diêm vương không có máu.

Thực ra, Diêm vương không phải thần tiên, cũng chẳng phải âm hồn dã quỷ, càng không phải người phạm trần. Để Diêm vương rơi nước mắt là không thể. Lại còn lấy máu của Diêm vương thì lại càng không có khả năng.

- Cha... cha cũng biết Diêm vương đại nhân vốn dĩ chẳng có máu và chẳng có nước mắt. Cha như vậy, e là... Cô thành vương dường như đã đoán trước sự việc. Ông ta phất tay, một tên quỷ sai cung kính mang một con dao nạm ngọc xanh lục đến. Cố thành vương cầm con dao đưa cho Uyển Nhu.

- Đây là Nham Bảo. Dùng nó cứa vào tay Diêm vương, tự khắc Diêm vương sẽ chảy máu. Còn về nước mắt... thì con nên động não suy nghĩ dùng Diêm hậu kia làm mỗi nhử thì hơn...

Uyển Nhu cầm lấy Nham Bảo, khước miệng hơi nhếch. Quả thực, cái cảm giác mát lạnh từ con dao khiến cô ta thoải mái. Cố thành vương đã thu xếp mọi thứ. Giờ chỉ cần máu và nước mắt của Diêm vương.

Sáng hôm sau,

Nguyên Khải và cô nghe theo lời bà bà đến khu chung cư Liên Hợp để thăm bà dì đang bị ốm.

Cô lững thững đi trước, Nguyên Khải theo sau ôm một đồng hồ mang đến biếu.

- Này... chẳng lẽ... là con gái được ưu tiên. Còn là con trai thì phải chịu khổ hử?

Nguyên Khải cuối cùng cũng không chịu nổi nữa. Bà nội tự dưng bắt anh bê nguyên cả đồng hồ. Còn căn dặn không được để cô bê, nếu không về nhà sẽ biết tay. Nhưng... thật ra thì ai mới chính là cháu của bà nội đây?

Cô thản nhiên bóc một cái kẹo thả vào miệng mỉm cười.

- Tôi chỉ nghe lời bà bà thôi.

Khu chung cư Liên Hợp chính là một chung cư kha cổ. Do cải cách và nhiều chung cư cao cấp mọc lên nên hầu như mọi người đều rời khỏi đây. Cả khu chung cư rộng lớn nghe nói chỉ vãn vẹn có 3 căn hộ hiện tại còn người sinh sống trong đấy có cả bà dì của Nguyên Khải. Chắc hẳn họ không chuyển đi thứ nhất vì già cả. Thứ hai vì không có nhiều tiền.

Đứng trước khu chung cư, cả người cô chợt rùng mình. Cái cảm giác như có chuyện gì đó xảy ra cứ hiện lên trong đầu óc cô.

Nguyên Khải đi trước dẫn đường. Do chung cư lâu năm nên cầu thang máy bị chập điện mà không ai tới sửa nên cả hai đành vác xác leo lên tầng thứ 7.

Vừa đi cô vừa ớn lạnh. Khu chung cư rõ to mà không có bóng người. Không biết bà dì của Nguyên Khải lập dị tới nỗi ở đây được mới mấy chục năm.

Cửa phòng tầng thứ 7 hiện ra. Cả hai đi qua một dãy hành lang dài rồi dừng lại trước cửa một căn hộ. Nguyên Khải đưa tay gõ cửa.

Một tiếng rè rè vang lên. Ngay sau đó cách cửa kéo kẹt mở ra. Bên trong tối om. Cô lấp sau người Nguyên Khải rồi rón rén đi vào. Vừa bước chân vào căn hộ, cách cửa lại kéo kẹt tự động đóng lại. Điện trong căn hộ lập tức sáng rọi. Cô nghiêng người quan sát xung quanh. Có vẻ căn hộ của bà dì này cũng bình thường, chỉ là... khắp tường đâu đâu cũng dán bùa. Và đặc biệt là bên phía trái phòng khác có cả một bộ đồ nghề cúng tế.

- Bà dì... bà nội con sai hai đứa con tới thăm bà bị ốm!

Nguyên Khải đặt túi hoa quả trên bàn. Cả hai người đang ngơ ngác quan sát, bỗng đâu bà dì của Nguyên Khải đột nhiên xuất hiện phía sau. Mái tóc già che kín cả gương mặt.

- Nguyên Khải... hôm nay dẫn bạn gái đến chơi à?+

Cô từ từ quay đầu lại phía sau. Bà dì này... ăn mặc kì quái, đầu tóc rũ rượi chẳng khác gì con quỷ cả...

24. Chương 23: Toan Tính

Bà dì của Nguyên Khải gõ gõ chiếc gậy dài xuống đất. Xong ngẩng mặt lên nhìn cô khiến cô lạnh cả sống lưng.

Bà dì có gương mặt giống hệt với bà nội Nguyên Khải? Cô nghi hoặc quay sang nhìn Nguyên Khải. Mà cái tên này không hiểu tại sao cứ đỏ mặt cúi xuống. Làn da trắng ẩn hiện dưới ánh đèn khiến cô suýt nữa không kìm chế được mà véo má anh ta. Người gì đâu mà dễ thương thế!!! Cô gọi là tiểu mỹ thụ quả thật không có sai...

Cô khé cử động, nhích người lay lay tay Nguyên Khải. Lúc này anh ta mới giật mình xong nhìn bà dì thì hiểu ra vấn đề.

- Aha.... quên chưa nói với cô, bà dì đây là chị gái song sinh của bà nội tôi... nhìn hai người giống nhau như hai giọt nước đúng không?

Cô gật đầu, nuốt một ngụm nước bọt rồi cúi chào.

- Dạ, cháu là Thiện Nhất. Rất vui được biết bà ạ.

- Ừm... Thiện Nhất! Tên hay!

Bà dì cất giọng nói khàn khàn rồi chống gậy quay người đi xuống ghế ngồi.

Cô theo Nguyên Khải cũng ngồi xuống theo. Bà dì cầm tách trà rót một ly nước rồi đẩy về phía của cô. Lại rót ly tiếp đẩy về phía Nguyên Khải

- Ta quanh năm quen sống một mình. Chỉ có Nguyên Khải thỉnh thoảng tới thăm ta. Nay nó dẫn bạn gái về, ta cũng vui.

- “...”

Không hiểu sao mặt Nguyên Khải lại đỏ bừng cúi xuống. Cô vội giải thích

- Dạ, bà hiểu lầm rồi. Cháu và Nguyên Khải chỉ là bạn. Cháu đang ở nhờ nhà anh ấy ạ.

Khi cô vừa dứt lời, bà dì đặt chén trà xuống nhìn cô bằng con mắt khó hiểu xong thở dài.

- Rốt cuộc Nguyên Khải định sẵn già mới lấy vợ... haizz... ta vừa mới bói một quẻ cho cháu đấy...

Cô ngẩng người. Thì ra bà dì là thầy bói toán. Thảo nào mà cứ thần thần bí bí kì dị khiến cô thấy sợ. Đúng là chị em với bà bà có khác. Một người làm đạo sĩ thu phục yêu ma, một người làm thầy bói...

Bà dì rót cuộc lúc sau cũng đứng dậy đi vào bếp bảo làm chuẩn bị mấy món cho bữa trưa. Nguyên Khải thì nằm ngả trên ghế sofa ngủ một giấc.

Cô đi khắp căn hộ tham quan. Chợt đi qua một căn phòng, cô dừng lại mở cửa. Phía góc trong tường có một cái gương đang phát sáng. Do tò mò nên cô lại gần cầm lấy chiếc gương bằng đồng lên xem xét.

Gương đồng quét ánh sáng qua một lượt gương mặt cô, xong bắt chợt phản chiếu những hình ảnh kì lạ trên gương.

Cô thấy cô và Diêm Vương đang... lên giường...??? Cái quái gì đây? Lên giường làm chuyện ấy ấy...

Thoáng cái gương mặt cô đỏ ửng. Tuy xấu hổ nhưng vẫn cứ xem. Thật không ngờ thân thể của Diêm đại nhân đẹp thật.. đẹp đến mê người... oa cô “ăn” Diêm đại nhân thật nha.

Lúc sau, gương đồng lại phản chiếu hình ảnh khác. Diêm đại nhân đang... khóc nắm tay một người con gái đang bất tỉnh?... cô chăm chú nhìn muốn xem gương mặt của người con gái đó nhưng cửa phòng bị ai đó mở rộng ra kéo kẹt. Cô giật mình suýt nữa làm rơi gương đồng trên tay xuống.

Bà dì chống gậy bước vào. Có vẻ như bà đã nhìn thấy tất cả. Cô lấp bấp vội giải thích.

- Dạ... thưa bà... cháu.. thấy tò mò nên...

Bà dì đi tới cầm lấy chiếc gương đồng trên tay cô cất vào tủ.

- Không sao đâu. Đó là gương Mặc Tử, có thể cho ta thấy chuyện tương lai sẽ xảy ra... ta vừa nhìn qua. Có vẻ, tương lai của cháu... không có đoạn tiếp... chứng tỏ cháu sẽ gặp đại họa... không thể sống...

Gương mặt cô tái xanh. Bà dì nói cô sẽ gặp đại họa không thể sống? Nhưng... trong người cô có phượng hoàng đơn làm sao chết dễ được.

- Mà chuyện cũng tùy thuộc vào cháu cả. Nhiều lúc bà già này cũng đoán sai mà, không phải căng thẳng như vậy.

Tại Cố Thành ở Địa phủ

Cố Thành Vương vận công truyền nội lực sang cho Uyển Nhu. Gương mặt cô ta từ trắng chuyển sang đen xong chuyển sang xanh cuối cùng mới hồng hào.

Thu lại nội lực, một tên quỷ sai bưng bát thuốc đến. Cô thành vương cầm bát thuốc đưa cho Uyển Nhu.

- Uống xong, trùng độc trong cơ thể con sẽ tiêu tán.

Uyển Nhu vâng dạ rồi cầm lấy bát thuốc uống cạn. Cô ta uống xong bỏ bát trống sang một bên đứng dậy khởi động gân cốt. Quả thật rất dễ chịu.

Hai tên quỷ sai đứng lúc từ trong gian phòng đi ra, chuẩn bị một tách trà ngọc vẫn còn bốc hơi. Cố thành vương đi tới mở nắp rồi cho vào một ít bột đen.

- Cha? Cha bỏ gì vào trà mang cho Diêm vương vậy?

- Mãn tán! Độc không màu không mùi không vị.

- Cha! Cha không được làm hại Diêm vương... con...

Uyển Nhu nghe vậy kích động. Nhưng Cố thành vương vẫn bình thản giải thích.

- Không sao. Độc này chỉ làm cho kìm hãm sức mạnh khiến Diêm vương ngất đi một lát thôi. Lúc đó con hãy dùng Nham Bảo chạm vào vết thương trên ngực Diêm Vương bị Yêu Vương làm bị thương. Nó sẽ hút máu của Diêm vương...

Uyển Nhu nghe giải thích như hiểu ra vấn đề. Nhưng cô ta vẫn còn thắc mắc.

- Nhưng, con chưa hiểu tại sao Diêm vương không bao giờ chảy máu lại bị Yêu Vương đánh trúng một chiêu thôi mà bị thổ huyết? Vả lại... thanh Nham Bảo này sao lại khiến Diêm vương cũng chảy máu? Hai chuyện này liên quan tới nhau?

Cố thành vương cười cười gật đầu. Đúng là con gái của ông ta. Rất thông minh.

- Vốn dĩ Diêm Vương sẽ không có máu. Nhưng khi bị Yêu Vương đánh sẽ chảy máu bởi vì... bọn họ là anh em sinh đôi. Mang cùng một năng lượng đối lập khắc chế nhau ngay từ khi sinh ra... năng lượng khắc chế đó sẽ làm dòng sức mạnh đối phương chuyển hóa thành huyết. Còn Nham Bảo, được làm ra từ móng vuốt của Yêu Vương. Nhớ năm đó Yêu vương làm thiên hậu bị thương, thủy thần tiên thượng đã giảnh cho Yêu vương một lực mạnh. Không ngờ một móng vuốt của Yêu vương bay tới chỗ của ta. Vốn ta định lấy về nghiên cứu nhưng không ngờ nó lại hữu dụng như vậy...

Tất cả, chỉ vì toan tính hôm nay

25. Chương 24: Sự Cố Không May

- Diêm vương đại nhân! Mời dùng trà.

Cố thành vương ra hiệu cho tên quỷ sai bưng một khay trà nam ngọc đặt trên bàn. Diêm vương vẫn bình tĩnh, tuy hẳn biết từ lâu Cố thành vương là người không hề đơn giản nhưng hẳn vẫn chưa đoán được ông ta định làm trò gì.

- Tình hình cố thành đạo này có chút vấn đề... ta muốn xin ngài đề bạt với 3 vị Thành vương còn lại cho quỷ sai đi thu thập các âm hồn giúp hắc bạch vô thường. Nếu mà âm hồn nhiều quá... dương gian sẽ đại loạn.

Diêm vương nghe xong thì suy tư. Bất giác tay cầm tách trà trên bàn đưa lên miệng uống. Uyển Nhu đứng bên cạnh nuốt một ngụm nước bọt căng thẳng. Nhưng ngay sau đó thở phào khi Diêm vương uống cạn chén trà. Cố thành vương nhếch khóe môi đưa mắt nhìn Uyển Nhu.

Vài khắc sau, khi độc đã ngấm... Diêm vương đánh rơi vỡ chiếc chén ngọc trên tay rồi gục xuống bàn.

Uyển Nhu vội vàng chạy tới lay lay người của Diêm đại nhân. Gương mặt hơi lo lắng.

- Cha, Diêm vương đại nhân có sao không? Tại sao tay của ngài ấy lại chuyển sang màu hơi trắng thế?

Cố thành vương lấy thanh Nham Bảo ra, đưa cho Uyển Nhu.

- Không sao đâu. Đây là tác dụng phụ của độc khiến Diêm vương tỉnh lại sẽ không biết xảy ra chuyện gì. Nhanh lên... chúng ta không còn nhiều thời gian.

Uyển Nhu gạt đầu rồi cầm lấy Nham Bảo. Cô ta run run tay sờ vào vạt áo trước ngực Diêm vương rồi nhẹ nhàng vạch ra. Trước ngực Diêm vương có một vết thương sâu loang rộng tím bầm xung quanh. Ở giữa có vài dịch nhờn màu trắng...

Lần đầu tiên Uyển Nhu được chạm vào thân thể ngàn vàng của Diêm đại nhân. Tuy trong lòng kích động nhưng vẫn cố kiềm chế lại. Khi Nham Bảo chạm vào vết thương, lập tức dịch nhờn màu trắng biến thành dòng huyết đỏ được Nham Bảo hút vào.

Khi đã làm việc cần thiết xong, Uyển Nhu đưa thanh Nham Bảo cho Cố thành vương rồi nhẹ nhàng cài lại y phục cho Diêm vương. Lúc này cô ta mới định thần lại... trên trán toát hết mồ hôi.

- _____

Rời khỏi nhà bà dì mà cô vẫn thần thờ. Những lời bà dì nói vẫn vang lên trong đầu của cô.

Chuyến xe buýt đã cập bến, Nguyên Khải lên xe trước quay lại vẫn thấy cô đứng đó thì thúc giục.

- Thiện Nhất! Nhanh lên để cho xe còn chạy kìa!

Cô nghe vậy sức tỉnh lên xe. Nguyên Khải ngờ vực nhìn cô. Từ sau khi về thì biểu hiện rất lạ. Anh đoán chắc ngay là bà dì đã húng lên xem bói cho cô rồi. Anh hiểu tính bà dì, một xem đã xem thì có gì nói đấy. Sự thật vẫn là trên hết... nhưng thỉnh thoảng, cũng có lần bà dì nói sai.

- Cô lại nghe bà dì tôi nói phải không? Những lời phán xét đó thỉnh thoảng cũng không đúng đâu, đừng lo...

Cô đưa mắt nhìn Nguyên Khải. Anh lại mỉm cười nói tiếp.

- Bà di tôi sống theo cách lập dị nên chẳng ai đoán trước được. Khu chung cư đó... thật ra... mọi người đã chết từ lâu rồi...

Sống lưng cô lạnh toát. Nguyên Khải nói khu chung cư bà di đang sống mọi người đã chết hết? Vậy...

- Anh nói lại coi?

- À,... mười mấy năm trước khu chung cư đó xảy ra sự cố khiến tất cả mọi người đều bị chết vì ngạt thở. Do âm hồn vẫn còn vương vấn trần thế mà cứ ở đấy. Sau đó, bà di tôi biết được liền dọn tới đó. Một phần vì muốn yên tĩnh, một phần vì để trấn áp các âm hồn đó không thoát ra ngoài hại người.

Nghe Nguyên Khải nói mà cô nổi hết cả da gà. Vậy là những âm thanh kì quái hay tiếng nước như bị dò rỉ, cầu thang máy hỏng... căn hộ nào cũng tối om... rốt cuộc là âm hồn???

Cô không thể ngờ bà di của Nguyên Khải lại có thể kì dị tới mức đó.

Bất chợt cô đưa mắt nhìn quanh. Phát hiện, người trên xe vốn đông đúc chợt đâu hết cả. Chiếc xe vẫn chạy, chưa có trạm dừng mà mọi người đâu?

Linh cảm của cô mách bảo có chuyện chẳng lành. Cô quay sang thấy gương mặt Nguyên Khải đen sì.

- Không hay... có yêu quái...

Cô đưa mắt dõi theo phía nhìn của Nguyên Khải mà chân tay phát run.

Tài xế vốn đang điều khiển xe bỗng chốc biến thành một con rắn xanh lè khổng lồ. Nó trườn người quay lại, ánh mắt đỏ nhìn về phía hai người. Miệng lẩm bầm...

- Diêm hậu! Máu... và tim... ăn... ăn...

Cô như muốn phát hỏa. Lại là câu nói quen này. Có vẻ như tên khốn này tung tin bậy bạ. Giờ quỷ hồn đến yêu quái cũng muốn ăn tươi nuốt sống cô.

26. Chương 25: Báo Vương

Con rắn tinh màu xanh thè lè chiếc lưỡi đỏ như máu. Thân hình to lớn uốn éo phát ra những tiếng kêu nhức óc. Cô hơi lùi lại, nấp sau Nguyên Khải. Nói chứ âm hồn và quỷ hồn nó còn không đáng sợ bằng con yêu quái này... Cô vốn ghét loại bò sát, nhất là rắn. Đã vậy hôm nay còn có rắn khổng lồ. Ôi mẹ ơi!

- Nguyên Khải... anh làm gì đi chứ... tôi sợ loài bò sát!

- "..."

Nguyên Khải đầu hiện ba vạch đen. Hồn ma không sợ lại đi sợ rắn? Đúng là đầu óc của cô kì quái chẳng kém gì bà di của anh.

Nguyên Khải đưa tay sờ sờ định tìm túi đựng đồ dùng. Nhưng chợt anh nhớ ra cái gì đó, quay lại vội hỏi cô.

- Thiện Nhất! Trước khi ra khỏi nhà tôi xách đồ nặng bảo cô cầm giúp chiếc túi.... cô đừng bảo tôi là cô quên ở nhà đấy?

Nghe Nguyên Khải nói mà cô sửng sờ. Miệng hơi chu lại cúi mặt xuống gật gật. Nguyên Khải tái mặt. Không có đồ trừ yêu ma, anh cũng chỉ giống như người thường. Hôm nay đúng là đen nên mới đụng phải con yêu quái gặm cắn chó này mà...

Con rắn tinh thoát cái vọt về phía hai người. Nó há chiếc miệng rộng với cặp răng nanh sắc nhọn.

Nguyên Khải cầm lấy tay của cô rồi nhảy sang hàng ghế bên cạnh né tránh. Do tốc độ nhanh mà miệng con rắn tinh ghim sâu vào chiếc xe buýt. Độc tố từ miệng nó chảy xuống ngay lập tức khiến chiếc xe dần bị ăn mòn biến thành đồng sắt vụn.

Đến khi chất độc dần chạm đến chỗ hai người. Nguyên Khải nắm chặt tay cô nhảy từ trên xuống dưới mặt đường. Cũng may chỗ họ đứng thấp nên không có bị chà người xuống nhưng cả hai người đều bị lẫn mấy vòng.

Chiếc xe buýt kia biến thành đồng sắt vụn rồi lao thẳng xuống vực. Con rắn tinh lao người vọt xuống. Nó trườn nhanh lao về phía hai người. Nguyên Khải kéo cô đứng dậy rồi lao đầu mà chạy.

- Làm sao đây? Nguyên Khải... nó sắp đuổi đến...

Cô vừa chạy vừa ngoảnh mặt về phía sau hoảng sợ. Mồ hôi nhễ nhại ướt cả áo.

Hai người cứ chạy cho tới khi phát hiện mình tới sát mép vực. Định quay lại chạy lối khác, nhưng con rắn tinh đã đến gần. Miệng nó khè khè phun chất nhầy nhầy màu xanh về phía hai người. Nhưng chất độc chưa đến đã bị ai đó chặn lại hất sang một bên.

Diêm Vương đại nhân xuất hiện, vẻ uy nghi cao cao tại thượng. Ánh mắt của Diêm đại nhân chuyển đỏ, cánh tay giơ lên không trung, lập tức bóp chặt lại. Con rắn tinh xanh kia bị bóp tan thành mây khói giữa tiếng nổ vang trời.

Nhưng không may cô đứng gần sát mép vực, lực mạnh đó lại khiến cô hơi lùi lại. Cuối cùng trượt chân rơi xuống. Nguyên Khải giật mình quay lại định túm tay cô nhưng không kịp, cả người toan rơi theo. Diêm vương đại nhân cầm lấy cánh tay của Nguyên Khải kéo lại phía sau.

- Người ở đây... ta xuống xem sao.

Diêm đại nhân phi người vọt xuống vực. Gương mặt Nguyên Khải trắng bệch. Lúc sau anh ta mới hoàn hồn quay người chạy về nhà tìm bà nội.

Cả người cô rơi tự do. Chợt trên không trung xuất hiện một tia sét. Xong lỗ đen hiện ra hút cô vào bên trong.

Đến khi cô mở mắt ra, phát hiện bản thân đang ở trong một khu rừng toàn hoa. Màu sắc xung quanh vô cùng đẹp tạo nên một khung cảnh như trong tranh. Lúc này, cô ý thức được bản thân không hề bị thương, chân tay cũng chẳng sao cả.

Trước mặt cô là một ôn tuyền nước nóng đang bốc hơi.

Cô đứng dậy, lúc này thứ gì đó dưới ôn tuyền nhô lên.

Ánh mắt cô như bị hút hồn nhìn chằm vào thứ đó. Là... một con báo hoa mai trắng khổng lồ.

Con báo hoa mai vọt nhanh ra khỏi mặt nước, ngẩng đầu cao ngạo mà gầm vang vọng cả khu rừng.

Đôi mắt nó dừng mại trên người cô.

Chân tay cô run cầm cập. Chẳng lẽ... nó muốn ăn thịt cô?

Con báo lặng lẽ tiến lại gần. Càng gần nó lại biến hóa. Cuối cùng... thành một mỹ nam đại ca xuất hiện trước mặt của cô. Mà mỹ nam đại ca này không có mặc quần áo!!!+

Còn chưa kịp hiểu gì. Hai tay của cô đã bị nắm chặt lại. Mỹ nam ca ca đè cô xuống dưới thân. Mái tóc hơi xòa, đôi môi đỏ quuyến rừ hơi nhếch.

- Bữa điểm tâm mà Hoa Phỉ tỷ đã chuẩn bị cho ta đây sao? Tuy không đẹp nhưng mà... mùi rất thơm...

27. Chương 26: Tôi Thích Em Rồi

Báo vương nhếch miệng, gương mặt trắng nõn hơi cúi xuống cổ của cô hít sâu.

Miệng cô há to nhưng không hiểu tại sao lại không nói được. Chẳng lẽ tên này định cưỡng bức cô? Đừng nha... Diêm vương mỹ nam cô còn chưa ăn được nên chưa thể thất thân nha.

Hai tay báo vương siết chặt lấy hai tay cô. Hắn cúi xuống định chạm vào môi cô nhưng cô nghiêng đầu lè tránh.

- Ta không đẹp sao? Người không thích?

- Đẹp thì có đẹp nhưng quá lưu manh! Buông tôi ra ngay... tên khốn này...

Báo vương sững sờ. Hắn tính thời điểm giờ đã hơn 1000 ngàn tuổi. Nhưng chưa có một nữ nhân nào lại có thể sỉ nhục hắn như người con gái dưới thân. Hắn đường đường là Tôn Ngạo, là đấng Báo Vương của Thụy Tộc. Vậy mà lại bị sỉ nhục?

Hoa Phỷ tỷ thường mang đến cho hắn những thiếu nữ của hồ tộc. Sao hiện tại người con gái trước mặt hắn lại không có ngửi ra mùi đặc trưng của hồ tộc? Chẳng lẽ là giống tộc khác?

Báo vương suy nghĩ một hồi rồi đứng dậy buông cô ra. Thoắt cái không biết hắn lấy từ đâu một bộ y phục đen mặc lên người. Dáng vẻ oai hùng tôn nghiêm hiện rõ. Hắn là Tôn Ngạo.

- Người là người tộc nào? Ta chưa ngửi thấy mùi của người bao giờ!

Mùi? Cô nghe vậy ngửi ngửi cả cơ thể mình nhưng chẳng phát hiện ra mùi nào mà Tôn Ngạo nói. Bất giác cô mới ngớ người ra mới nhận thức được hắn là báo thành tinh.

- Ta là con người.

- Loại người thấp kém!

Gương mặt cô cau có. Dám nói cô là loại người thấp kém. Nếu không phải gặp sự cố thì cô cũng chẳng hơi đâu đến cái nơi quỷ quái này...

Cô đứng dậy, toan định bỏ đi bỗng một luồng gió lạnh ủa tới. Bóng hình Diêm vương đại nhân xuất hiện. Hắn đi tới trước mặt, lo lắng.

- Có sao không? Bị thương không?

Sự quan tâm lo lắng này của Diêm đại nhân suýt làm cô cảm động rớt nước mắt. Chẳng lẽ Diêm vương đại nhân thích cô rồi nên mới ân cần lo lắng như thế. Trong lòng hiện tại tràn ngập sự sung sướng.

Báo vương nhú mào nhìn hai con người đang quan tâm ân cần phía kia.

Bất giác bàn tay Tôn Ngạo siết chặt. Trong địa bàn của hắn mà không coi hắn ra gì. Nhưng hắn chợt dừng động tác khi phát hiện ra kí hiệu trên trán của Diêm đại nhân. Đó là ám hiệu đặc quyền biểu tượng của người đứng đầu ma giới....

Diêm đại nhân không thèm liếc mắt với bất cứ thứ gì. Hắn thản nhiên ôm lấy cô vụt đi như một cơn gió. Tôn Ngạo đứng đó, lúc này Hoa Phỷ dẫn 2 người con gái tới với vẻ mặt hoảng hốt.

- Tôn Ngạo, cho tỷ xin lỗi vì tại bạn một số việc nên đến muộn... mà... đệ sao thế?

Tôn Ngạo lặng người vẫn nhìn chằm vào chỗ vừa nãy cô đứng mà không màng tới xung quanh.

Diêm vương đại nhân ôm cô tới một ngọn tháp cao trên núi. Khi đến nơi, hắn thả cô xuống nhẹ nhàng phủi bụi trên quần áo của cô.

- Lần sau nên tránh xa mấy loại người kí sinh đó.

- Diêm đại nhân nhìn thấy rồi sao?

Diêm vương gật đầu. Lúc đó hắn như muốn lên cơn điên nhưng khi nghe cô nói Tôn Ngạo lưu manh thì lại thôi. Nói chung, hắn vẫn còn chút gì đó tức giận. Hắn đưa tay nâng cằm cô lên, áp lên đó nụ hôn nhẹ.

Lần thứ 2 Diêm đại nhân hôn cô. Nhưng, lần này lại có vẻ dịu dàng hơn. Mùi vị bạc hà lạnh lạnh rất dễ chịu.

- Tôi... thích em rồi!

28. Chương 27: Lo Lắng

Đêm hôm đó, Diêm vương đại nhân đưa cô về nhà họ Nguyễn xong liền biến mất. Đến giờ mặt cô vẫn đỏ ửng. Đi ngủ mà trần trọc mãi không ngủ được.

Chắc cô phải tu độ mấy kiếp mới may mắn được như thế nha. Được đại mỹ nam lục giới tỏ tình. Càng nghĩ mà cô càng sung sướng.

Cánh cửa phòng bất chợt mở ra. Luồng gió lạnh ùa vào kéo theo làn khói đen mù mịt. Mà xuất hiện giữa đám khói lại là... Yêu Vương?

Cô lập tức bật dậy khỏi giường. Hàng lông mày hơi nhíu lại khó hiểu. Cô biết Yêu Vương là anh em song sinh của Diêm vương nhưng nhìn họ quả thật quá giống nhau đến mọi chi tiết. Nếu không vì màu tóc của yêu vương màu bạch kim, chắc cô cũng nhận nhầm hai người.

Cô hơi lùi lại phía sau. Hoa tinh lấp ló sau lưng Yêu vương hiện ra. Nó dùng ma pháp thổ nhượng khiến các rễ cây dưới lòng đất trói chặt cô lại không động đậy được.

- Thấy đại vương mà định bỏ chạy hử? Ta chặt chân ngươi!

Hoa tinh nhếch miệng. Cánh tay toàn rễ cây bỗng chốc dài ra nhưng chưa kịp chạm vào cô, làn khí tỏa ra từ Yêu vương áp chế nó thu hồi lại.

- Mai Mai! Ngươi lại sau..

Về mặt hoa tinh phụng phịu. Miệng chu chu cái mồm trễ dài xong cũng đành phải nghe lời lùi lại phía sau. Còn cô vẫn bị trói chặt, trong lòng nơm nớp lo sợ nhưng vẫn cố trấn tĩnh. Dù gì cũng sợ... đến Diêm vương đại nhân cô còn sợ nhưng anh em song sinh của hắn chắc cũng không làm gì cô chứ?

Yêu vương tiến lại gần, gương mặt đường nét góc cạnh kề sát với mặt cô. Ai nhìn từ xa chắc cũng sẽ hiểu nhầm là họ đang hôn nhau. Hoa tinh bỗng la to rồi che mắt lại.

- Yêu vương nửa đêm hạ giá tới đây? Liệu tôi có phải lấy làm vinh hạnh?

Cô nhếch miệng. Yêu vương vẫn nhìn chằm cô. Bây giờ cô mới phát hiện ở khoảng cách gần, màu mắt của Yêu vương mà màu tím nhạt. Rất đẹp nha... nhưng vẫn kém Diêm đại nhân của cô. Nên giữ khoảng cách chứ có Diêm đại nhân rồi cô không có ham.

- Miệng lưỡi sắc bén!

- Quá khen.

Cô nói. Yêu Vương giơ tay gỡ những cái rễ to đang trói chặt cô xuống. Hoa tinh nghe nghe hiểu ý liền thu hồi ma pháp lại.

- Ta có thể cho nàng làm Yêu hậu của ta!

Yêu vương vừa dứt lời, cô suýt bị sốc. Cái gì? Vừa nãy cô còn tưởng hắn định giết cô. Ai ngờ...

Yêu vương vẫn nhần lại. Hắn bị giam trong khu rừng hắc ám rất nhiều năm. Cái hắn giữ được chính là sự nhần lại.

- Không thể! Vì tôi có Diêm đại nhân rồi...

- Làm yêu hậu của ta với làm Diêm hậu khác nhau chỗ nào? Ta và Diêm vương đều giống nhau...

Cô im lặng. Thực sự với Yêu vương thì đây là lần thứ 2 cô gặp hắn. Chắc gì những lời này của hắn là thật lòng. Yêu vương vốn ghen ghét với Diêm vương. Họ sung khắc nhau. Chắc chắn là vì Yêu vương muốn mọi thứ mà Diêm đại nhân của cô đang có.

- Ngài và Diêm đại nhân tuy giống nhau như hai giọt nước. Nhưng... khác ở chỗ là tôi không yêu ngài.

Cánh tay Yêu vương buông lỏng. Hắn thẫn thờ xoay lưng lại phía cô. Hoa tinh nhìn chăm cô cảm ghét. Dám từ chối Yêu vương! Tiện nhân đáng chết!

Luồng sát khí bao phủ xung quanh. Hoa tinh định tung người tấn công cô nhưng lại bị Yêu vương cản lại.

- Mai Mai, chúng ta về!

- Nhưng...

Hoa tinh chưa kịp nó hết đã bị Yêu Vương búng vào trán. Lập tức nó biến thành một bông hoa ngũ sắc nằm gọn trên tay Yêu vương. Trước khi rời đi, Yêu vương có ngoảnh mặt lại nhìn cô lần cuối.

- Ta sẽ không từ bỏ!

Cô nhìn theo bóng dáng của hắn mà bĩu môi. Không từ bỏ? Hắn không từ bỏ cô lại càng không buông tay Diêm đại nhân.

Chưa được bao lâu, bỗng cửa phòng của cô bật mở. Uyển Nhu trong tình trạng bị thương nặng bước vào. Cô ngạc nhiên rồi vội chạy lại đỡ cô ta.

Gương mặt xinh đẹp của Uyển Nhu vốn trắng nõn nhưng hiện tại lại toàn vết bầm tím. Bộ xiêm y trên người rách tả tơi. Mái tóc cô ta có phần hơi rối, khóe miệng vẫn còn rỉ máu.

Cô ta lập tức túm chặt tay cô, thở hổn hển.

- Diêm... Diêm... hậu... tôi cầu xin cô hãy cứu lấy Diêm vương.... cầu xin cô...

Nước mắt Uyển Nhu chảy dài, cô ta đang có vẻ rất kích động.

- Có chuyện gì?

Nhìn biểu hiện của Uyển Nhu chắc là Diêm đại nhân đang gặp rắc rối. Tim cô chợt nhói một cái. Uyển Nhu vẫn túm lấy cổ tay cô.

- Thiết Hầu từ tầng thứ 18 trốn thoát. Diêm đại nhân và 4 vị thành vương đã ngăn chặn nó. Nhưng... Diêm đại nhân vì bảo vệ cha tôi mà trúng độc nặng. Giờ ngài ấy đang nguy kịch... tôi và cha muốn cứu ngài ấy nhưng ngài ấy không cho chạm vào người. Độc của Thiết Hầu rất mạnh, nó có thể giết chết bất cứ ai... chỉ sợ...

Tin tức này như sét đánh ngay tai cô. Nhìn thực trạng hiện tại cô chắc chắn là Uyển Nhu không nói sai. Nếu Diêm đại nhân bị trúng độc... chẳng phải rất nguy hiểm sao?

- Tôi có thể giúp gì được?

Uyển Nhu chỉ đợi có câu nói này của cô. Cô ta rút ra thanh Nham Bảo đặt vào bên tay phải của cô nói.

- Chỉ... chỉ cần dùng thanh kiếm này đâm vào trước ngực của Diêm vương đại nhân, chất độc ắt sẽ theo đó thoát ra. Nhưng cô phải giấu đùng cho ngài ấy biết... nếu không ngài ấy sẽ không để cho cô làm vậy đâu... ngài ấy không muốn cô lo lắng chắc chắn sẽ giả bộ không sao...

- Chỉ vậy thôi?

Cô hơi nghi ngờ. Nhưng Uyển Nhu gật đầu liên tục.

- Hãy tin tôi... nếu cô không tin, có thể quan sát bên thái dương của Diêm đại nhân có một vết gân đen. Đó là biểu hiện trúng độc.

29. Chương 28: Sự Lãng Mạn Đau Đớn

Cả ngày hôm sau cô như người thất thần. Nguyên Khải và bà bà lo lắng cứ hỏi mãi nhưng cô cũng chẳng buồn giải thích mà chỉ trả lời qua loa là không sao.

Khi ăn cơm tối xong, cô theo thường lệ lên gác về phòng chùi chần. Sáng nay Nguyên Khải mới mua cho cô một cái điện thoại để dùng. Khi nào chán cô lại lôi ra nghịch để bớt suy nghĩ loạn óc thêm.

Cô trở về phòng đóng cửa lại rồi nhanh chóng nhảy lên giường mở điện thoại lên mạng cộng đồng xem tin tức. Lướt mãi cũng chỉ toàn là tin nhảm. Bỗng nhiên, gió lạnh từ cửa sổ ùa vào. Đúng lúc cô đưa mắt nhìn ra, Diêm đại nhân xuất hiện. Tà áo đen phất phơ dưới gió, gương mặt đường nét góc cạnh hoàn mỹ ẩn hiện dưới ánh trăng sáng trông rất mờ ảo.

Cô buông chiếc điện thoại cho nó rơi tự do xuống giường rồi nhanh chóng vọt đến ôm chầm lấy Diêm đại nhân.

Diêm vương thấy cô ôm mình thì kinh ngạc, tay cứng ngắc. Nhưng ngay sau đó thì từ bị động trở thành chủ động mà ôm lấy cô.

- Sao thế?

- Tôi nhớ ngài!

Cô trả lời. Lúc trước Diêm đại nhân hôn cô cô rất thấy ngại nhưng... giờ không biết tại sao chẳng thấy ngại nữa. Cô nhớ hẳn!

Khóe miệng Diêm đại nhân hơi nhếch, hẳn buông cô ra. Lưng hơi cúi kè sát mặt cô. Gần đến nỗi cô có thể ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người hẳn. Ánh mắt của Diêm đại nhân vốn đỏ đậm nhưng dần nhạt đi mà hiện lên ý cười.

Hắn hôn nhẹ lên má cô.

- Tôi cũng nhớ em!

Diêm đại nhân hiếm khi dịu dàng như vậy khiến cô hơi sốc. Nhưng chợt mắt của cô liếc qua thấy một vạch gân đen bên thái dương của Diêm đại nhân. Thì ra Uyển Nhu nói đúng. Diêm đại nhân vốn trúng độc nặng.

- Diêm đại nhân... sao trên thái dương của ngài... lại có vết gân đen?

Nghe cô hỏi vậy Diêm vương giật mình. Hôm qua không biết kẻ nào đã thả Quỷ Yêu Thiết Hầu ra gây loạn Địa Phủ nên hẳn phải tự mình đích thân ra tay giải quyết. Nhưng không may lại bị con quỷ đó phun độc khiến một nửa sức mạnh của hắn giảm sút. Chất độc của Thiết Hầu vốn nguy hiểm nên hẳn đã sai Lưu phán quan đến chỗ Thái thượng lão quân xin đan dược giải độc. Tuy trong cơ thể đang rất khó chịu như hàng vạn mũi kim đâm nhưng hắn vẫn cố bình tĩnh không để cô phát hiện.

- Không sao. Ta trúng độc nhẹ thôi...

Tim cô dường như bị thắt lại. Vậy mà nhẹ? Uyển Nhu nói độc Thiết Hầu có thể hủy diệt bất cứ ai. Nếu cứ như vậy... Diêm đại nhân ắt đang phải chịu sự đau đớn.

Diêm vương thấy sắp không thể giấu được cô, hắn nắm chặt lấy tay cô rồi hơi cười.

- Tôi đưa em tới một nơi.

Vừa dứt lời, cả hai người đều biến mất khỏi nhà họ Nguyên. Khi cô mở mắt ra, phát hiện thấy bản thân đang ở giữa một cánh đồng hoa đỏ. Mà loại hoa đỏ này nhìn kĩ... chính là hoa bỉ ngạn. Khung cảnh đỏ bao trùm, phía bên kia chính là một dòng sông đen, trên mặt sông xuất hiện rất nhiều đốm sáng rất lung linh. Chẳng lẽ...

Cô quay người lại phía sau. Phát hiện Diêm đại nhân đang đứng đó.

- Diêm đại nhân, đây có phải là...

- Đây là hoa bỉ ngạn. Dòng sông đó chính là Vong Xuyên!

Hắn nói. Cạnh dòng sông vong xuyên vốn không có hoa cỏ sống được. Hắn đã ngắt một bông hoa ở vườn của Mạnh Bà rồi đem tới đây dùng pháp lực biến nó trở thành một khung trời hoa tặng cho cô.

Đương nhiên là cô hiểu tấm lòng của Diêm đại nhân.

Cô chạy lại, đối diện với Diêm vương. Miệng tức tức nụ cười tươi.

- Diêm đại nhân vì tôi mà chuẩn bị cả cánh đồng hoa vậy sao?

- Không biết!

Diêm vương quay mặt đi. Cô bấu môi. Tặng thì nói là tặng, còn bày đặt ra bộ dạng đó. Cô kiễng chân, định đặt lên môi Diêm đại nhân một nụ hôn.

Nhưng bỗng sắc mặt Diêm đại nhân rất khó coi. Hắn khụy xuống ôm lấy cơ thể như hàng vạn mũi kiếm đâm xuyên qua. Chết tiệt! Độc của Thiết Hầu lại phát tác mà Lưu phán quan vẫn chưa mang đan dược về.

Vết gân đen trên thái dương diêm vương dần lan ra rộng hơn. Y phục trên người hắn bỗng bị những vết chém vô hình làm cửa vào bị rách lộ ra những vết thương đen sẫm.

Cô quỳ xuống hốt hoảng

- Diêm đại nhân... ngài không sao chứ? Đừng làm tôi sợ...

Dường như Diêm vương không còn nghe thấy những lời của cô nói. Chất độc khiến hắn rất khó chịu. Mồ hôi ướt hết y phục ngấm cả vào vết thương bên ngoài.

Hắn đã quá coi thường độc của Thiết Hầu rồi. Vốn hắn định tạo cho cô một sự lãng mạn. Nhưng lại bị gián đoạn thể này.

Nước mắt cô chợt chảy dài. Diêm đại nhân đang phải chịu đau đớn mà cô chẳng thể làm được gì. Trong lúc đang mơ hồ, cô chợt nhớ tới lời của Uyển Nhu. Tay cô run run lôi thanh Nham Bảo từ trong túi áo ra....

Tim cô đập liên hồi, tưởng chừng như sắp rơi ra ngoài. Cô cắn môi giờ cao thanh Nham Bảo lên, vết sáng lóe qua ánh mắt của Diêm đại nhân. Hàng lông mày hắn hơi nhíu lại, cả cơ thể hắn lập tức cứng ngắc. Thanh Nham Bảo đó ghim thẳng vào trước ngực của hắn. Bỗng chốc chất lỏng chuyển thành từng giọt huyết đỏ tươi rơi xuống những cánh hoa bỉ ngạn...

- Thiện... Thiện... Nhất... em...

Cô hơi lùi lại về phía sau. Chẳng phải Uyển Nhu nói như vậy Diêm vương sẽ không sao mà? Nhưng... tại sao lại trở lên như vậy?

Máu của Diêm đại nhân nhỏ giọt xuống cánh hoa bỉ ngạn đỏ. Cả cánh đồng hoa bỗng chốc héo hết rồi tan thành cát bụi. Tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Hắn đau đớn cầm thanh Nham Bảo rút ra. Khóe miệng rỉ máu...

Nham Bảo vốn dĩ chính là vật xung khắc. Nó có thể lấy mạng khiến hắn bị tan thành cát bụi... chẳng lẽ cô muốn giết hắn? Hay vì... người anh em song sinh của hắn Yêu Vương?

- Không... không phải... Diêm đại nhân hãy tin tôi... tôi chỉ...

Diêm vương cười lạnh lùng. Hắn nên tin sao? Rốt cuộc chẳng thể tin bất cứ ai... nhưng hắn đã động tình rồi!

Bất giác... khóe mắt Diêm vương xuất hiện một giọt nước trong suốt. Đúng như lời sấm truyền lúc hắn mới sinh ra. Rơi lệ vì động tình. Mà động tình thì sẽ bị phản bội.

30. Chương 29: Âm Mưu Của Uyển Nhu

Cô thất thần ngồi sụp xuống. Cả người không ngừng run rẩy. Tay của cô run run đưa về phía của Diêm vương, hắn lạnh lùng hất tay cô ra rồi từ từ đưa tay chặn vết thương đứng dậy.

Trước ngực hần vốn đã bị Yêu vương đánh trọng thương chưa hồi phục. Hiện tại lại bị thanh Nham Bảo đâm phải khiến cơ thể hần sắp cạn kiệt sức lực. Khi giọt nước mắt chảy từ khóe mắt Diêm vương rơi xuống, một bóng đen vụt tới xuất hiện phía cạnh dòng sông Vong Xuyên.

Uyển Nhu tháo gỡ mũ choàng che đầu xuống, bàn tay dâng lên nội lực màu xanh thoảng như cơn gió hút giọt nước mắt duy nhất của Diêm đại nhân vào trong chiếc lọ trong suốt.

Cô ta cầm lấy chiếc lọ mà đưa lên lắc lắc vài cái. Cuối cùng cũng đợi được đến thời điểm này. Uyển Nhu nhếch miệng sung sướng chum lại mũ choàng rồi biến mất ngay tức khắc.

Tất cả diễn ra rất nhanh, nhanh đến nỗi không ai phát giác.

Diêm vương hơi lùi lại. Hần nhìn cô bằng con mắt căm hận. Đôi mắt dần đỏ đậm lại, sát khí bao quanh khiến Diêm vương khiến cô bất giác run rẩy.

Diêm vương quay lưng về phía của cô, hần cất giọng lạnh nhạt

- Tôi không nên tin em... đáng lẽ tôi cũng không tin vào cái gọi là vận mệnh! Kể từ giờ tôi không muốn gặp em nữa!

Nước mắt cô chảy dài. Có cái gì đó như đang cứa vào tim của cô. Rất đau đớn!

Bóng Diêm vương khuất dần chìm vào trong màn đêm. Cả người cô như mất sức lực, gào lên. Cô không muốn như vậy. Thực sự không muốn như vậy!

Một bóng đen bước tới xuất hiện trước mặt cô. Cô cứ ngỡ là Diêm đại nhân quay lại nên mừng rỡ. Nhưng khi ngẩng đầu lên, người đó không phải là Diêm vương mà là Uyển Nhu cùng với tên quỷ sai.

Cô kích động đứng dậy, túm áo cô ta.

- Tại sao lại lừa tôi? Tôi không có thù oán gì với cô...

Uyển Nhu thản nhiên gỡ tay cô ra rồi đẩy cô xuống đất. Cô ta đưa tay phải bộ y phục đang mặc trên người mà vừa nãy cô chạm vào vẻ chán ghét.

- Tiện nhân! Người dám làm hại đến Diêm Vương lại còn giả mồm? Loại người thấp kém như ngươi không xứng làm Diêm Hậu!

Uyển Nhu nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ. Tất cả mọi chuyện đều do cô ta mà ra. Cô ta đã lên xuống tầng 18 địa ngục thả Quỷ Yêu Thiết Hầu ra làm náo loạn Địa phủ.

Đợi tới khi Diêm vương cùng 4 vị Thành Vương xuất binh thu phục Thiếu Hầu, cô ta đã giả bộ định lấy thân che chắn cho Diêm vương. Nhưng đã ngoài dự liệu. Người trúng độc lại chính là Diêm vương.

Khi thấy Diêm vương sai Lưu phán quan tới chỗ Thái thượng lão quân lấy đan dược. Trong đầu cô ta lại hiện lên một ý tưởng. Cô ta mang Nham Bảo tới chỗ của cô và chính là lợi dụng cô đạt mục đích. Quả đúng như dự định... cô vì lo lắng cho Diêm Vương mà đã trúng kế.

Môi cô mím chặt. Hai tay nắm lại. Tại sao? Chỉ thích một người mà khó đến vậy à? Cô và Diêm đại nhân mới chỉ tiến tới bước đầu... Hiện tại, lại chính là cô hại ngài ấy. Hủy đi sự tin tưởng đó.

Uyển Nhu nhìn bộ dạng thảm hại của cô mà trong lòng cực kỳ thoải mái. Bỗng chốc, cô ta vận nội công. Chất ánh sáng đen bao bọc rồi nhấc cả thân thể cô rời khỏi mặt đất.

Cô cảm giác cổ họng như bị bóp nghẹt rất khó chịu. Chân tay cố gắng vùng vẫy nhưng không được.

Vài tên quỷ sai phía sau đồng loạt bước tới phía trước rồi hóa thành những luồng khí trói chặt chân tay cô lại.

- Cô... định làm gì? Buông...

- Tiện nhân! Cô có được phượng hoàng đơn mới trở thành Diêm hậu. Giờ đây tôi chống mắt lên xem, không có phượng hoàng đơn, cô sẽ trở thành cái thứ bẩn thỉu nào!

Khi Uyển Nhu vừa dứt lời. Cô ta đi tới chỗ của cô. Bàn tay tạo ra một hố xoáy đen, miệng lăm lăm đọc thứ gì đó trong miệng. Còn cô thấy lồng ngực mình đau nhói. Uyển Nhu ra sức đưa tay nhấn sâu vào trong lồng ngực cô. Một thứ ánh sáng kì dị xuất hiện. Cô ta nhếch mép rồi nắm lấy thứ ánh sáng đó lập tức rút mạnh ra.

Cả khung cảnh lập tức nổi gió. Sấm sét rạch qua cả ngang trời. Uyển Nhu cuối cùng cũng lấy được phượng hoàng đơn ra.

Mất đi phượng hoàng đơn, cơ thể cô dần trở nên suy giảm nghiêm trọng. Một dòng máu từ ngực chảy ra. Đến khi máu chảy hết... cơ thể bỗng nhiên trong suốt. Nhưng cơn đau đớn cứ hành hạ cô mãi không dừng.

Tay Uyển Nhu vẫn còn nhuốm máu mà nắm chặt phượng hoàng đơn. Ánh kim quanh phản chiếu khiến cô ta thích thú vuốt ve nó. Thật đẹp! Chỉ cần có thứ này... cô ta nhất định sẽ trở thành Diêm hậu!

Bất giác, Uyển Nhu cười một cách điên cuồng. Cô ta đi tới lấy chân đạp cô một phát lăn mấy vòng.

- Thiện Nhất sao? Diêm hậu sao? Giờ chỉ là một âm hồn thấp kém bẩn thỉu. Sự tồn tại của ngươi giờ đã trở thành hư vô rồi... Đem ả vứt xuống sông Vong Xuyên cho linh hồn ả tan thành biển đi...

Đám quỷ hồn nghe lệnh liền đi tới túm lấy tay cô kéo đi đến cạnh bờ sông. Mặt nước đen sì không thấy đáy thỉnh thoảng nhấp nhô vài đợt lăn tăn.

Cô giờ đã mất tất cả! Cô chỉ trách bản thân quá ngu ngốc và vô dụng. Cô nợ Diêm đại nhân một lời xin lỗi...

- Diêm vương... em cũng yêu anh mất rồi...

Cô khe khẽ nói. Đến khi đám quỷ hồn quăng cô xuống dưới dòng sông, cô mới cảm nhận được sự lạnh lẽo đang ăn mòn cô dần dần. Khóe miệng cô hơi ý cười, một giọt nước mắt chảy xuống rồi nhắm mắt lại chìm vào bóng đen.

Tạm biệt! Có lẽ... đúng như anh mong muốn. Em sẽ không còn được gặp lại anh nữa rồi....

31. Chương 30: Âm Hồn Khổ Sở[1]

Diêm vương điện.

Tất cả các phán quan cùng các thành vương tụ tập lại nhận nhip. Quỷ hồn canh giữ rất nghiêm ngặt, không để cho ai không phận sự được vào.

Diêm vương an tọa trên chiếc giường nạm ngọc màu đen tuyền. Cơ thể hắn thoi thóp yếu ớt gần như kiệt sức. Vết thương ở trước ngực loang rộng ra, máu chảy ngày càng nhiều.

Lưu phán quan xem xét tình hình rồi thở dài bước ra. Ai nấy thấy vậy liền vội vàng tới hỏi dồn dập.

- Lưu phán quan? Diêm vương sao rồi? Ngài ấy đã uống đan dược của Thái thượng lão quân... sao vẫn không có tí tiến triển?

Lưu phán quan lắc đầu. Cái này hắn không biết. Hắn chẳng phải thần y. Vốn hắn đã cho Diêm vương uống đan dược kịp thời nhưng chắc do vết thương trên ngực của Diêm vương quá nặng khiến ngài ấy vẫn không thể tỉnh lại.

Uyển Nhu đúng lúc này liền vội lên tiếng. Dù gì cũng là do con ả tiện nhân kia làm... nhân cơ hội, cô ta muốn ả tiện nhân đó đến hồn bay phách tán rồi mà vẫn mang tiếng xấu muôn thuở.

- Tất cả tại Diêm hậu. Chắc chắn cô ta có liên quan tới Yêu Vương. Bọn họ cùng một ruột với nhau cả....

Mã Khắc nghe vậy liền khó chịu bước đến trừng mắt.

- Diêm hậu không phải loại người đó! Cô lấy gì mà vu oan cho Diêm hậu?

- Lấy thứ cô ta đâm Diêm vương đại nhân làm chứng cứ. Ai cũng biết rằng chỉ có cái gì liên quan tới Yêu Vương mới sung khắc khiến Diêm đại nhân từ dịch thạch biến thành huyết đỏ...

Lời của Uyển Nhu nói ai nấy cũng công nhận. Mã Khắc mặc dù vẫn cố chấp nhưng đành bất lực im lặng. Hắn vẫn không tin cô lại là người như thế. Chắc hẳn đã có ai ám hại cô.

Hắc bạch vô thường đứng một góc, thỉnh thoảng liếc mắt cho nhau. Nhưng ai nấy vẫn không buồn lên tiếng. Trong việc này Diêm Đại Nhân bị hại, hai người bọn họ cũng chẳng hiểu cái gì... bọn họ theo Diêm đại nhân đã lâu. Đây là lần đầu tiên ngài ấy mất cảnh giác mà bị thương nặng tới vậy. Không biết, có phải hay là Diêm hậu làm?

Uyển Nhu nhếch môi. Dường như lời nói của cô ta đã thuyết phục tất cả. Lúc này, Cố thành vương bước lên. Ông ta đang hoàng đi tới trước mặt các vị đại nhân. Ở địa phủ này, ngoài Diêm vương thì ông ta có quyền hành cao hơn hẳn 3 vị thành vương còn lại và Lưu phán quan. Diêm vương bị thương nặng, đương nhiên ông ta sẽ lên phò tá tiếp quản địa phủ mà không ai phản đối.

- Chứng cứ đã rõ! Ám hại Diêm Vương là đại nghịch... ta tuyên bố truyền lệnh truy nã Lục Giới bắt sống nữ nhân tên Thiện Nhất...

Giọng Cố thành vương vừa dứt, luồng âm thanh tỏa ra lan rộng ra tứ phía. Tất cả các phán quan và thành vương đều đồng loạt tán thành. Riêng chỉ có Mã Khắc, Lưu phán quan và hắc bạch vô thường vẫn còn do dự không tin.

- Vậy... Cố thành vương. Cố thành của ngài rất nhiều được tiên quý hiếm. Mong ngài dốc sức chữa trị giúp Diêm Vương mau chóng bình phục lại cai quản địa phủ...

Tất cả đồng loạt cúi rạp người rồi tan biến rời đi. Mã Khắc thì bức bối phi thân ra khỏi đại điện. Lưu phán quan nhíu mày lập tức đuổi theo. Tên Mã Khắc này vốn tính nóng nảy. Ngoài trừ Diêm Vương thì không nghe lời bất cứ ai. Vậy nên Lưu phán quan phải tự mình đi canh chừng để Mã Khắc đỡ gây họa. Hắc bạch vô thường thì mặt ỉu xiu đi câu hồn.

Hiện tại, chỉ còn lại Cố thành vương và Uyển Nhu. Cô ta đi tới chỗ chiếc giường ngọc của Diêm vương, tay nhẹ nhàng vén màn che lên. Diêm đại nhân đang hôn mê thở khó nhọc khiến cô ta hơi lo lắng.

- Cha... thứ thuốc cha bôi vào thanh Nham Bảo có gây tổn hại cho Diêm đại nhân không? Tại sao ngài ấy ra nông nỗi này?

Cố thành vương bước tới, đường hoàng hơi cúi xuống xem xét rồi thở dài.

- Không sao! Chỉ là dẫn được thôi... bây giờ Diêm đại nhân uống thứ này, mong ước của con sẽ thành sự thật.

Vừa nói Cố thành vương vừa lấy ra một viên kim đan trong suốt. Đây là độc dược mà ông chế ra lấy thuốc dẫn chính là nước mắt của Diêm vương.

Mắt Uyển Nhu sáng trưng. Cô ta sung sướng cầm lấy viên thuốc xem xét một lượt rồi nhẹ nhàng nuốt vào miệng của Diêm vương đại nhân.

Viên thuốc vừa vào đã tan thành màu đỏ rồi chảy xuống họng hắn.

Uyển Nhu cầm lấy tay của Diêm vương, nhẹ nhàng đặt lên má trái của mình. Ánh mắt si tình nhìn chăm hắn đắm đuối.

- Sau bao nhiêu năm.. cuối cùng ta có thể ở bên cạnh ngài. Rốt cuộc cũng chỉ có ta mới trở thành Diêm hậu của ngài thôi... Thiện Nhất? Cái tên đó sẽ biến mất mãi mãi trong trí nhớ của ngài...

32. Chương 31: Âm Hồn Khổ Sở[2]

Khu rừng hoa tuyệt đẹp đủ màu sắc.

Ánh trăng màu máu.

Nam nhân ngồi đó cầm cây tiêu thổi nhẹ. Âm thanh êm tai làm say đắm lòng người.

Cô từ từ mở mắt, đập vào mắt cô là khung cảnh lạ. Kì thực cô vẫn còn sống? Cô còn nhớ mình bị đẩy xuống dòng sông Vong Xuyên lạnh lẽo. Bản thân mình thì đau đớn bị từng hàn khí ăn mòn. Nhưng, rốt cuộc cô vẫn còn có thể mở mắt lần nữa.

Nam nhân thấy cô tỉnh dậy, khẽ nhú mày rồi đặt cây tiêu xuống chiếc bàn đá bên cạnh đứng dậy đi tới.

- Tỉnh?

Âm thanh này... rất quen. Khi cô ngẩng đầu lên, đập vào mắt cô không ai khác chính là vị báo vương mà cô đã vô tình gặp khi rơi xuống vực. Anh ta rốt cuộc đang làm gì?

- Là anh cứu tôi?

Tôn Ngạo gật đầu. Lần đó khi gặp cô hắn có ấn tượng sâu sắc. Không hiểu sao lại lén lút bám theo phía sau cô mọi lúc. Khi chứng kiến cảnh cô đâm Diêm Vương, ánh mắt hắn tràn đầy kinh ngạc. Mà cũng chẳng hiểu lí do gì mà hắn lại hi sinh 7 phần công lực để lao xuống sông Vong Xuyên vớt cô lên trước khi hồn phách cô tiêu tán.

Hắn là yêu tinh, sông Vong Xuyên lại là âm khí của Âm Phủ. Chính vì vậy mà hắn đã phạm phải điều cấm kị khi một yêu tinh bước vào ranh giới giữa yêu ma. Tổn thương 7 phần công lực như thế vẫn còn quá nhẹ so với những yêu tinh khác.

- Thử nghĩ xem nếu ta không cứu cô. Cô còn nghĩ mình còn ở đây sao?

Trong lòng của cô chợt hiện lên cảm xúc kì lạ. Nó rất đau đớn... nếu không phải cô quá ngu ngốc thì đã không bị Uyển Nhu lợi dụng khiến Diêm Vương đại nhân. Lúc đó, cô thấy Diêm đại nhân chảy máu. Ánh mắt ngài ấy không còn dịu dàng khi nhìn cô nữa. Ngài ấy hận cô rồi...

Bất chợt, nước mắt cô lăn chã rơi xuống. Tôn Ngạo chỉ nhìn cô thở dài. Hắn biết cô đang nghĩ gì.

Đột nhiên, cô thấy cơ thể của mình là lạ. Đưa hai tay ra trước mặt phát hiện bản thân mình dường như trong suốt.

Cô đứng dậy... vội vàng chạy lại phía chiếc hồ nước bên kia nhưng lại bị tấm kính vô hình cản lại không đi được.

- Sao lại thế này? Cơ thể của tôi?

- Khi ta vớt cô từ dưới sông Vong Xuyên lên, thì cô đã như vậy rồi. Ta phát hiện ra, cô chỉ là một âm hồn.

Tin tức như sét đánh ngang tai của cô. Bây giờ cô mới nhớ lại cảm giác đau thấu xương khi Uyển Nhu dùng tay móc Phượng Hoàng đơn trong cơ thể của cô ra. Hiện tại, mất Phượng hoàng đơn cô không còn gì cả. Mất luôn vị trí Diêm Hậu...

- Không... không thể... tôi không tin... thả tôi ra khỏi đây... khỏi đây...aa.a.a....

Cô vô thức ôm đầu gào to. Tất cả tại cô, đều tại cô mà ra. Nước mắt của cô rơi lăn chã, rất kích động.

- Bây giờ cô không nên rời khỏi Thủy Kính. Linh hồn của cô đã ảnh hưởng rất nghiêm trọng bởi nước sông Vong Xuyên. Hiện tại chỉ còn cách ở trong Thủy Kính của ta để điều dưỡng. Nếu cô ra ngoài ắt sẽ bị ánh sáng thiêu đốt... khi nào đến lúc ta sẽ mở Thủy Kính cho cô.

Nghe Tôn Ngạo nói vậy, cô im lặng ôm đầu ngồi co mình một góc.

Tôn Ngạo nhìn bộ dạng của cô mà lòng lại dâng lên cảm xúc thương cảm. Chết tiệt! Hắn đang nghĩ gì? Đường đường là Vương của tộc Báo mà lại lo cho một âm hồn. Đây không phải phong cách của hắn từ trước tới giờ...

Kể từ đó cô sống trong Thủy Kính để dưỡng thương. Thoát cái đã gần một tháng. Tôn Ngạo lần ngày nào cũng mang đồ ăn ngon tới rồi kể chuyện cho cô nghe. Nhưng đơn thuần chỉ là hắn nói hắn nghe. Cô vẫn im lặng... nhiều lúc lại bật khóc to khiến Tôn Ngạo đành thở dài bó tay.

Hôm nay, Tôn Ngao lại đến. Lần này hắn vẫn như mọi khi mang đồ ăn tối cho cô. Nhưng hắn lại dùng công lực mở Thủy Kính ra khiến cô hơi sững sờ.

- Vết thương của cô lành rồi. Linh hồn đã khôi phục đáng kể nên có thể rời khỏi đây.

Rời khỏi? Cô nên biết đi đâu. Trong mắt cô hiện lên nỗi thất vọng nặng nề cho tới khi nghe thấy giọng nói quen thuộc.

- Thiện Nhất!

Cô quay lại, nhìn thấy Nguyên Khải đứng đó. Khóe miệng cô hơi nhếch hiện lên ý vui mừng. Cô dường như thoát ra khỏi cái gọi là “một mình”, xúc động chạy về chỗ anh. Nhưng đến khi chạm vào người Nguyên Khải, cô lại vô tình đi xuyên qua anh. Cả hai người lập tức bàng hoàng.

- Thiện Nhất? Cô.. tại sao lại như thế này?

Có vẻ Nguyên Khải quá đổi kinh ngạc. Sáng hôm nay, khi anh còn đang lơ mơ ngủ dậy đã bị ai đó lôi đi.

Tôn Ngao nói với Nguyên Khải đến là mang anh đến gặp một người. Mà người đó chính là người con gái mất tích gần tháng nay khiến anh và bà nội tìm kiếm mọi nơi. Sở dĩ Nguyên Khải nhìn thấy cô bởi vì anh mang dòng máu họ Nguyên. Nhưng lại không thể ngờ giờ cô đã trở thành âm hồn giống như lần đầu họ gặp nhau.

- Nguyên Khải... tôi muốn gặp Diêm Vương. Anh hãy giúp tôi.

Cô khẩn khoản cầu xin.

Nguyên Khải còn chưa kịp định thần lại, Tôn Ngao đã đi tới chỗ họ từ bao giờ. Hắn đang hoảng chấp tay phía sau.

- Có lẽ ta nên thông báo cho hai người một việc. Khi ta vớt cô từ sông Vong Xuyên lên. Ngày hôm sau quỷ hồn đã loa tin cáo chiêu lục giới truy nã cô vì tội ám sát Diêm Vương. Thời gian sau, khi Diêm Vương ra mặt xuất hiện. Lại tuyên bố lập nữ nhi duy nhất của Cố Thành Vương làm Diêm Hậu. Đại hỷ sẽ được tổ chức vào canh tư ba ngày sau...

33. Chương 32: Lời Thở Lộ Của Tôn Ngao

Tin tức như lưỡi dao cứa vào người cô từng nhát một. Diêm đại nhân chẳng phải nói thích cô sao? Bây giờ ngài ấy lại đi lấy Uyển Nhu?

- Không! Tôi không tin... tôi phải gặp ngài ấy nói rõ mọi chuyện. Chính Uyển Nhu đã gài bẫy tôi... tôi không thể để cô ta lăm thóp được.... không...

Cô ngồi thụp xuống ôm đầu gào thét.

Nguyên Khải đau lòng muốn an ủi cô nhưng anh lại không thể chạm vào người cô được. Âm dương vốn cách biệt. Cô giờ đã trở thành một âm hồn. Mặc dù anh có khả năng nhìn thấy ma đi chăng nữa cũng chẳng thể giúp cô.

Tôn Ngao im lặng. Trong lòng hắn nhìn chột hiện lên cảm giác lạ. Người con gái duy nhất không chú ý tới hắn. Người con gái duy nhất làm hắn... động tâm! Chính là cô.

Đời tâm tình của cô khá hơn, Tôn Ngao liền đưa Nguyên Khải và cô đến Thiếc Cổng ngăn cách để ra khỏi Tốc Báo Thành.

- Đi về phía trước, qua hố đen đó. Hai người có thể trở về.

Tôn Ngao chỉ về phía con đường có hố đen phía trước mặt. Hắn chăm chú chỉ dẫn cho cô lối ra. Nguyên Khải ngoa nghiêng rồi đi trước thám thính. Lúc này, chỉ còn hai người. Cô mặc dù rất cảm kích Tôn Ngao đã cứu mình nhưng cô vẫn không hiểu lí do vì sao anh ta lại làm như vậy.

Cô sụt sịt vội lau nước mắt. Giọng có chút khản đặc không rõ nhưng cô vẫn cố gắng để nói.

- Anh là Báo Vương? Một người tôn quý... tôi vẫn chưa hiểu nguyên do anh lại cứu tôi.

Tôn Ngạo hơi bất ngờ trước câu nói thẩn thẩn của cô. Khóe môi hắn hơi nhếch tạo một đường cong tuyệt đẹp. Nhan sắc của hắn vốn tựa như trăng sáng, làn da của hắn vốn mịn như bột ngọc... vốn dĩ hắn cũng đứng trong các hàng ngũ các mỹ nam nổi tiếng lục giới. Ai gặp hắn cũng ai mộ. Ai gặp hắn cũng kính trọng. Nhưng ngoại trừ cô.

- Nếu ta nói ta thích cô. Thì cô....

- Xin lỗi! Tôi không thích anh. Người trong lòng tôi anh chắc cũng biết ai rồi. Tuy nói ra sẽ khiến anh tổn thương nhưng tôi không muốn lừa gạt anh.

Không kịp để cho Tôn Ngạo nói hết. Cô đã thẩn thẩn nói ra tâm tư của mình. Cô vốn đã thích Diêm vương. Nhưng cô lại có lỗi với ngài ấy. Gần một tháng nay cô thu hẹp trong không gian riêng để suy nghĩ. Nhưng càng nghĩ chính bản thân cô lại càng dần vật mình hơn...

- Ta vì cô mà từ bỏ cái tự tôn cao ngạo. Cô không thể vì ta mà cho ta một chút tình cảm được sao?

- Xin lỗi. Tôi không thể... đành phụ anh rồi!

Cô mím chặt môi. Ánh mắt thể hiện rõ sự day dứt. Quả thực Tôn Ngạo cũng đã vì cô mà hi sinh rất nhiều... cô vô cùng cảm kích nhưng tình cảm của hắn cô không thể đáp trả.

Đúng lúc, Nguyên Khải trở vào thông báo đường đi an toàn. Cô gật đầu rồi đi theo anh vào con đường hố đen mù mịt. Đáy mắt Tôn Ngạo hiện lên tia đau khổ. Tim hắn chột nhói rất đau. Chẳng lẽ đây là thứ tình cảm mà Hoa Phỉ nói tới. Đau như vậy sao?

Một bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng đặt lên vai Tôn Ngạo. Hoa Phỉ nhìn hắn mà mỉm cười nhẹ. Cô vốn chăm sóc Tôn Ngạo khi còn nhỏ. Cho dù phải đấu tranh chống lại 7 yêu thành để giúp Tôn Ngạo leo lên ghế Báo Vương. Nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy Tôn Ngạo suy sụp tới như vậy.

- Thiện Nhất, cô ấy đi rồi?

Tôn Ngạo gật đầu. Hoa Phỉ nhẹ đưa tay vuốt ve đầu của Tôn Ngạo.

- Tình cảm không thể cưỡng ép. Mặc dù đệ thích cô ấy nhưng trái tim cô ấy không dành cho đệ. Vì vậy đệ nên từ bỏ đi. Còn rất nhiều người đẹp bên ngoài xứng với đệ.

Phỉ Hoa nói đúng. Có rất nhiều cô gái xứng với hắn. Nhưng... tại sao không phải là cô!

Nguyên Khải đưa cô trở về nhà họ Nguyên. Vừa bước vào cửa cổng. Cả người cô hơi cứng đờ. Cô biết nhà họ Nguyên đâu đâu cũng dán bùa trừ ma quỷ. Tại sao cô là âm hồn rồi mà có thể vào dễ dàng được. Đang còn thắc mắc, bỗng có tiếng chống gậy vọng lại.

Lão bà bà đi tới vẫn là gương mặt quen thuộc đó.

- Nguyên Khải đưa Thiện Nhất về rồi à?

Nguyên Khải vâng vâng dạ dạ rồi thúc giục cô vào trong. Lão bà bà quay người trở vào một căn phòng. Nguyên Khải cùng cô theo sau.

Bước chân vào, cô hơi bất ngờ. Cả căn phòng thấp toàn nền đồ tạo thành hình chữ thập. Xung quanh bốn bức tường dán bùa với những hoa văn kí tự thời cổ. Đặc biệt chính là một bàn dành cho đạo sĩ làm phép.

Lão bà bà từ từ ngồi xuống ghế. Đôi mắt híp lại. Da mặt già nua nhăn nheo trông rất đáng sợ.

- Thiện Nhất. Ta vốn rất quý cháu. Mặc dù không biết cháu gặp chuyện gì. Nhưng ta có thể giúp cháu một tay nằm trong khả năng của ta!

Nguyên Khải nghe vậy thì hiểu ra vấn đề. Thì ra bà nội sắp sẵn đồ tế lễ để chuẩn bị cho nghi thức rời hồn. Cô muốn gặp Diêm Vương, nhất định phải xuống Âm Phủ. Bà nội có ý định làm nghi thức giúp Nguyên Khải rời hồn khỏi cơ thể xuống đó cùng cô.

Đúng là bà nội có khác. Cái gì cũng như thần đoán trước sắp xếp tỉ mỉ mọi việc.

Tiếng chuông đồng hồ tích tắc kêu lên chạm tới mốc 12 giờ trưa. Lúc này... bên ngoài có tiếng lạch cạch của tiếng xích. Cơn gió lạnh chợt lùa qua khiến Nguyên Khải rùng mình. Một làn khói mờ ảo xuất hiện. Hắc bạch vô thường đi tới. Tiếng kêu không biết ở đâu làm cho người ta rợn người.

Cửa phòng chợt đóng sầm lại. Hắc bạch vô thường đi đến. Tiếng xích kêu lanh canh vang vọng càng rõ.

- Thiện Nhất! Lại gặp lại rồi. Nhưng rất tiếc, lần này chúng tôi tới bắt cô đi.

34. Chương 33: Đụng Chạm Đầu Trâu Mặt Ngựa

- Bắt tôi?

Cô kinh ngạc rồi mới chợt nhớ ra là mình giờ đã trở thành một âm hồn. Mà nhiệm vụ của Hắc Bạch vô thường chính là đi bắt âm hồn.

Bạch Vô thường tự ngao, tay hơi duỗi dài nắm xiềng xích to. Ngay tức khắc xiềng xích đó bay đến trói chặt tứ chi cô lại hệt như cái bánh giò.

Lúc trước, bạch vô thường cũng chẳng ưa gì cô. Ai bảo cô dám quyến rũ Lưu đại ca ca của bạch vậy nên nhân cơ hội hôm nay, bạch vô thường ra oai lên mặt cho bố tức.

Hắc vô thường lắc đầu. Vốn dĩ, hắc và bạch chính là một đôi. Nhưng, chỉ tiếc bạch lúc này cũng coi hắc như đại ca. Ai hiểu cho lòng hắc chứ. Thường ngày hắc bao che cho bạch vô thường, dọn dẹp mọi vạ bê bối do bạch gây ra. Dù gì, cô cũng từng là người mà Diêm Vương đại nhân từng thích. Theo lễ nghĩa, hắc chẳng thể giúp bạch mà “bắt nạt” cô nữa.

- Bạch! Thả cô ấy ra đi. Không nên trêu trọc nữa.

Nghe Hắc Vô thường nói vậy, Bạch vô thường bĩu môi xì một tiếng rồi thu dây xích to lại. Cô còn chưa hiểu cái gì đang xảy ra, bỗng chốc bà bà chống gậy bước lên phía trước. Lưng bà vốn còng nên cô cứ có cảm giác bà bà đang cúi mặt trước Hắc Bạch vô thường vậy.

- Bà già! Nếu không phải hai bọn tôi nợ bà một ân tình. Thì cũng chẳng hơi đâu mà vác xác lên đây gặp tội hồn đang bị truy nã này!

Ngay lập tức bạch vô thường vừa dứt lời, đã bị Hắc vô thường trừng mắt khiến bản thân bị run rẩy. Trong tiềm thức của bạch vô thường, hắc vô thường luôn dịu dàng bao che cho mọi việc của bạch gây ra. Không ngờ hôm nay, hắc lại có thể trừng mắt đáng sợ như thế.

- Hai vị đã hạ cố tới đây, ta cũng nói luôn. Mong hai vị giúp Thiện Nhất gặp được Diêm vương đại nhân trước ngày đại hôn...

Hai người một đen một trắng quay sang nhìn nhau xong thở dài. Hiện tại chốn âm ti đang rất náo loạn. Diêm vương từ khi khôi thương thể thì ra mặt đúng một lần duy nhất. Ngay cả Lưu phán quan là người thân cận mà ngài ấy còn chẳng buồn gặp. Mà cái điều lạ lùng ở đây chính là ngài ấy lúc nào cũng cho truyền nữ nhi duy nhất của Cố Thành Vương đến Diêm Vương điện thường xuyên. Không những thế còn tuyên cáo đại hỷ. Tất cả quá đột ngột khiến đám thuộc hạ như hắc bạch vô thường còn bàng hoàng không hết.

Hắc vô thường từ tốn đưa thanh trủy tiên cho bạch vô thường. Xong cả người hơi cúi xuống bà bà từ tốn.

- Hiện tại, chúng tôi không được gặp Diêm Vương đại nhân. Ngài ấy trước đại hôn sẽ không gặp bất cứ ai ngoài Diêm Hậu... à không... Nữ nhi của Cố Thành Vương...

Hắc vô thường nhìn biểu hiện của cô mà lại lơ lửng động chạm vào nỗi đau. Mặt cô hơi cúi xuống, mắt ngân ngấn nước. Chỉ gặp Diêm hậu tương lại. Cô không tin Diêm vương là người lại dễ dàng bị Uyển Nhu mê hoặc. Chắc chắn cô phải gặp ngài ấy nói rõ ràng mọi chuyện.

- Ta có thể đưa cô xuống địa phủ, lẫn trốn âm binh truy lùng. Còn lại gặp Diêm Vương đại nhân được không còn tùy thuộc vào cô.

Bỗng một giọng nói quen thuộc vang lên. Mã Khắc xuống hiện mờ ảo rồi đứng trước mặt của cô. Ai nấy ngoại trừ hắc bạch vô thường đều ngạc nhiên.

Lúc đi tới đây bạch vô thường đã ngỡ có người theo đuôi. Hắc vô thường vốn kĩ tính giờ trò phát hiện thì ra là Mã Khắc. Tuy không vạch trần ngay nhưng hai người đều lên kế hoạch khiến Mã Khắc lạc đường. Ai ngờ mũi hần thính hay sao mà lại mò tới đây nhanh vậy.

Mã Khắc mặc dù cũng không phải quý cô lắm nhưng hần cũng chẳng tin tưởng nổi cha con nhà Cố Thành Vương. Trong lòng hần cứ nghi ngờ rằng bọn họ giờ thủ đoạn nên Diêm Vương mới trở lên như vậy. Đến hần ngài ấy còn không gặp mặt thì thật sự là quá hoang đường.

Tất cả đã bàn bạc kĩ. Lão bà bà liền ngồi vào chỗ tế lễ. Kéo ra hai cái bát một đen một trắng. Bát đen đựng muối, bát trắng đựng nước. Bà kêu Nguyên Khải lại gần rồi dùng con dao nhỏ rạch một đường trên ngón tay út của anh. Máu từ ngón tay chảy xuống bát nước. Miệng bà bà lẩm bẩm đọc cái gì đó. Bát nước ngấm máu đột nhiên chuyển sang màu đen. Đây cũng là lúc Nguyên Khải thoát hồn.

Anh cảm giác cơ thể nhẹ bẫng rồi nhói một phát ở đỉnh đầu. Khi định thần lại, anh phát hiện cơ thể mình đang nằm trên mặt đất lạnh lẽo.

- Trước khi bát nước từ đen chuyển sang đỏ, thì phải mau chóng quay về. Nguyên Khải, cháu nghe rõ đây. Thời gian cho cháu chỉ có 3 ngày. Nếu mà cháu không quay về kịp thì... chắc chắn cháu sẽ chết...

[...]

Xuống địa phủ, hắc bạch vô thường bị chặn lại bởi một đám âm binh tuần tra. Tay cô và Nguyên Khải bị hắc vô thường trói vào xiềng xích to lớn đi để giả dạng âm hồn bị bắt.

- Ai za... kia chẳng phải hai vị đen trắng nổi tiếng sao?

Giọng nói một trong số âm binh vang lên. Hai tên bỏ mũ áo choàng đen ra. Hiện ra gương mặt ghê tởm của đầu trâu mặt ngựa. Cô đưa tay bịt mũi lại. Một mùi hôi thối nồng nặc tỏa ra xung quanh khiến cô suýt buồn nôn. Cái mùi này còn kinh khủng hơn cả mùi xác thối. Mà càng nhìn bản mặt của hai tên đầu trâu mặt ngựa kia cô không tìm được nữa mà tái mặt lại.

Tên đầu trâu nhìn thấy vẻ mặt của cô như vậy thì gờ gờ. Hai lỗ mũi to đen xì khói tức giận.

- Khốn kiếp! Âm hồn kia dám cả gan biểu hiện như vậy? Có tin ta bóp chết ngươi không!!!

Nguyên Khải vội tới che chắn trước mặt, để cô nấp sau lưng. Bạch vô thường càng nhìn mấy tên này càng ngứa mắt. Ở địa phủ này, ngoài cặp đôi hắc bạch vô thường thì còn có thêm cặp đầu trâu mặt ngựa với quyền hành ngang bằng nhau. Nhưng, hai tên xấu xí kia lại ỷ quyền lực hành không coi ai ra gì. Trước mặt các bề trên thì nói xấu sau lưng đủ điều...

- Khốn kiếp! Tên đầu trâu thôi tha nhà ngươi muốn chết à? Bà đây không ngại cho nhà ngươi một bài học đâu!

Bạch vô thường vút xiềng xích xuống, kích động trừng mắt. Tên đầu trâu cũng chẳng kém phần định xông lên. Chiếc miệng đỏ ngầu thở ra mùi hôi thối nồng nặc xung quanh... khác với tên đầu trâu, mặt ngựa lúc nào cũng bình tĩnh. Hần đưa tay cầm lấy tay tên đầu trâu kéo lại phía sau. Ánh mắt ra hiệu im lặng.

- Làm gì mà nóng! Bọn ta chỉ nhận lệnh của Diêm Vương đại nhân đi truy bắt tội nhân thôi.... mà ta lại thấy nữ âm hồn các ngươi câu được có chút quen mắt?

Bỗng chốc cả người cô cứng đờ lại. Nguyên Khải vẫn lặng im che chắn cho cô. Đến khi tên đầu trâu đi tới định kiểm tra. Hắc vô thường dùng

Thanh trừu tiên của mình chĩa thẳng vào con mắt trái của mặt ngựa. Cả người toát ra hàn khí lạnh cực điểm.

- Việc của ta từ khi nào đến phiên hai người chĩa mõm vào!

35. Chương 34: Mạnh Bà

Tên đầu trâu như muốn tức điên. Hắc nổi khùng muốn vùng lên cho hắc vô thường một trận nhưng lại bị tên mặt ngựa cản lại. Hắc vô thường hừ lạnh rồi kéo bạch vô thường lần cô và Nguyên Khải đi theo.

Ánh mắt tên đầu ngựa chợt hiện lên tia sáng chăm chú nhìn cô...

- Khốn nạn! Đầu ngựa, người sao lại nhìn như vậy? Bọn chúng đáng lẽ...

- Ta không chấp chúng! Cái ta chú ý tới chính là nữ âm hồn kia. Cô ta, chính là người mà Uyển Nhu thống lĩnh đang tìm!

Tên đầu trâu kinh ngạc nhìn theo. Âm hồn đang bị truy nã lục giới? Nếu mà bắt được cô ta, phần thưởng sẽ cực kì lớn!

Bọn hắc vốn làm việc cho Cố Thành Vương. Nói là lên được đến chức vụ hôm nay phải nhờ đi cửa sau và được Cố Thành Vương nâng đỡ. Chính vì thế mà hai người bọn hắc có thể nói là tay chân thân cận trong bóng tối của Cố thành vương. Dĩ nhiên, khi Uyển Nhu thống lĩnh lên được vị trí Diêm hậu. Chức vụ của bọn hắc vì thế mà cũng được nâng lên. Đây chính là món hời quá ngon.

Tên mặt ngựa quay sang đám âm binh phía sau dặn dò.

- Mau đi thông báo cho Diêm hậu tương lại biết...

[...]

Hắc vô thường dẫn cả ba người đi qua một cây cầu đỏ sẫm. Đi qua cầu, hắc nhanh chóng mở xiềng xích cho cô và Nguyên Khải.

- Mã Khắc! Mau dẫn Nguyên Khải và cô ấy đi trốn. Có vẻ, tên mặt ngựa kia đã đánh hơi ra rồi.

Mã Khắc đột nhiên xuất hiện. Hắc sử dụng thuật ẩn thân như mọi khi đi theo để bảo vệ cô và Nguyên Khải. Âm binh có mặt mọi nơi, hắc lại là thuộc hạ thân cận của Diêm Vương mà đi cùng hắc bạch vô thường sẽ gây sự chú ý.

Hắc vô thường lúc nào cũng cẩn trọng. Hắc liếc nhìn biểu hiện của tên mặt ngựa vừa nảy dâm ra đã sinh nghi rồi.

- Ta và bạch đi đánh lạc hướng. Người dẫn họ đi về phía Tây chỗ Thượng Quán.

Mã Khắc còn chưa kịp lên tiếng. Hắc vô thường nắm lấy tay bạch vô thường biến mất vào trong bóng đen. Mã Khắc thở dài dẫn cô và Nguyên Khải đi tiếp. Bỗng qua một vườn hoa đỏ rực như máu. Bên cạnh đó là một dòng sông đen, với rất nhiều đốm sáng hết như đom đóm.

Cả ba người vừa đi vừa đề phòng cảnh giác. Thoáng chốc, Mã Khắc dừng lại tại một túp lều trước cây cầu đá. Túp lều rất đơn sơ, cô nghĩ thấy một mùi hương thoang thoảng của thứ gì đó.

Trong túp lều vọng ra những tiếng kẽo kẹt. Thỉnh thoảng lại kêu lên bị thương xong lại cười một cách giòn giã. Mã Khắc tiến lại, đưa tay gõ nhẹ vào cửa. Một khắc sau, cánh cửa tự động mở ra. Bà lão tầm 60 tuổi ló dạng. Gọi là bà lão thì cũng thái quá chứ cô nhìn bà ta trông vẫn rất còn sức xuân. Mái tóc bà trắng muốt được búi gọn bằng một chiếc khăn đen ngang đầu. Quần áo chẳng có gì nổi bật, trông như người bình thường

- Mã Khắc đại nhân hôm nay lại đến Thượng Quán của Mạnh bà ta, chắc có chuyện?

- Mạnh bà, vào trong rồi nói!

Chưa đợi Mạnh bà đồng ý, Mã Khắc đã dẫn cô và Nguyên Khải vào trong. Mạnh bà cười thở dài lắc đầu rồi vào trong. Khi vào trong lều, mùi hương lại càng rõ. Mạnh bà đang nấu canh.

Mã Khắc vừa vào rồi kể từ đầu tới cuối chuyện cho Mạnh Bà. Hắn cảm thấy yên tâm. Ở địa phủ này, chỉ có mỗi Mạnh Bà là đáng tin cậy. Bà bà tuy đã sống vạn năm rồi, không xen vào chuyện thị phi. Không theo phe phái nào. Cái này, chính là điều hắn cảm thấy yên tâm khi nhờ Mạnh Bà giúp đỡ.

Nghe xong câu chuyện mà Mã Khắc kể, Mạnh bà gạt đầu rồi từ từ đứng dậy đi xem xét nồi canh rồi nói.

- Đây chính là nghiệt duyên mà cô phải trải qua. Ta có thể giúp cô nhưng sẽ có một ngày cô phải đối mặt với nó... càng yêu sâu đậm, càng đau đớn.

Rồi Mạnh bà đổ chén canh nóng ra bát rồi quay lại. Một tiếng xèo xèo vang lên. Cô ôm mặt mình rồi la to. Nguyên Khải hốt hoảng chạy lại đỡ lấy cô. Mạnh bà vừa hất bát canh còn nóng vào mặt của cô rất nhanh.

Khi cô ngước lên, mặt cô dần dần xuất hiện một vết bớt to tướng trông rất xấu xí. Trán Nguyên Khải và Mã Khắc hiện ba vạch đen sì...

- Chỉ là ta giúp cô cải trang bằng một ít canh dịch dung. Muốn xóa vết bớt đen đó thì lấy cánh hoa bỉ ngạn rồi nhúng vào nước sông Vong Xuyên xoa lên mặt...

Mạnh bà úp cái bát sang bên cạnh rồi tập trung nấu canh. Mã Khắc và Nguyên Khải nhìn cô. Gương mặt có vết bớt đen to kia khiến cả hai người đều không nhận ra. Thật là giống một cái gì đó xấu xí...

- Cảm ơn Mạnh Bà.

Bỗng Nguyên Khải và cô đồng loạt cúi đầu cảm ơn. Mạnh bà chỉ cười rồi nói.

- Trong thời gian này, cô là quý nô của ta. Còn cậu ta là cháu họ xa.

- "..."

Cô là quý nô sao Nguyên Khải lại được nâng cấp cao thế???

[...]

RẦM!

Uyển Nhu tức giận đập tan chiếc bàn ngọc giữa đại sảnh. Hai tên đầu trâu mặt ngựa đứng nép về sang bên. Về mặt tức giận của Uyển Nhu khiến cả đại điện bùng bùng sát khí.

- Ả tiện nhân đó vẫn chưa bị tan thành cát bụi!!!

- Uyển Thống lĩnh... à không... Diêm hậu bớt giận....

Ánh mắt Uyển Nhu hiện lên tia sắc lạnh. Cô ta nở nụ cười quỷ dị.

- Mà không sao... ta sẽ để con tiện nhân đó sống tiếp nhưng... để ả chứng kiến Diêm vương đại nhân cùng ta tình cảm ra sao...

36. Chương 35: Không Nhận Ra Hay Không Quen?

Mạnh bà hàng ngày vẫn nấu canh đều đặn. Một sự thật cô được biết là canh Mạnh Bà có thành phần chính là: cảm xúc các loại của con người và cánh hoa bỉ ngạn.

- Thiện Nhất! Đến giờ rồi... nhưng ta bận phải mang canh tới cho âm hồn trước khi đầu thai. Cháu hãy đến phía Đông hái cho ta một rổ cánh hoa bỉ ngạn mang về đây!

Cô nhận lấy chiếc giỏ từ tay Mạnh Bà quay người định rủ Nguyên Khải đi cùng nhưng Nguyên Khải đang bận khuấy đều xoong canh đang sôi của Mạnh bà nên không đi được. Còn Mã Khắc thì mất dạng. Cô tìm mãi mà không thấy anh ta nên đành một mình đi lấy cánh hoa bỉ ngạn.

Dòng sông ở địa phủ chảy róc rách, trên mặt sông toàn đốm sáng hệt như đom đóm. Cô đi chậm chậm về phía Đông theo lời của Mạnh Bà.

Đến hòn đá khổng lồ. Cô dừng lại. Trên tảng đá khắc chữ” quỷ môn quan”. Cô chẳng hiểu gì về những dòng chữ này. Đột nhiên, một tiếng trẻ con vang lên phía sau cô.

Cả người cô lạnh toát, dần dần quay đầu lại phía sau. Một đứa bé trên tay cầm một cây kẹo hồ lô nhìn chăm cô.

Đứa bé trai mũm mĩm rất đáng yêu. Nó chìa cây kẹo về phía cô. Đôi môi chúm chím đỏ mọng vừa nhai một viên kẹo trong miệng vừa nói.

- Ăn đi!

Gương mặt cô hiện lên tia khó hiểu. Đứa bé vẫn chìa tay ra đưa cho cô bảo cô cầm lấy cây kẹo.

Cô chỉ cười rồi khom người xuống xoa đầu đứa bé. Quả thật đây là lần đầu tiên cô thấy đứa bé siêu đáng yêu thế này. Sau này lớn lên chắc chắn là một tiểu soái ca nha...

- Nhóc con, chị không ăn kẹo hồ lô...

Đột nhiên, ánh mắt của đứa bé đỏ đỏ ngầu. Trên đầu nó bỗng nổi lên hai chiếc sừng dài. Chiếc răng nanh dài ra, một dòng máu đỏ tươi chảy theo đó nhỏ giọt xuống đất. Cô hoảng sợ đáng rơi chiếc giỏ trên tay xuống đất, vô thức lùi lại phía sau.

Đứa bé đỏ tiến lại gần, rồi nó tức giận ném cây kẹo hồ lô xuống dưới đất. Ngay lập tức, cây kẹo biến thành những con ròi ngoe nguẩy trông rất kinh tởm. Cô đưa tay bịt miệng lại, mùi hôi thối nồng nặc xộc vào mũi..

- Dám từ chối ta? Mẹ lại dám bỏ ta? Đáng chết...

- Bé... bé con... em nói gì vậy? Chị không hiểu...

Đứa bé đỏ đi tới nắm chặt lấy tay của cô. Bàn tay nhỏ nhỏ xinh xinh lại có sức lực lớn tới vậy. Tay của cô bị nó bóp cảm giác như sắp gãy nát xương. Mất nó chảy máu, một dòng máu đỏ. Nhưng kì lạ, dòng máu nhỏ xuống xuống dưới đất đột nhiên xèo xèo cháy rụi mọi thứ.

- Mẹ lại dám không nhận ta? Khốn kiếp...

Cả một vùng âm u, giọng nói đứa bé đỏ vang vọng. Âm hồn xung quanh nghe thấy vậy liền sợ hãi vội tìm chỗ nấp.

Còn Âm binh đi ngang qua kiểm tra thì mặc kệ. Bọn chúng đã quen với Diêm La thể tử tức giận mỗi ngày rồi. Ai thể tử cũng nhận làm mẹ rồi tức giận hủy hồn phách của kẻ đó. Mà hiện tại âm hồn kia xui xẻo đụng phải thể tử. Mà bọn chúng cũng chẳng buồn ra tay trợ giúp, nhìn cái bản mặt của âm hồn đó thật ghê tởm. Vết đen che kín khiến gương mặt xấu không còn từ nào để chê.

Cô càng lùi lại đứa trẻ đỏ càng tiến tới áp sát cô tới bên cạnh dòng sông đen. Nhìn xuống dòng sông, cô nuốt một ngụm nước bọt. Đây chính là một nhánh của sông Vong Xuyên. Lần đó cô rơi xuống đó suýt nữa hồn tiêu phách tán. Cũng may Tôn Ngộ Kịp thời cứu cô lên.

- Bé con, từ từ nói... chị...

- Im miệng! Ai cho phép mẹ nói! Mẹ bỏ rơi tôi... mẹ bỏ tôi... a...a.a...aaaaa....

Đứa trẻ đỏ kích động gào to. Dòng máu từ mắt chảy ra nhỏ từng giọt xuống đất...

Cứ tưởng cô sắp lại phải bỏ mình xuống dòng sông đen. Ai ngờ một sợi dây cuốn quanh người cô rồi đem cô kéo lên quãng lên phía đất phía sau.

- Diêm La, không được đi gây sự nữa. Chẳng lẽ con không nghe lời thúc thúc nữa?

Nghe được giọng nói quen thuộc. Cô ngẩng đầu lên. Nước mắt bỗng đâu rơi xuống, tìm lại rấy lên từng cơn đau quặn.

Là ngài ấy... Diêm Vương đại nhân?

37. Chương 36: Không Nhận Ra Hay Không Quen?

Diêm vương nhẹ nhàng xoa đầu của Diêm La. Ánh mắt hiện lên phần tia ôn nhu.

Đứa trẻ này vốn là nhi tử duy nhất của Yêu Vương. Năm đó, cả yêu giới bị phong ấn. Hắn ngủ lòng thương mà ra cứu Diêm La và mẹ của thằng bé. Nhưng mẹ nó vốn là một bông hoa thành tinh, lại si tình với Yêu vương mà không hề hay biết Yêu Vương không yêu mình. Cô ta bỏ lại Diêm La ở Cổ Vực toàn quỹ hút máu. Cũng may lúc đó hắn đi qua cứu được Diêm La. Tuy vết thương lành nhanh lại nhưng tâm trí của thằng bé lại cảm hận mẹ của mình... rất nhiều âm hồn đã bị nó đẩy xuống sông Vong Xuyên tiêu vong.

Diêm La phụng phịu. Nó chu mỏ hừ lạnh rồi biến mất. Diêm vương thở dài, quay người lại. Một làn gió lạnh ủa tới. Ánh mắt hai người chạm nhau. Cô kích động đứng dậy ôm chầm lấy hắn. Vẫn là mùi hương này, thật thơm. Đôi đồng tử đỏ rực của hắn nhú lại. Cả người toát ra làn khí lạnh cực hàn. Cơ thể cô đột nhiên bị hất ra lăn xuống đất vài vòng.

- To gan! Nên nhớ thân phận tránh xa ta ra!

Cô thở hổn hển đứng dậy. Gương mặt lộ rõ vẻ đau khổ.

- Diêm vương, ngài hận tôi cũng được. Nhưng... đừng nhìn tôi bằng ánh mắt xa lạ đó nữa... đừng mà...

Hai dòng nước mắt lăn dài trên má của cô. Chợt cô nhận ra, bản thân bị Mạnh Bà dịch dung thành bộ dạng xấu xí. Nhớ lại những lời Mạnh bà dặn dò, cô quay người lại phía sau. Thấy một bông hoa bĩ ngạn đơn độc đỏ rực. Cô vội vàng cúi xuống rồi chạy đến con sông trước mặt nhúng cánh hoa bĩ ngạn xuống. Lập tức cánh hoa từ đỏ chuyển thành vàng. Cô liền dùng nó bôi lên gương mặt mình.

Càng lau thì vết bớt liền biến mất. Thay vào đó là gương mặt trắng nõn hoàn hảo xinh đẹp.

Nhìn hành động lạ thường của cô, Diêm vương hơi ngạc nhiên vẫn nghiêm nghị tại chỗ. Cho tới khi thấy gương mặt đó, trong lòng Diêm Vương bỗng nhói đau. Cảm giác này quá quen thuộc... nhưng hắn không nhớ ra.

Cô bước lại gần Diêm Vương, hít một hơi mạnh bạo choàng qua ôm cổ hắn. Diêm vương vẫn bất động. Hắn không kịp ý thức mình đang làm gì, mà đưa tay ra theo bản năng ôm cô. Khóe miệng cô hơi nhếch cười, nước mắt vẫn chảy. Cô kiễng chân, định hôn lên bờ môi mỏng của Diêm Vương. Hắn cũng hình như chiều theo ý của cô mà hơi cúi xuống.

Khung cảnh xung quanh âm u lạ thường nhưng lại rất im ắng.

Cô rất nhớ hắn. Cô nhớ hắn, nhớ lần đầu tiên Diêm Đại nhân tỏ tình với cô. Dòng cảm xúc cứ thế dâng trào.. khi môi hai người sắp chạm vào nhau, một giọng nói vang lên xé ngang.

- Hai.. hai... người...

Lúc này, Diêm Vương chợt sực tỉnh lại buông cô ra giữ khoảng cách nhất định. Uyển Nhu dường như muốn nổi cơn thịnh nộ, cô ta không ngờ có lại cả gan trong địa bàn của cô ta mà quyến rũ Diêm Vương. Đầu trâu mặt ngựa đã cho người đi lục soát mọi góc ngách. Ai ngờ, thì ra con tiện nhân này ở đây.

Về mặt Diêm Vương hiện lên sự bối rối như kiểu bị bắt gian tại trận.

- Thiện Nhất... ta... ta xin lỗi... ta... không ý thức được những gì mình đang làm... ta..

Thiện Nhất? Cô nghi ngờ. Tại sao Diêm Vương lại gọi Uyển Nhu là Thiện Nhất? Là tên của cô mà...

Uyển Nhu mặc dù trong lòng rất tức giận nhưng có mặt Diêm Vương ở đây, cô ta vẫn phải nhịn không mạnh động. Uyển Nhu cúi mặt xuống giọng nhỏ nhẹ ủy khuất.

- Diêm... vương đại nhân... ta biết ngài lấy ta chỉ vì trong cơ thể ta có phượng hoàng đơn. Dù ngài làm gì ta cũng không phản đối. Chỉ là... ta muốn được ở phía sau yêu ngài thầm lặng...

Nghe Uyển Nhu nói mà cô tức giận. Cô ta là đang nói dối! Cô ta cướp phượng hoàng đơn khiến bản thân cô trở thành một âm hồn! Lại còn giở trò mạo danh cô.

- Nói dối! Diêm vương đại nhân... tôi là Thiện Nhất! Cô ta là Uyển Nhu, con gái của Cố Thành Vương...

Khóe môi Uyển Nhu hơi nhếch cười đều. Vốn dĩ cô ta định điều khiển tâm trí của Diêm Vương bằng kịch độc. Nhưng, trong người Diêm Vương đại nhân mang huyết mạch bảo vệ nên cô ta không thể điều khiển. Vì vậy, mà cô ta đã sử dụng cấm thuật trong Tà Cát của Cố thành vương xê dịch, làm méo mó một đoạn kí ức của Diêm Vương. Uyển Nhu trong trí nhớ của Diêm Vương đã trở về Thiên Giới, còn cô ta thay thế Thiện Nhất trong lòng ngài ấy! Nhận tiện, cô ta cũng làm đoạn kí ức của Thiện Nhất đâm Diêm Vương loại bỏ để trở thành người hoàn hảo trong lòng ngài ấy.

Để bịt miệng mọi chuyện, ngoại trừ đầu trâu mặt ngựa cùng thuộc hạ thân cận gọi cô ta là Uyển Nhu thống lĩnh thì tất cả phải gọi cô ta là Diêm Hậu.

Diêm Vương hừ lạnh tiến tới ôm lấy Uyển Nhu vào lòng. Ánh mắt hân hiện lên tia ôn nhu trìu mến hiếm có.

- Thiện Nhất, ta xin lỗi. Ta chỉ yêu nàng thôi. Sau này ta sẽ chú ý.

Lòng cô giờ như bị thứ gì đó xé nát. Đau đớn! Rất đau đớn...

Lòng bàn tay cô nắm chặt lại, cô định xông tới tát cho Uyển Nhu một bạt tai. Nhưng còn chưa chạm vào cô ta, cô đã bị Diêm Vương đánh bay ngã xuống đất.

Bây giờ, bên ngoài cô đau nhưng tâm cô lại càng đau gấp bội.

- Tại sao? Tại sao lại như vậy? Diêm vương...

- To gan! Dám làm hại tới Diêm hậu của ta! Người đâu, nhốt âm hồn này xuống địa ngục thứ 4 hành hình!

Ngay lập tức, một đám âm binh xuất hiện. Bọn họ chia kiếm nhọn vào người cô xong lôi cô đi. Miệng cô cười, càng cười nước mắt càng chảy dài trong đau khổ..

Còn Uyển Nhu được chứng kiến cảnh này thì vui sướng. Vốn dĩ cô ta định ra tay nhưng Diêm Vương lại ra tay giúp cô ta.

- Diêm... Vương, người ta thấy sợ quá... âm hồn đó chắc vừa nãy bị ta phá chuyện tốt nên thù ta...

Diêm Vương nhẹ nhàng vuốt sống lưng trấn an Uyển Nhu.

- Yên tâm,ta sẽ xử lí. Còn nàng chuẩn bị cho đại hôn phải thật xinh đẹp...

[Thông báo: chap sau có H]

38. Chương 37: Không Nhớ Nhưng Vẫn Cảm Nhận

Tầng địa ngục thứ 4, nơi hành hình âm hồn bằng cách thức dùng roi da.

Chiếc roi da được làm bằng từ gỗ Mây hiếm có rồi nung trong lò bát quái trên Thiên Giới gần trăm năm. Những âm hồn phạm đại kị, tội lừa gạt hay tàn sát đều bị hành hình.

Tấm lưng của cô chỉ chút những vết thương đỏ rực. Tên âm binh cầm chiếc roi da rực lửa quật mạnh lên lưng của cô. Mà hai tay cô bị trói bởi xiềng xích to giờ lên cao, chỉ đành bất lực mà cắn răng chịu cực hình. Mà chiếc roi da đánh lửa lại làm cho vết thương nửa chín nửa sống. Đường như có thể chết đi rồi vẫn không được yên ổn.

Vết thương này làm sao bằng vết thương trong lòng của cô. Diêm Vương đại nhân chẳng còn nhận ra cô nữa...

Cả phòng giam rực đỏ mà âm u. Tiếng thét chói tai của các âm hồn vọng lại mang sự u uất đau đớn. Tiếng roi da vẫn vang lên đều đặn. Cô mặc dù cả người cảm giác như bị xé toạc ra, nhưng vẫn cắn chặt răng không phát ra tiếng kêu. Tiếng “vút” lại vang lên giòn giã.

- Âm hồn này cũng thật gan lì? Lần đầu tiên có âm hồn bị cực hình roi da lửa quật mà không phát ra tiếng.

Tên âm binh dừng động tác xoay xoay cổ tay mỗi nhừ.

Một tên khác thấy vậy thì cười to, lấy một chậu nước pha muối loãng hắt vào người cô. Cả giác đau buốt dồn lên não khiến cô bị chìm trong cơn tê dại.

- Diêm hậu có lệnh, phải xử lí âm hồn này cẩn thận...

Lần nữa, tên âm binh khác đi vào thay phiên. Cuộc hành hình lại diễn ra. Cô phải chịu đau đớn tiếp. Lúc trước, cô cứ tưởng chết rồi mọi chuyện sẽ kết thúc. Nhưng giờ lại không phải. Chết rồi phải chịu cực hình... đau đớn hành hạ còn hơn cả khi sống...

[...]

Diêm vương mở mắt bước xuống giường ngọc. Hắn không tài nào nhắm mắt ngủ được. Không hiểu sao trong lòng còn cào lo lắng không thôi.

Bộ y phục đen của hắn hơi xộc xệch lộ ra bờ vai rộng lớn săn chắc. Mái tóc dài xõa xuống càng tôn thêm vẻ yêu mị xuất thần cho một gương mặt hoàn mỹ.

Bỗng dưng, tấm rèm cửa được mở ra, một bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng thoát tục vén rèm trăn trêu sang một bên. Uyển Nhu mặc một bộ xiêm y mỏng manh chân trần bước tới giường ngọc trước sự sững sờ của Diêm Vương. Cô ta không ngần ngại mà đưa tay vòng qua cổ ôm của Diêm Vương, bờ môi đỏ mọng kề sát tai của hắn thủ thủ nhẹ.

- Diêm Vương đại nhân, hôm nay để thiếp hầu hạ ngài..

Diêm vương hơi bất ngờ. Từ giờ cho tới đại hôn còn 2 ngày nữa. Nhưng có vẻ tân nương của hắn còn nóng nòng quá?

Hai tay của Diêm vương đặt nhẹ lên hai mu bàn tay của Uyển Nhu. Hắn cúi xuống hôn nhẹ lên vùng cổ trắng nõn của cô ta rồi dần dần trượt xuống.

- Thiện Nhất! Ta yêu nàng...

Đang đắm chìm vào cảm giác thoải mái, khi Uyển Nhu nghe thấy vậy thì cả người cứng ngắc. Cô ta ôm lấy cổ của Diêm vương, bờ ngực căng tròn phập phồng ghé sát vào gương mặt hắn. Giọng nói của Uyển Nhu có chút nỉ non.

- Diêm Vương đại nhân, hãy gọi ta là Uyển Nhu... aaa....

Diêm Vương chợt cắn mạnh vào xương quai xanh của Uyển Nhu, để lại một vết đỏ đậm. Hắn đưa tay định cởi bỏ y phục trên người của cô ta. Bỗng chốc, đầu hắn đau nhức. Trong lòng chợt hiện lên cảm giác có lỗi. Diêm vương nghi hoặc liền nhanh chóng hơi tách Uyển Nhu ra mà lùi lại, hắn thở dốc. Không thể nào! Rõ ràng người con gái phía trước là người con gái hắn yêu. Tại sao lại cảm giác như không phải?

Uyển Nhu giật mình. Cô ta nhìn Diêm Vương.

- Chẳng lẽ, diêm vương đại nhân ghét thiếp?

Diêm vương đứng dậy chỉnh sửa lại y phục còn xộc xệch của mình rồi hắn lại ân cần chỉnh sửa lại cho Uyển Nhu. Bàn tay hắn nhẹ nhàng xoa đầu cô ta rồi đặt lên đó một nụ hôn nhẹ.

- Ngoan! Ta yêu nàng. Ta muốn đợi đến đại hỷ. Đêm động phòng của chúng ta chính là đêm ta và nàng hòa hợp...

Uyển Nhu im lặng, ánh mắt hơi sụp xuống. Cô ta nhẹ nhàng gật đầu.

Diêm vương thở dài rồi biến mất ngay trước mặt cô ta. Bất giác bàn tay Uyển Nhu nắm chặt lại!

- Tại sao! Tại sao!!! Ta không cam tâm...

Diêm vương xuống tầng địa ngục thứ 4. Hắn cũng chẳng hiểu tại sao mà mình lại đến đây. Hắn vốn chẳng hứng thú xem hành hình âm hồn phạm tội. Nếu đã tới đây rồi, hắn cũng muốn xem cái nữ âm hồn muốn hành thích Diêm hậu của hắn ra sao.

Bước vào nhà giam đỏ rực. Những tiếng thét chói tai đầy đau đớn của những âm hồn vang vọng. Những tiếng roi da lửa vụt lại còn vang hơn. Hắn đưa mắt nhìn qua một lượt.

Tất cả âm binh đều đồng loạt dừng động tác quỳ xuống. Mọi âm hồn đều bị cái hàn khí của hắn là im lặng. Căn phòng đột nhiên khác lạ thường.

Khi ánh mắt của hắn dừng lại ở một góc nhà giam. Một nữ âm hồn đầu tóc bù xù. Hai tay bị xiềng xích trói ứa máu. Cơ thể bị thương tích đầy mình. Thoảng như những vết thương đó còn bốc ra mùi khét của thịt người bị cháy...

Cô khó nhọc nhắm mắt hờ hờ nửa tỉnh nửa mơ.

- Ngoại trừ nữ âm hồn đó. Cút hết ra ngoài không một ai ở lại!

Diêm vương vừa dứt lời, âm binh nghe theo tấp tểnh tất cả âm hồn đang bị xử trí đi khỏi. Lúc này, hắn vô thức bước tới chỗ cô. Nhẹ nhàng vuốt sợi tóc dính bết máu trên trán cô sang hai bên. Xiềng xích đột nhiên biến mất. Hắn dịch người rồi ôm cô vào lòng.

Tại sao lại có cảm giác thân thuộc như thế? Là do hắn không nhớ nhưng vẫn cảm nhận?

Bất giác hắn đặt lên môi cô nụ hôn sâu...

[chap này H quá nhẹchap sau mới thật nà]

39. Chương 38: H

Cô vô thức nửa mê nửa tỉnh. Miệng bị ai đó chặn lại, hơi thở dồn dập. Hàng lông mày Diêm vương hơi nhíu lại. Hắn cúi xuống thấp nữa, ôm chặt lấy cô hôn càng sâu.

Trong tâm trí hắn bây giờ rối loạn. Bản thân hắn còn chẳng hiểu nổi tại sao mình lại làm như vậy. Hắn nghe theo lòng mình.

Bàn tay Diêm vương trượt xuống, chạm nhẹ lên những vết thương rách thịt của cô. Cảm giác đau đớn khiến mình mẩy cô hơi run mà rên khẽ. Từng đốt tay thon dài xoa nhẹ, mơn trớn lên những vết thương sau lưng cô. Kì lạ thay, những vết thương đó dần khép miệng biến mất hoàn toàn. Là hắn đang trị thương cho cô?

Lúc này, đôi đồng tử của cô hé mở. Gương mặt quen thuộc của Diêm vương kề sát mặt của cô. Khóe miệng cô hơi nhếch lộ rõ vẻ đau buồn. Chắc là cô đang mơ? Diêm vương quên cô thật rồi... Nhưng cô vẫn muốn chìm vào giấc mơ này. Bất giác, tay cô vòng qua ôm lấy cổ của Diêm vương, miệng lẩm bầm nhỏ

- Dừng... Diêm vương đại nhân... đừng rời xa tôi... tôi biết sai rồi...

Hắn dừng lại động tác. Nhờ lời nói của cô mà hắn thoáng cái giật mình. Hắn đang làm gì vậy? Tại sao lại như thế? Hắn còn không kiểm soát được bản thân mà muốn cô?

Diêm vương vội hơi đẩy cô ra cách người mình một khoảng. Hơi thở của hắn dần trở lên hỗn loạn hơn bao giờ hết. Hắn như thẳm phải bình tĩnh. Người hắn yêu chỉ có Thiện Nhất. Nhưng, cái âm hồn này lại làm cho hắn si mê tới vậy.

- Chết tiệt! Người... đi đi..

Ánh mắt cô mơ hồ nhìn chằm lấy Diêm vương. Đầu óc cô đang nửa tỉnh nửa mơ nên chỉ làm theo bản năng. Cô cứ ngỡ là mình đang mơ mà không nghe thấy những lời Diêm Vương nói. Cô nhào người ôm hắn khư khư.

- Dừng... đuổi tôi đi... tôi biết sai rồi mà... hức hức...

Cô khóc. Hắn lại bàng hoàng hơn. Cơ thể của hắn thì hắn hiểu rõ hơn ai. Không ngờ lúc này hắn lại có thể mất kiểm soát mà động dục với một âm hồn. Giọng nói của Diêm vương có phần khàn khàn.

- Người... không đi! Đừng hối hận...

Vừa dứt lời, hắn như một con sói hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô ngầu nghiêng. Bàn tay không yên phận chạm lên những nơi mẫn cảm của cô. Cơ thể của cô như mất trọng lực, không ngừng run rẩy, chỉ có thể ôm chặt lấy hắn làm trụ vững. Diêm vương hôn lên môi cô, chưa thỏa mãn, hắn lại trượt lên vành tai ngậm nhẹ. Xong trượt xuống hôn một đường dài tới bờ ngực căng tròn của cô mà cần nhẹ một nhát.

Lúc này, cô thở dốc. Bản thân không biết phân biệt được đây là thực hay mộng. Tới khi, mảnh vải trắng mỏng manh được Diêm vương mạnh bạo xé ra. Khí lạnh lùa vào làm cô không ngừng run rẩy.

Cảnh xuân đẹp hiện ra trước mắt hắn. Diêm vương nuốt một ngụm nước bọt rồi cúi xuống cắn vào hai bên căng tròn của cô. Dục vọng của hắn như sắp bùng nổ. Y phục của hắn không cánh mà biến mất. Thân hình rắn chắc hiện ra đẹp mắt. Từng đường nét trên cơ thể hắn hoàn hảo như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ. Diêm vương hừ lạnh rồi nhấc cơ thể cô hơi dịch lên.

Dục vọng to lớn khiến hạ thân hắn khó chịu không thôi. Hắn muốn cô! Bất kể cô là ai, bất kể hắn tuy rằng hiện tại không nhớ ra cô. Nhưng hắn sẽ nghe theo tiềm thức của bản thân.

Cô còn chưa kịp định thần sau trận cuồng phong của Diêm Vương. Bỗng đâu, cơ thể cô như không có trọng lực. Diêm vương hơi nhấc thân thể của cô lên rồi từ từ dang hai chân cô ra. Chỉ biết lúc đó quá đột ngột. Một trận đau đớn truyền tới khiến cô thét to lên nức nở.

- Đau... đau quá...

Có cái gì đó nóng nóng từ từ tiến vào cơ thể của cô. Cảm giác như thân thể không còn phải của mình nữa. Diêm vương lại cúi xuống hôn cô an ủi.

Hắn không ngờ, bản thân lại là người đầu tiên của cô. Mà chính ra thì hắn cũng vốn dĩ là xử nam. Cái chuyện quan hệ gì đó hắn cũng chẳng bận tâm. Nhưng, từ khi hắn tiếp quản Âm Phủ. Tất cả các chúng tiên đều thúc giục hắn lập Diêm hậu. Có người còn mặt dày dẫn con gái họ tới giới thiệu. Cũng có người lại mang những bức trang giường chiếu để chỉ hắn cách giao hoan... tất cả đều bị hắn lạnh lùng đập ra khỏi âm phủ một đi không bao giờ quay lại...

Lúc đầu cả hai tuy còn ngỡ ngàng. Nhất là Diêm vương. Hắn lại không ngờ rằng mình lại có thể làm được tới bước như vậy.

Hắn hơi dịch người để cho dễ vận động hơn. Xong từ từ luân động. Cô vúi vào vai hắn, mồ hôi chảy xuống khiến mái tóc cô hơi rối. Dần dần, sự xê dịch có chút thay đổi. Hắn tăng tốc khiến cô bắt buộc phải phối hợp theo. Cả một tầng địa ngục thứ 4 chỉ còn hai người bị dục vọng dẫn dắt.

Lần đầu tiên làm chuyện đó ở địa ngục!

Cô vẫn chìm trong mơ màng. Bản thân lại không thể thoát khỏi sự cảm dỗ mị hoặc đó. Cô chỉ muốn ở cạnh Diêm Vương đại nhân... bên cạnh mãi mãi mãi...

Diêm vương gầm nhẹ, tiết tấu vẫn diễn ra đột ngột khiến cảm xúc của cô cao trào. Không màn dạo đầu cũng chẳng thấy hồi kết đâu. Lần nữa cô lại cùng hắn liên hồi.

- Diêm vương đại nhân! Nếu ngài thực sự quên đi tôi. Chúng ta có thể bắt đầu lại được chứ? Tôi muốn sửa chữa sự ngu muội mà trước kia đã làm lỡ... thật xin lỗi...

Nước mắt cô rơi lã chã rồi từ từ ngắt lịm đi.

40. Chương 39: Tìm Thuần Viên

- Mạnh bà, có phải khu hoa bỉ ngân ở xa lắm không? Thiện Nhất đã đi lâu như vậy?

Nguyên Khải lo lắng bật dậy từ chiếc ghế gỗ. Mạnh bà khuấy canh đều đặn. Thỉnh thoảng đưa mũi ngửi ngửi nồi canh thì gật đầu vừa lòng.

- Không có xa. Nếu mà cô ấy chưa về, có lẽ đã bị phát hiện rồi

Nguyên Khải giật thót. Thiện Nhất bị phát hiện mà Mạnh Bà vẫn thản nhiên. Có lẽ anh phải đi tìm cô. Nhanh chóng giải quyết mọi việc chứ thời gian của anh cũng chẳng mấy mà hết. Nếu mà anh không quay lại đúng lúc, chắc chắn anh sẽ chết thật.

Đúng lúc này, Mã Khắc vội vã mở cửa xông vào. Nguyên Khải thấy vậy vội đi tới túm cổ tay của hắn

- Thiện Nhất gặp nguy hiểm rồi!

- Tin này tôi cũng vừa mới biết!

Chả là lúc hắn đi qua Quý Môn quan, vô tình nghe được cuộc nói chuyện của hai tên âm binh. Bọn chúng nói Diêm Vương vừa sai người đem một nữ âm hồn xuống tầng địa ngục thứ 4 vì tội có ý định làm hại Diêm hậu tương lai. Lập tức hắn liền hiểu ra vội vàng chạy tới đây. Ai ngờ cô không có ở đây thật.

- Ta vốn chỉ là Mạnh Bà. Mọi chuyện thế sự ta sẽ không can thiệp. Chỉ có những người trong cuộc mới có thể giải quyết hết.

Nguyên Khải quay sang thì đầu bị Mã Khắc túm cổ lôi nhanh đi. Rốt cuộc thì bản thân phải tự đi tìm. Mạnh bà tuy muốn giúp cô nhưng bà phải làm đúng như lời hứa với người ấy. Không can dự vào thế sự mà chỉ yên ổn chốn địa ngục nấu canh cho những âm hồn trước khi đầu thai uống.

Khi cô tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên một bãi cỏ xanh. Trên người cô mặc một bộ xiêm y trắng với đường nét hoa văn tinh xảo. Điều kì lạ là ở đây không có ánh sáng, mà sáng chỉ đủ nhìn chứ không chiếu rõ mọi vật. Bên trái cô là dòng sông đen chảy xiết.

Diêm vương đang hoàng chấp tay phía sau. Bộ y phục của hắn cũng màu trắng giống cô. Có lẽ, hắn đang định làm gì đó.

- Tỉnh?

Cô hơi sững sờ xong lập tức nhẹ gật đầu. Kí ức thoáng chốc hiện lên cảnh tượng nóng bỏng của cô và Diêm Vương. Thoáng chốc, gương mặt cô đỏ ửng. Cô và Diêm vương đã làm chuyện ấy? Trong lòng cô không khỏi hiện lên sự vui vẻ. Diêm vương quay lưng lại nên cô không rõ biểu cảm của hắn ra sao.

- Nói! Rốt cuộc là ai sai người quyến rũ ta? Người rốt cuộc đã dùng thủ đoạn nào?

Cơ thể cô cứng ngắc. Diêm vương quay lại. Đôi đồng tử của hắn nhìn rõ vết đỏ đậm biểu lộ sự tức giận. Mà khi hắn nhìn cô, đáy mắt hiện lên tia xa lạ. Cũng có phần chán ghét...

- Tôi... không...

- Thôi đủ rồi! Ta không muốn gặp lại ngươi nữa. Đi đi!

Cô còn chưa kịp nói, bóng hình của Diêm vương biến mất rồi hiện thoáng sang bờ sông bên kia. Hắn dừng bước, quay đầu nhìn cô. Hai người nhìn nhau, nhưng lại bị ngăn cách bởi một con sông.

Bàn tay hắn nắm chặt lại. Hắn có lỗi. Hắn đã phải bội tân nương của hắn. Nhưng hắn lại không nở xuống tay với cô. Lòng hắn đau đớn như bị ai đó dùng từng nhát dao cứa vào. Rốt cuộc... đâu mới là sự đúng đắn?

Cô nhìn hắn, nước mắt lại rơi. Rốt cuộc hắn vẫn còn hận cô sao?

- Ta và chàng giống như hai bên bờ sông Vong Xuyên vậy, tuy ta rất yêu chàng nhưng rào cản này mãi không thể trút bỏ được!

Cả người cô vô thức ngồi phịch xuống. Ánh mắt chan chứa sự đau khổ nhìn theo bóng hình của Diêm vương khi đã khuất dần. Còn hai ngày nữa đến đại hôn của Diêm vương. Cô có nên từ bỏ mặc dù hi vọng quá nhiều?

- Thiện Nhất!

Cô quay người lại. Bắt gặp Mã Khắc và Nguyên Khải đi tới. Nguyên Khải lo lắng, xem xét cô một lượt mới thở phào.

- Đã xảy ra chuyện gì? Mà... y phục này sao cô có được?

Mã Khắc nghi ngờ. Rõ ràng y phục trên người của cô là y phục dành cho phi tần được thiết kế được biệt của Diêm Vương. Cô mỉm cười rồi đưa tay lau nước mắt.

- Không sao. Có lẽ... tôi sẽ đi cùng Nguyên Khải trở về nhà họ Nguyên. Xong... tôi sẽ đi đầu thai..

Cô chẳng còn gì quyến luyến nữa. Sự cố gắng theo đuổi của cô đã cạn kiệt rồi. Một sự thật mãi không thay đổi là Diêm đại nhân vẫn hận cô.

41. Chương 40: Thuần Viên

- Mạnh bà, có phải khu hoa bĩ ngạn ở xa lắm không? Thiện Nhất đã đi lâu như vậy?

Nguyên Khải lo lắng bật dậy từ chiếc ghế gỗ. Mạnh bà khuấy canh đều đặn. Thỉnh thoảng đưa mũi người ngửi nồi canh thì gật đầu vừa lòng.

- Không có xa. Nếu mà cô ấy chưa về, có lẽ đã bị phát hiện rồi

Nguyên Khải giật thót. Thiện Nhất bị phát hiện mà Mạnh Bà vẫn thản nhiên. Có lẽ anh phải đi tìm cô. Nhanh chóng giải quyết mọi việc chứ thời gian của anh cũng chẳng mấy mà hết. Nếu mà anh không quay lại đúng lúc, chắc chắn anh sẽ chết thật.

Đúng lúc này, Mã Khắc vội vã mở cửa xông vào. Nguyên Khải thấy vậy vội đi tới túm cổ tay của hắn

- Thiện Nhất gặp nguy hiểm rồi!

- Tin này tôi cũng vừa mới biết!

Chả là lúc hắn đi qua Quỷ Môn quan, vô tình nghe được cuộc nói chuyện của hai tên âm binh. Bọn chúng nói Diêm Vương vừa sai người đem một nữ âm hồn xuống tầng địa ngục thứ 4 vì tội có ý định làm hại Diêm hậu tương lai. Lập tức hắn liền hiểu ra vội vàng chạy tới đây. Ai ngờ cô không có ở đây thật.

- Ta vốn chỉ là Mạnh Bà. Mọi chuyện thế sự ta sẽ không can thiệp. Chỉ có những người trong cuộc mới có thể giải quyết hết.

Nguyên Khải quay sang thì đầu bị Mã Khắc túm cổ lôi nhanh đi. Rốt cuộc thì bản thân phải tự đi tìm. Mạnh bà tuy muốn giúp cô nhưng bà phải làm đúng như lời hứa với người ấy. Không can dự vào thế sự mà chỉ yên ổn chốn địa ngục nấu canh cho những âm hồn trước khi đầu thai uống.

Khi cô tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên một bãi cỏ xanh. Trên người cô mặc một bộ xiêm y trắng với đường nét hoa văn tinh xảo. Điều kì lạ là ở đây không có ánh sáng, mà sáng chỉ đủ nhìn chứ không chiếu rõ mọi vật. Bên trái cô là dòng sông đen chảy xiết.

Diêm vương đang hoàng chấp tay phía sau. Bộ y phục của hắn cũng màu trắng giống cô. Có lẽ, hắn đang định làm gì đó.

- Tỉnh?

Cô hơi sững sờ xong lập tức nhẹ gật đầu. Kí ức thoáng chốc hiện lên cảnh tượng nóng bỏng của cô và Diêm Vương. Thoáng chốc, gương mặt cô đỏ ửng. Cô và Diêm vương đã làm chuyện ấy? Trong lòng cô không khỏi hiện lên sự vui vẻ. Diêm vương quay lưng lại nên cô không rõ biểu cảm của hắn ra sao.

- Nói! Rốt cuộc là ai sai người quyến rũ ta? Người rốt cuộc đã dùng thủ đoạn nào?

Cơ thể cô cứng ngắc. Diêm vương quay lại. Đôi đồng tử của hắn hằn rõ vết đỏ đậm biểu lộ sự tức giận. Mà khi hắn nhìn cô, đáy mắt hiện lên tia xa lạ. Cũng có phần chán ghét...

- Tôi... không...

- Thôi đủ rồi! Ta không muốn gặp lại người nữa. Đi đi!

Cô còn chưa kịp nói, bóng hình của Diêm vương biến mất rồi hiện thoáng sang bờ sông bên kia. Hấn dừng bước, quay đầu nhìn cô. Hai người nhìn nhau, nhưng lại bị ngăn cách bởi một con sông.

Bàn tay hấn nắm chặt lại. Hấn có lỗi. Hấn đã phải bội tân nương của hấn. Nhưng hấn lại không nỡ xuống tay với cô. Lòng hấn đau đớn như bị ai đó dùng từng nhát dao cứa vào. Rốt cuộc... đâu mới là sự đúng đắn?

Cô nhìn hấn, nước mắt lại rơi. Rốt cuộc hấn vẫn còn hận cô sao?

- Ta và chàng giống như hai bên bờ sông Vong Xuyên vậy, tuy ta rất yêu chàng nhưng rào cản này mãi không thể trút bỏ được!

Cả người cô vô thức ngồi phịch xuống. Ánh mắt chan chứa sự đau khổ nhìn theo bóng hình của Diêm vương khi đã khuất dần. Còn hai ngày nữa đến đại hôn của Diêm vương. Cô có nên từ bỏ mặc dù hi vọng quá nhiều?

- Thiện Nhất!

Cô quay người lại. Bắt gặp Mã Khắc và Nguyên Khải đi tới. Nguyên Khải lo lắng, xem xét cô một lượt mới thở phào.

- Đã xảy ra chuyện gì? Mà... y phục này sao cô có được?

Mã Khắc nghi ngờ. Rõ ràng y phục trên người của cô là y phục dành cho phi tần được thiết kế được biệt của Diêm Vương. Cô mỉm cười rồi đưa tay lau nước mắt.

- Không sao. Có lẽ... tôi sẽ đi cùng Nguyên Khải trở về nhà họ Nguyên. Xong... tôi sẽ đi đầu thai..

Cô chẳng còn gì quyến luyến nữa. Sự cố gắng theo đuổi của cô đã cạn kiệt rồi. Một sự thật mãi không thay đổi là Diêm đại nhân vẫn hận cô.

{ giờ các cậu định như thế nào? Muốn SE hay HE?}

42. Chương 41: Thuần Viên

- Không định tìm ra nguyên nhân mà để buông bỏ? Cô đúng là làm ta quá thất vọng.

Lưu phán quan đột nhiên xuất hiện sau bao ngày vắng mặt. Đáy mắt của cô hiện lên tia kinh ngạc. Quan sát một lượt, cô lại cảm thấy Lưu nam thần hình như có gì đó khác biệt. Hình như là sắc đẹp lại nổi hơn thì phải.

- Bỏ ngay cái ánh mắt háo sắc của cô cho tôi!

Lưu phán quan chấp tay đằng hoàng liếc cô cất giọng khinh bỉ. Biết ngay mà, bản tính đúng là khó rời. Đã có Diêm vương lại còn đi ngắm sắc đẹp của nam nhân khác. Lòng dạ đàn bà đúng là không thể tin.

Mã Khắc thở dài đưa tay day trán. Nếu không phải vừa nãy hấn chứng kiến bộ dạng đau khổ của cô chắc hấn còn tưởng người hiện tại có 2 nhân cách mất. Tính cách quả thay đổi khá nhanh chỉ cần có “sắc đẹp”.

Môi cô bất giác mím chặt lại. Cái gì mà háo sắc? Là cô chỉ kinh ngạc thôi mà? Có cần phải khinh bỉ cô tới vậy không? Cô quay sang Nguyên Khải thì cũng may nhận được cái ánh nhìn đồng cảm của anh khiến cô mới yên lòng. Chỉ có Nguyên Khải vẫn là tốt nhất.

- Lưu phán quan, ngài vừa nói tìm hiểu nguyên nhân? Nghĩa là sao?

Nghe Mã Khắc hỏi vậy, Lưu phán quan bỗng lấy từ đâu ra một quyển sách đen ném cho Mã Khắc. Tất cả kinh ngạc im lặng.

Mã Khắc nhận lấy quyển sách rồi từ từ mở ra. Đôi mắt của hắn chợt hiện lên tia tức giận. Cô và Nguyên Khải cũng tò mò nhìn người xem xem bên trong quyển sách có gì nhưng toàn là cái trang giấy trắng. Không hiểu tại sao mà Mã Khắc lại tức giận như vậy.

- Cầm thuật? Lưu phán quan, chẳng lẽ...

Cô vẫn còn lơ mơ chưa hiểu sự tình gì đang xảy ra.

- Lúc trước, khi ta triệu kiến Diêm vương, thấy ngài ấy có biểu hiện rất khác lạ. Đặc biệt chỉ quan tâm tới nhất cử nhất động của Uyển Nhu. Ta nghi ngờ nên đã lên theo dõi Uyển Nhu mọi lúc. Phát hiện trong mật thất ở phòng cô ta có quyển sách này. Diêm vương hiện tại... là bị trúng cầm thuật...

Lưu phán quan làm việc gì cũng kín đáo cẩn kẽ. Nếu không chắc chắn hắn cũng chẳng bao giờ nói bừa. Hắn leo lên được vị trí như hôm nay như vậy, dĩ nhiên phải nắm rõ tất cả mọi việc để xử lý nhanh nhất.

- Cho hỏi, tại sao tôi lại không nhìn thấy trong quyển sách có chữ gì? Nguyên Khải, anh nhìn thấy không?

Cô quay người lại. Nguyên Khải lắc đầu. Lưu phán quan nhếch miệng. Đường nét ở khóe miệng lại tạo lên vẻ đẹp hút hồn. Quả thực là cực phẩm.

- Âm hồn bình thường sẽ không nhìn thấy đâu.

Cô hiểu ra. Thì ra quyển sách cầm thuật này còn phiên biệt như thế. Nếu Diêm vương lạnh nhạt với cô như vậy thì chắc chắn ngài ấy đã bị trúng cầm thuật. Vậy mà cô lại tưởng ngài ấy hận mình. Bản thân cô chợt thấy mình quá ngu ngốc. Đáng lẽ, cô phải nhận ra sớm hơn chứ? Cách đại hôn bây giờ chỉ còn hai ngày. Nếu không tìm cách, chắc chắn cô sẽ chẳng còn cơ hội nữa.

- Có... phải có biện pháp giải chứ?

Cô hỏi. Cái gì cũng phải có biện pháp. Huống chi cầm thuật. Chắc chắn sẽ có cách giải.

Lưu phán quan gật gù. Hắn thu hồi lại quyển sách từ tay Mã Khắc. Từng đốt tay thon dài lật từng trang giấy lướt qua một lượt.

- Cũng có đấy. Nhưng...

- Nhưng sao?

- Cách giải chính là phải lấy được Thuần Viên, con bộ cặp độc của Yêu Vương. Như cô đã biết, Yêu vương chính là huynh đệ song sinh của Diêm vương. Mọi thứ của hai người sẽ đối lập và sung khắc lẫn nhau. Chỉ cần một chút nọc độc của Thuần Viên cho Diêm vương uống. Chắc chắn cầm thuật sẽ được giải trừ.

Cả người cô sững sờ. Lại là Yêu Vương, cô phải làm cách gì chứ. Ai mà không biết Yêu Vương và Diêm vương thù địch lẫn nhau. Chắc gì Yêu vương nguỉ lòng mà ra tay cứu giúp? Nhưng nếu không có được Thuần Viên, Diêm vương sẽ lấy Uyển Nhu mất... cô thật sự phải làm sao?...

[chuẩn bị ăn mừng...]

43. Chương 42: Yêu Giới

Yêu giới.

Lưu phán quan đưa cô và Nguyên Khải tới Yêu Giới. Mã Khắc thì ở lại địa phủ để dò la tin tức. Khi vừa bước qua ranh giới của yêu tinh, Lưu phán quan yểm phép lên người cô và Nguyên Khải. Trên trán cô xuất hiện thêm một con mắt, trên đầu Nguyên Khải mọc ra hai cái sừng.

- Ta chỉ giúp 2 người tới đây thôi. Bản thân ta là một phán quan của Ma Giới nên không thể bước vào Yêu Giới được. Việc của cô là đến gặp Yêu Vương lấy Thuần Viên...

Vừa dứt lời, Lưu phán quan tạo ra một cường đại hổ đen rồi đẩy cô và Nguyên Khải vào bên trong. Khi hắn định đóng hổ đen lại, bỗng đâu một thân hình nhỏ nhắn lao vào trong khiến hắn không kịp trở tay. Bóng dáng đó? Cặp sừng đó?

- Diêm La thế tử!

Lưu phán quan chỉ kịp gọi tên của cái bóng kia rồi hổ đen đột ngột biến mất. Hắn tức giận như muốn chửi thề. Diêm La thế tử đi theo lúc nào mà hắn không biết! Chết tiệt, nếu để Diêm Vương biết được chắc chắn sẽ xảy ra chuyện. Hắn phải quay lại địa phủ sắp xếp mọi thứ càng nhanh càng tốt. Chỉ mong Diêm La thế tử không gây ra sự cố gì.

Cô và Nguyên Khải vừa nhảy qua hổ đen, nhập vào một khung cảnh lạ mắt. Tất cả rất đông đúc. Hình như hai người bọn họ vừa xuất hiện tại một khu chợ đen. Khác với con người, khung cảnh ở đây có vẻ cổ kính. Vả lại, toàn là yêu tinh mang bộ dáng kì quặc. Đáng yêu có, xấu xí có, đủ loại.

Phía sau hai người chợt vang lên một tiếng. Một thân hình nhỏ cũng lao ra từ hổ đen rơi xuống người Nguyên Khải. Chỉ nghe một tiếng “Rầm” lớn rồi hai người ngã xuống đất. Đáy mắt cô bỗng chợt toát lên tia kinh ngạc. Đây chẳng phải thằng bé suýt nữa khiến linh hồn tan biến sao? Tại sao nó lại xuất hiện ở đây?

Diêm La từ từ đứng dậy, nó không khóc hay phát ra tiếng động nào mà chỉ nhẹ nhàng phủ bụi dính trên quần áo mình. Gương mặt của nó quả thực rất đáng yêu khiến ai cũng muốn cưng nựng. Nhưng cặp mắt của nó quá lạnh lùng cũng làm người ta phải dè chừng.

- Nhìn nữa ta móc mắt!

Giọng nói non nớt vang lên. Diêm La có vẻ khó chịu trong người. Cô theo bản năng sợ hãi lùi lại kéo Nguyên Khải dậy rồi định bỏ đi. Bỗng chốc, cổ tay cô bị ghim chặt lại đau đớn.

- A....aa..... đau...

Nguyên Khải thấy vậy liền vội vàng định đưa tay giúp cô nhưng lại bị sức mạnh của Diêm La hất ra xa một đoạn.

- Này... nhóc! Chị không có thù hằn gì với em. Nên đừng ám chị nữa.

- Thiện Nhất, tôi giúp cô...

Nguyên Khải lồm cồm bò dậy chưa được mấy bước lại bị hất văng về chỗ cũ. Thân thể anh ta giờ đau ê ẩm.

Diêm La im lặng, nó nhìn chăm cô, mím chặt môi rồi từ từ buông tay. Cô cảm giác giờ đây cổ tay như không phải của mình nữa. Vừa đau vừa tê dại. Không thể ngờ sức lực của một thằng nhóc lại khủng khiếp tới vậy.

- Ta muốn tìm mẹ! Ta sẽ khiến người đàn bà đó phải trả giá! Cô phải đi cùng ta!

- Không được, chị có việc rồi.

Hàng lông mày Diêm La hơi nhíu lại. Nó đưa một cánh tay về phía Nguyên Khải hơi dùng lực bóp cổ anh nhấc lên. Cô thấy vậy thì tái xanh mặt. Mặc dù Nguyên Khải đã rời hồn nhưng nếu linh hồn của anh mà bị vấn đề gì chắc chắn sẽ không thể hoàn dương.

- Được rồi... được rồi... chị đi cùng em là được chứ gì...

Nghe cô nói vậy, Diêm La bỗng thu tay lại thả Nguyên Khải xuống. Cô vội vàng chạy lại đỡ lấy anh. Diêm La quay người đi trước.

- Thiện Nhất, đứa bé đó là ai? Nó...

- Nguyên Khải, đừng nói gì thêm nữa. Chúng ta giờ không có khả năng đối địch với nó đâu.

Cô kéo Nguyên Khải dậy rồi vội vàng đi theo sau Diêm La vào “khu phố Quỷ”. Phiên chợ rất náo nhiệt, chỉ tiếc là nó chỉ hoạt động về đêm. Những ánh đèn lung linh được thắp sáng, thỉnh thoảng còn có vài con người tinh bước từ dưới hồ lên tìm những chiếc đèn thả xuống làm ánh sáng.

Diêm La dừng lại ở một quầy bán kẹo hồ lô. Mùi hương thơm phức khiến nó nhỏ dãi thèm thuồng. Cô cũng dừng lại theo. Chủ quán thấy vậy cười cười, ông ta là một con cáo đồ thành tinh nhưng là bán yêu nên chưa có gương mặt con người.

- Tiểu hắc long này muốn ăn kẹo hồ lô sao?

Diêm La gật đầu. Cặp sừng của Diêm La vốn nhỏ nhưng là yêu quái có thể biết nó thuộc giống nào. Ngoài trừ dòng tộc Hắc Long ra còn ai có cặp sừng như thế. Chủ quán liếc cái cũng biết đây là một tiểu công tử nhà giàu. Quần áo trên người cũng coi như là sang trọng lắm từ tơ lụa trăm năm.

Cô bước đến bên cạnh Diêm La.

- Ông chủ, cho tôi một xiên!

Chủ quán vui vẻ lấy một xiên kẹo hồ lô đưa cho cô. Cô cầm lấy rồi đưa cho Diêm La. Lúc đầu, thằng nhóc có vẻ không vừa lòng nhưng mùi thơm khiến nó không kìm được mà cầm lấy xiên kẹo đưa vào miệng ăn luôn.

- Tiểu cô nương, xiên kẹo đó giá 5 linh lực.

Linh lực? Là cái gì vậy?

- Ông chủ, linh lực là gì?

- Ha... cô cứ nói đùa. Mọi yêu quái thành tinh đều có linh lực trong người. Linh lực càng cao thì yêu quái đó càng mạnh. Tất nhiên, vụ làm ăn cũng cần linh lực để trả.

Thì ra là vậy. Dùng linh lực trả cũng giống như dùng tiền. Nhưng, điều quan trọng là cô không có linh lực?

Ông chủ quán có vẻ là làm ăn lâu trong nghề. Ông ta lấy ra một hòn ngọc rồi chìa ra đưa cho cô.

- Ấn tay vào đi. Kẹo hồ lô có 5 linh lực thôi..

Cô run run đưa tay chạm vào viên ngọc. Nhưng viên ngọc không có chuyển màu. Điều này khiến ông chủ quán vô cùng ngạc nhiên. Đã là yêu quái thì ai cũng phải có linh lực. Nếu không có thì kẻ đó chắc chắn không phải thuộc yêu giới.

- Khốn kiếp! Người không có linh lực? Người là âm hồn!

44. Chương 43: Ném Cầu Chiêu Thân

Ông chủ quán với gương mặt cáo tinh hằm hằm sát khí nhìn cô. Diêm La bình tĩnh nhai 3 viên kẹo hồ lô, nó hơi lùi lại phía sau lên lút chìa bàn tay ra truyền chân khí vào sau lưng cô. Bỗng chốc, viên ngọc từ đen chuyển sang ngũ sắc. Chợt ông chủ quá há hốc mồm run rẩy. Thái độ lập tức thay đổi đến chóng mặt.

- Đại... gia... nha... không ngờ linh lực của cô nương đây nhiều tới vậy. Tại hạ đúng là có mắt như mù... thứ lỗi, xin thứ lỗi...

Cô còn ngu ngơ chưa hiểu gì rút tay lại rời khỏi viên ngọc. Ông chủ quá như vớ phải kho vàng mà hạnh phúc. Mua bán linh lực. Nếu yêu tinh nào chạm vào hòn ngọc chuyển ngũ sắc thì chắc chắn yêu tinh đó công lực rất cao thâm. Đây đúng là cao nhân!

- Đúng là cáo tinh. Thái độ còn lật mặt hơn lật giọng!

Nguyên Khải đứng phía sau cô nhủ thầm. Đến cái yêu giới này cũng gặp phiền phức. Nếu không phải vì anh lo lắng cho cô thì chẳng phải ở cái nơi toàn yêu tinh yêu quái như vậy.

Diêm La thấy cô bỏ tay ra khỏi viên ngọc thì cũng thu tay mình lại. Nó kiễng chân nhân tiện lấy thêm vài xiên kẹo hồ lô. Cô còn chưa kịp định thần thì Diêm La đã bỏ đi. Ông chủ nịnh nọt cười cười

- Dạ, khách quan đi vui vẻ. Lần sau lại ghé đến tiệm của ta!

Cô cũng chẳng chấp vật mà bỏ đi. Cả ba người đến một tòa thành sừng sững, khi định bước vào. Bỗng bị hai tên sói đen chặn lại. Bọn chúng chính là lính gác cổng thành.

Diêm La đứng lúc ăn xong xiên kẹo hồ lô cuối cùng. Nó thản nhiên ném que xiên sang một bên mà đường hoàng đi tới. Hai tên sói đen lấy mũi kiếm chìa thẳng vào người Diêm La hăm dọa.

- Tên nhóc kia! Muốn vào thành phải cống nạp 50 linh lực. Nhìn người bốn gia gia đã biết không có. Không hồn mau cút đi.

Cô và Nguyên Khải nhìn nhau mà lắc đầu thở dài. Nếu Diêm La không có linh lực thì cô cũng chẳng phải sợ thằng nhóc đó. Nó quá lợi hại. Vừa nãy cô mới phát hiện ra Diêm La là đang giúp cô che giấu trước ông chủ quán. Nhưng ông ta lại nói Diêm La là “đại gia”. Quả thực, thật là làm cho cô một phen kinh hoàng.

Một tên sói đen lấy một viên ngọc ra, ánh mắt tỏ vẻ khinh bỉ.

- Mau sờ tay lên đây cho bốn gia gia. Xem xem người có bao nhiêu linh lực.

Diêm La im lặng. Trong lòng nó có vẻ đang khó chịu nhưng vẫn nghe lời đưa tay sờ lên. Viên ngọc trên tay tên sói đen chuyển màu ngũ sắc. Cảnh tượng khiến đám yêu tinh đứng đợi phía sau hú vía. Suýt chút nữa, tên sói đen đánh rơi viên ngọc trên tay xuống. Ở Yêu Giới mấy ai được linh lực cao thâm đến nhường này? Đại Gia nha!

- Ai... da..., vị đại gia đây là bọn ta có mắt mà như mù không thấy núi thái sơn. Mong ngài bỏ qua ạ, mời vào thành ạ...

Giống như ông chủ quán, hai tên sói đen gỡ bộ mặt nịnh hót đê hèn. Cái miệng nhe ra khiến cô hơi hoảng với bộ răng sắc nhọn của chúng. Diêm La đưa tay ra hiệu ý là muốn cho cô và Nguyên Khải cùng vào. Hai tên sói đen liền vui vẻ đứng sang hai bên nhường đường.

Vừa bước qua cổng thành. Một kinh đô nguy nga sừng sững xuất hiện trước mắt cô. Nó đẹp và rộng rãi ánh đèn. Thảo nào mà cần tới những 50 linh lực. Thì ra, ở đây toàn tụ tập những kẻ tai to mặt lớn cả.

Diêm La đi về phía trước, bỗng chốc cô chạy đến nắm lấy tay của nó. Ánh mắt nó hơi nhíu lại ngẩng đầu nhìn chăm cô. Nguyên Khải thì vẫn sợ cái vụ vừa nãy bị đau toàn thân nên nép sau lưng cô để không chạm mắt của thằng nhóc.

- Chuyện gì?

Diêm La lạnh nhạt nói.

- Nhóc con, em biết đường chứ?

- Không!

Đầu cô hiện lên ba vạch đen. Không biết mà nó cứ dẫn cô và Nguyên Khải đi như đúng rồi ý! Diêm La dứt khoát giựt lại tay mình rồi hòa vào đám đông đi tiếp. Cô chỉ còn cách lách người bám theo.

Càng đi càng đông yêu quái. Có vẻ hôm nay là một ngày lễ nên yêu quái có vẻ nhộn nhịp huyền ảo. Cô và Nguyên Khải chen mãi mới lách qua một đám đông. Phía trước chính là một tòa thanh lâu sừng sững. Mà những yêu quái xung quanh cô đang bàn tán to nhỏ liên hồi.

- Này, biết gì không? Hôm nay Nhã Nương ném cầu chiêu thân đấy. Nghe nói là đứa con trai xấu xí nhất của Mã Gia.

- À, thì ra là tên ngu lai sao? Nhìn cái bản mặt của nó đã buồn nôn. Cô nương nào chịu đồng ý chứ?

- Chưa chắc. Nhã Nương giàu như vậy. Làm con dâu mụ sướng cả đời..

Tất cả những câu nói đều lọt vào tai cô không sót một chữ.

Trên tầng thứ 4 của thanh lâu. Một nam nhân vận y phục đen huyền bí cầm một quả cầu đỏ xuất hiện. Tất cả mọi người đều đồng loạt ồ lên rồi xôn xao. Nam nhân đó lướt qua một lượt, ánh mắt đắm chiêu đang suy nghĩ rồi mạnh bạo ném quả cầu đỏ xuống.

Quả cầu tròn rơi tự do, trúng vào một nữ nhện tinh. Cô ta kinh ngạc nhếch miệng định đón lấy thì bỗng đâu một chiếc lưới dài của con ếch to đánh bay quả cầu lệch hướng. Một con rắn khổng lồ đỏ chói uốn éo định dùng đuôi mình đỡ cầu nhưng không may bị con dê tinh phía sau huýt một cái ngã lặn xuống đất. Quả cầu vòng qua vòng lại. Thế nào không may rơi vào tay Nguyên Khải. Đúng lúc này, Nguyên Khải giật mình tung quả cầu đỏ vào tay của cô.

Một khung cảnh im lặng đến đáng sợ. Tất cả mọi ánh mắt đều quay sang nhìn chằm vào người cô khiến cô lạnh cả sống lưng.

Một cụ già, thoát cái từ trên không nhẹ nhàng đáp xuống chống gậy trúc. Bà tay nhìn quả cầu rồi lại nhìn người cầm nó hài lòng.

- Tốt! Tốt! Bay đâu, mau dẫn tâng nương của thiếu chủ về!

45. Chương 44: Đại Hôn Có Biến [1]

Cụ già chống gậy đưa tay chỉ thẳng vào mặt của cô. Cái gì chứ? Tân nương?

Cả sống lưng của cô buốt lạnh. Cô lập tức ném quả cầu đỏ trả lại cho Nguyên Khải. Nhưng không hiểu vì sao mà tất cả mọi ánh mắt ghen ghét xung quanh lại chĩa vào người cô. Là của Nguyên Khải!

Thoắt cái vài tên chó săn từ đâu đi đến bao vây xung quanh cô, khi bọn chúng bước đến. Nguyên Khải cảm thấy có mùi nguy hiểm liền đi lên trước chặn bọn chúng lại. Nhưng bọn chó săn vẫn ung dung hất anh ngã sang một bên. Cô hoảng sợ hơi lùi lại phía sau. Cả một khu vực nhộn nhạo đến ớn lạnh.

- Tôi... tôi không phải là người chạm vào quả cầu đầu tiên...

Cô hướng đến lão bà chống gậy trúc thanh minh. Nhưng bà ta ngoài việc cười ra thì chẳng hề hứng gì. Mãi về sau, bà ta mới cất giọng

- Chỉ cần mắt ta nhìn thấy cô chạm tay vào quả cầu là được rồi. Con trai ta mãi mới đồng ý thành thân. Cơ hội ngàn vàng như vậy... cô nên ngoan ngoãn chút...

Đám chó săn tiến về phía cô gần hơn bao giờ hết. Bọn chúng với bản mặt hung tợn đến đáng sợ. Một bàn tay từ phía sau bắt ngờ đẩy cô lại phía trước. Cô hốt hoảng nhưng không kịp. Cả người nghiêng về một bên trực chờ sắp ngã xuống đất.

Bỗng đâu, một bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay của cô. Diêm La xuất hiện tự bao giờ. Nó hơi dùng sức kéo cô trở lại. Ánh mắt đen sâu không thấy đáy hơi nhíu lại. Bản chất bên trong con người Diêm La không ai đoán ra được. Nó thoát ẩn thoát hiện làm cho người khác thấy quá tò mò.

- Đi thôi!

Diêm La vừa dứt lời, một làn khói đen bao phủ xung quanh hất văng mất tên chó săn lại phía sau. Nhã Nương bị sức mạnh làm cho hơi lùi lại. Bà ta nhíu mày, đập mạnh cây gậy trúc xuống đất về tức giận. Ánh mắt quay lại nhìn về phía nam nhân áo đen đang đứng trên thanh lâu. Thấy hắn quay người trở vào trong, Nhã Nương tức giận vội vàng định rượt theo nhưng lại dừng bước. Diêm La, cô và Nguyên Khải đã biến mất từ bao giờ.

- Truyền lệnh ta. Trao 300 linh lực cho ai bắt được cô gái vừa rồi tới Đế Phủ.

Nhã Nương nói xong thì biến mất. Bà ta phải mau đuổi theo đứa con trai bảo bối của mình. Ai mà biết được con tiện nhân dám từ chối con trai bảo bối của bà ta. Nhất định đại hôn phải tổ chức!

Tin tức Nhã Nương trao thưởng 300 linh lực cho ai bắt được tân nương đem giao nộp cho Đế Phủ lan rộng toàn yêu giới. Không may tin tức lọt đến tai của Yêu Vương. Hắn ta cũng khá ngạc nhiên.

Nhã Nương cũng là rắn tinh tu luyện hơn 50 ngàn năm. Bà ta có tu vi cao thâm, hắn cũng phải nể mặt ba phần. Bất giác, chén trà trên tay Yêu Vương rơi xuống đất. Là hắn cố tình buông tay.

Hoa tinh từ đâu xuất hiện. Cô ta thấy Yêu Vương như vậy thì hốt hoảng chạy lại dọn dẹp những mảnh vỡ chén trà trên mặt thảm đỏ.

- Vương, ngài không sao chứ?

- Không!

Hoa tinh nghe những lời như vậy thì cũng chẳng dám lên tiếng nữa. Cô ta theo Vương rất lâu rồi, cô ta cũng hiểu tính tình của ngài. Cô ta im lặng chấp nhận tất cả, kể cả... đứa con để được bên cạnh Yêu Vương. Phải chi, một lần yêu vương có thể chấp nhận một chút thì tốt.

- Nghe nói Nhã Nương truy bắt một cô gái? Người đi xem sao.

- Nhã Nương là mục giả tùy hứng. Chúng ta không nên nhúng tay vào thì hơn..

Hoa tinh nhẹ giọng lo lắng. Yêu vương nhíu mày, lại rót thêm một chén trà hoa thơm đưa lên miệng.

- Làm theo lời ta!

- Dạ!

Mặc dù trong lòng thắc mắc nhưng hoa tinh vẫn làm theo. Cô ta luôn nghe lời như vậy.

Diêm La đưa cô và Nguyên Khải tới một khu thôn vắng vẻ. Xung quanh nhà nọ ngôi cổ xưa yên tĩnh. Ở ngoài nhà nào cũng nghi ngút chứng tỏ bên trong nhà lúc nào cũng có người. Cả ba người đang đi, bỗng nghe thấy gì đó. Diêm La đen mặt ra hiệu cho cô nấp vào bụi cây ven đường lẩn trốn.

Hoa tinh chợt xuất hiện cùng vài tên áo đen, cô ta bỏ mũ choàng ra. Quay sang dặn dò thuộc hạ.

- Điều tra sao rồi?

- Dạ bẩm các chủ, chúng thuộc hạ vẫn chưa tìm thấy bọn chúng...

Diêm La hơi hé đầu. Nó nhìn chăm vào hoa tinh. Ánh mắt lộ lên tia tức giận. Nó nắm chặt tay lại, đôi mắt đỏ rực. Cô còn đang ngạc nhiên vì sự xuất hiện của hoa tinh. Quay sang bên cạnh phát hiện Diêm La lại biến mất tiêu...

Phía bên kia vang lên giọng nói căm hận

- Khốn kiếp! Tôi hận bà!

46. Chương 45: Đại Hôn Có Biến [2]

Diêm La từ bao giờ xuất hiện trước mặt đám người hoa tinh. Nhìn thấy thằng bé, ánh mắt hoa tinh tràn ngập kinh ngạc.

- Mai Mai? Bà còn nhớ tôi chứ?

Khóe miệng Diêm La hơi nhếch. Đôi mắt tràn ngập sự khinh bỉ. Nó từ nhỏ luôn coi mẹ là động lực cố gắng. Luôn lấy mẹ làm tấm gương để trở thành người mạnh nhất. Vậy mà, chỉ vì tên nam nhân vốn không coi hai người họ ra gì mà mẹ lại nhẫn tâm bỏ nó ở nơi âm u lạnh lẽo toàn quỷ hút máu. Nó hận! Nó hận bà ta!

Hoa tinh không thể ngờ lại có thể gặp lại Diêm La. Cô ta vì Yêu Vương mà có thể làm mọi thứ. Kể cả bỏ con. Nhưng, cô ta không hối hận.

- Lại gặp mày? Tao tưởng mày đã bị đám súc sinh đó ăn mất rồi chứ?

Lời nói của hoa tinh đủ tàn nhẫn khiến cô đứng nấp bên bụi cây cũng cảm thấy bức xúc. Không một người mẹ nào lại đi vứt bỏ con ruột của mình. Hoa tinh, cô ta đúng là không bằng cảm thụ. Cô định đứng dậy xông ra, nhưng bất giác thấy có điều gì đó không đúng. Quay lại phía sau, Nguyên Khải bị một tên thuộc hạ của hoa tinh siết cổ.

Một tiếng động lớn vang lên. Cô và Nguyên Khải bị ném tới lăn đến chân của hoa tinh. Cô ta vừa trông thấy cô, vẻ mặt bất giác hồ hững lạ thường.

- Ai đây? Diêm hậu sao? Lại ở Yêu giới?

Cô đưa mắt lườm cô ta. Hoa tinh cười to hơi cúi xuống giáng cho cô một cái tát. Bên má trắng trẻo của cô hiện rõ vết đỏ ửng của năm đầu ngón tay. Diêm La lườm hoa tinh. Nó đưa tay, một tia sét sét vọt tới. Hoa tinh vội hơi lánh người sang một bên. Tia sét sượt qua má cô ta hơi rỉ ra một chất lỏng màu trắng muốt.

Bỗng nhiên, mặt đất rung rung. Những rễ cây từ đâu ra xuất hiện nhưng một con quái vật lao tới trối chặt tay chân Diêm La. Nó vẫn đứng im. Các rễ cây càng siết chặt hơn. Nhưng rồi một tiếng “pùng” thoáng chốc, ngọn lửa bao bọc quanh người Diêm La thiêu cháy mọi rễ cây.

Nó giơ tay về phía hoa tinh, một con rồng lửa đỏ rực gần thét vọt đến lao nhanh như muốn nuốt chửng mọi thứ. Hoa tinh bất cẩn lùi lại phía sau.

Ngọn lửa còn chưa chạm tới cơ thể của hoa tinh. Một bức tường tàn hình xuất hiện, ngăn chặn rồng lửa của Diêm La, đánh bật lại đòn phản công. Diêm La nhanh chóng xê dịch người. Chỉ biết phía sau có một tiếng nổ lớn cháy rụi mọi thứ. Diêm La nhú mày, phát hiện sau bức tường tàn hình kia là một nam nhân với mái tóc bạch kim. Vẻ đẹp làm diên đảo chúng sinh. Không ai khác chính là Yêu Vương.

Lần đầu tiên hoa tinh được Vương cứu. Trong lòng cô ta có chút vui vẻ cùng hưng phấn. Hai ánh mắt nhìn chăm nhau, một lớn một bé. Có thể nói, vẻ đẹp của Diêm La là di truyền từ Yêu Vương. Không những thế, sức mạnh cũng như bản chất cũng giống hệt.

- Diêm La, đến Yêu giới sao không đến chỗ ta? Có phải con thấy khó chịu?

Giọng Yêu vương vang lên. Hắn vốn biết Diêm La là con của hắn. Chính vì không muốn lộ chuyện cho ai biết mẹ của nó không phải là dòng dõi quyền thế nên hắn đã bảo hoa tinh đem bỏ thẳng nhóc. Không ngờ, cô ta làm thật. Lại còn tuyệt tình đem vứt nó ở nơi toàn quỷ hút máu. Không phải hắn không nhận Diêm La, mà là bởi vì hắn không chấp nhận một nữ nhân như hoa tinh làm mẹ đứa bé. Cô ta luôn xứng chỉ làm thuộc hạ mới thích hợp. Hắn biết, nếu cho cô ta danh phận. Cô ta sẽ còn muốn nhiều hơn.

- Ông còn hỏi? Loại người như mấy người toàn lũ cận bả!

- Diêm La! Sao lại dám vô lễ với Vương? Quỷ xuống cho ta!

Hoa tinh tức giận định tiến lên cho thẳng nhóc một trận. Bỗng cô nhanh nhẹn đi tới chắn trước mặt cô ta.

- Cô không xứng để ra lệnh cho Diêm La! Làm mẹ cũng chả xứng!

- Cái con tiện nhân này!

Hoa tinh giơ tay tát cô thêm một phát. Cái tát nhanh đủ khiến cô choáng váng đầu óc quay cuồng. Rồi cả người loạng choạng ngã vào một cánh tay rắn chắc. Cô ngẩng đầu lên, đập vào mắt cô và gương mặt quen thuộc giống hệt Diêm Vương. Nhưng, lại không phải ngài ấy.

Yêu vương đỡ lấy cô, bàn tay nhẹ nhàng chạm vào gò má vừa bị đánh của cô vuốt ve. Hắn giơ tay hai bên má của hoa tinh bỗng bị cửa rỉ chất lỏng màu trắng ra. Cô ta hét to rồi ôm lấy mặt quỷ xuống.

- Vương... tôi đã làm gì sai? Cô ta đã không còn phượng hoàng đơn! Cô ta không còn là Diêm hậu của Diêm vương!

Yêu vương vẫn thản nhiên. Hắn biết cô đã không còn là Diêm hậu. Nhưng, điều quan trọng là người mà Diêm Vương luôn yêu lại chính là cô! Tất cả mọi thứ của Diêm Vương. Hắn sẽ tự tay giành lấy.

Phía bên kia. Con rồng lửa của Diêm La bay tới định tấn công Yêu vương. Nhưng lại lại một con rồng đen chặn lại nuốt trọn. Con rồng đen từ đâu hóa thành xiềng xích khổng lồ lao tới trối chặt cả người Diêm La lại. Khiến nó không thể cử động.

Diêm La rất mạnh nhưng rất tiếc toàn bộ sức mạnh của nó đều là di truyền mà ra.

- Người đâu! Bắt tất cả về Uyển Yêu cung cho ta.

47. Chương 46: Đại Hôn Có Biến [3]

Tại Uyển Yêu cung,

Mọi thứ xung quanh trang hoàng rất đẹp. Tất cả rực rỡ như một khu rừng nhân tạo. Hoa cỏ bốn mùa nở rộ tươi tốt. Bên trong rất yên tĩnh và thoải mái. Bên ngoài được canh gác nghiêm ngặt không một con côn trùng nào có thể lọt vào được.

Ngồi đằng hoàng trên chiếc ghế cẩm thạch đỏ hồng, cô hơi cúi mặt xuống. Yêu vương ngồi đối diện cô, hần nhân nhả đưa tay rót một ly trà xong đưa lên miệng nhấp nhẹ. Mùi trà thoang thoảng hòa quyện với không khí nhẹ nhàng làm cho người ta thoải mái an thần.

- Ngài đưa Diêm La và Nguyên Khải đi đâu rồi?

Cô lúc này mới ngẩng đầu lên, lộ rõ vẻ mặt lo lắng. Hần đưa cô tới đây, nhưng lại cho người đưa Nguyên Khải và Diêm La đi đâu đó. Cô tuy cũng chỉ là một hồn ma nhưng không thể để người khác liên lụy. Nguyên Khải đã giúp cô rất nhiều, cô không thể phụ lòng của anh. Còn Diêm La cũng đã cứu cô khỏi móng vuốt của bà già trong khi cô suýt bị bắt lấy con trai bà ta.

Yêu vương nhếch miệng. Hần đặt tách trà xuống, bàn tay nhẹ mân mê ly trà cẩm thạch màu ngọc bích hiếm có.

- Không cần lo! Họ sẽ không sao đâu. Nói cho ta biết, đến yêu giới làm gì.

Đôi đồng tử của Yêu vương hơi híp lại. Đẹp đến mê hồn. Nét đẹp của hần tựa như trăng rằm, yêu mị hút hồn. Điều cô chú ý đến Yêu vương vì hần có gương mặt giống Diêm Vương đại nhân. Phải nói là giống hệt như hai giọt nước.

Dường như, Yêu vương có thể đọc được suy nghĩ của cô. Hần hơi nhào đến vén một sợi tóc vươn vắn trên gương mặt cô. Lúc này, cô giật mình hơi nhích lại phía sau một chút để giữ khoảng cách.

- Chỉ là... tôi muốn ngài cho tôi mượn Thuần Viên...

Đôi lông mày Yêu vương hơi nhíu lại. Một con bọ cạp màu đỏ chói từ trong ống tay áo hần chui ra. Con bọ cạp kì dị đến lạ thường.

Yêu vương xòe một bên bàn tay ra, con bọ cạp đỏ liền nhanh chóng bò lên bàn tay của hần đứng im. Yêu vương cử động các khớp ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve chiếc đuôi của nó. Chiếc đuôi đó chính là vũ khí lợi hại nhất của Thuần Viên, chứa kịch độc tiêu diệt bất cứ kẻ nào.

- Thuần Viên? Là cô nói nó?

Yêu vương chỉ tay vào con bọ cạp trên tay. Cô nuốt một ngụm nước bọt rồi gật đầu. Yêu vương chợt cười to. Suy nghĩ của hần luôn quá lạ không ai đoán được. Hần đặt con bọ cạp lên bàn, lại đường hoàng rót thêm trà vào chén.

- Cô có biết Thuần Viên cực kì nguy hiểm bởi độc tố trên chiếc đuôi của nó. Nhưng, lại cần một cái giá tương xứng.

- Cái giá?

Cô lạnh cả sống lưng. Cô hiện tại chẳng còn gì cả. Chỉ là một oan hồn nhỏ nhoi. Biết phải trả cái giá gì bây giờ? Nhưng, để giúp Diêm Vương nhớ lại. Cô không ngại ngần gì trả lời luôn.

- Tôi có thể trả giá, bất cứ thứ gì. Chỉ mong ngài cho tôi ít nọc độc của Thuần Viên.

Yêu vương đặt tách trà xuống. Hần trầm ngâm suy nghĩ. Ánh mắt nhìn chăm cô. Sau đó, lại nhắc Thuần Viên lên. Cầm lấy chiếc đuôi của nó rồi bóp mạnh. Một chất lỏng màu xanh nhẹ nhàng chảy vào trong một chiếc bình thủy tinh nhỏ trong suốt có sẵn.

Xong hần dứt Thuần Viên vào ống tay áo rồi đưa chiếc bình thủy tinh chứa nọc độc của Thuần Viên cho cô.

- Cầm lấy và rời khỏi yêu giới!

Cô kinh ngạc. Cô cứ ngỡ cái giá mà Yêu vương đưa ra rất khắt khe. Không ngờ hắn lại đưa nọc độc Thuần Viên cho cô? Tại sao chứ?

- Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó! Đi đi, Nguyên Khải của người ở cảnh giới rồi.

- Còn Diêm La thì sao?

- Nó sẽ ở lại với ta! Dù sao nó cũng là nhi tử của ta, ta không chấp nhận thân phận của mẹ nó nhưng ta sẽ miễn cưỡng chấp nhận nó.

Cô còn đang do dự thì Yêu Vương ném lọ thủy tinh chứa lọc độc Thuần Viên cho cô. Tay của cô vội vàng chụp lấy lọ thủy tinh. Diêm La dù sao cũng là con của Yêu Vương. Mang huyết mạch của hắn. Chấn cũng không sao khi nó ở lại đây. Bây giờ, đại hôn của Diêm vương càng đến gần, cô chẳng còn tâm trí nào cả. Nghĩ tới đây, cô quay người chạy đi. Thấp thoáng một bóng hình đen xuất hiện. Đó là thuộc hạ của Yêu Vương trách nhiệm dẫn đường cho cô.

Nhìn theo bóng dáng của cô. Yêu vương mỉm cười nhẹ. Khi hắn nhìn cô, hắn phát hiện cô đã thất thân. Thật không ngờ, Diêm vương lại nhanh chóng tới vậy. Hạnh phúc? Chỉ được một thời gian thôi... không bao lâu nữa, cô sẽ phải quay lại đây sớm.

Hoa tinh từ đâu xuất hiện. Cô ta từ trên tòa thành cao đưa mắt nhìn theo cô đang chạy bên dưới. Ánh mắt căm ghét hiện lên. Quay sang một hồ tinh đứng bên cạnh. Đó là tỳ nữ của cô ta.

- Mau đến thông báo cho Nhã Nương là tân nương của con trai lão đang ở chỗ cảnh giới. Bảo bà ta cho người chặn tất cả mọi phía lại...

Lần này hoa tinh không tin cô sẽ thoát khỏi tay Nhã Nương. Mụ già đó tuy ham hố tham vọng nhưng lại cứng chiều con trai hết mực. Con trai bà ta chọn trúng ai, bà ta sẽ bắt đem về cho bằng được.

- Muốn rời khỏi yêu giới? Không dễ đâu!

Khiến cho Vương tạt cô ta, cô đúng là tự tìm đường chết. Nếu không phải cô ta đang trong tầm ngắm của Yêu vương, cô ta nhất định sẽ ra tay bóp nát cô.

48. Chương 47: Đại Hôn Có Biến [4]

Cô theo tên thuộc hạ của Yêu Vương đến đúng chỗ lúc trước bị rơi vào Yêu Giới. Đến nơi, hắn biến mất. Cô nhìn quanh thấy Nguyên Khải đứng đằng xa vẫy tay. Cô vui vẻ chạy lại. Nguyên Khải thấy cô thì lo lắng trong lòng giảm được phần nào. Anh cầm lấy tay của cô.

- Thiện Nhất, cô không có bị thương chứ? Tôi lo lắng cho cô chết mất!

Thấy bản mặt mỹ thụ của Nguyên Khải cô lại cảm thấy buồn cười. Lo chết mất? Chẳng phải bây giờ anh đã rời hồn khỏi cơ thể hay sao mà còn chết?

- Này... có phải anh thích tôi không?

Cô rút tay lại, ghì sát mặt mình vào mặt anh mà hỏi. Nguyên Khải bỗng đâu lại đỏ mặt quay ra chỗ khác. Trong lòng anh thấy rộn ràng, cảm xúc dâng trào nhưng không cách nào mà trả lời. Cô định bụng là chỉ trêu anh ta một chút thôi, ai ngờ bỗng chốc Nguyên Khải nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cô. Tay anh giữ chặt bả vai cô khẳng khái nói

- Ờ... thực ra tôi ngưỡng mộ cô... cho tôi được phép thích cô chứ?

Cả người cô cứng ngắc. Nguyên Khải sao lại nghiêm túc tới vậy? Chẳng phải là cô chỉ đùa thôi sao? Đừng làm cô khó xử thế chứ.

- Thực ra... Nguyên Khải...

Cô còn chưa kịp biện hộ thì một cơn gió lạnh thoảng qua. Vài chục tên chó săn từ tứ phía vọt tới bao vây hai người.

Phía xa xa, chiếc kiệu đồ chõ Nhã Nương cũng dừng lại. Bà ta từ từ chống gậy vén rèm bước xuống. Thoắt cái, bóng hình bà ta xuất hiện ngay trước mặt cô. Cây gậy trúc vụt lên vào hai tay Nguyên Khải. Đủ nhanh để anh đau đớn mà buông tay ra khỏi vai cô. Nhã Nương chống mạnh chiếc gậy trúc xuống đất, đôi mắt thâm sâu quay sang nhìn cô.

Gương mặt già nua nhăn nheo với mái tóc trắng xõa khiến cô thấy phát sợ. Trên đầu bà ta có một cây trâm được khắc một con rắn lục xanh tinh tế, thỉnh thoảng lại lóe sáng khiến cô chói mắt.

- Hừm, làm tân nương của con trai ta không muốn lại ở đây với một tiểu yêu thấp kém? Cô cũng gan đấy!

Nhã Nương cất giọng nói thâm trầm có chút khàn khàn. Bà ta đưa gậy định gõ cho cô một chưởng nhưng lại dừng lại đúng lúc. Chưa cưới nên phải giữ gìn nhan sắc để thành tân nương đẹp nhất.

Cô lách người qua đỡ Nguyên Khải. Nhã Nương hừ lạnh cản lại. Bà ta cầm cây gậy trúc chặn cô lại. Vài tên chó săn tiến lên tóm lấy Nguyên Khải.

- Bay đâu, đem tân nương của con trai ta về...

Hai tay cô bị tóm chặt bẻ ra đằng sau. Ánh mắt cô nhìn Nhã Nương gắng sức phản kháng.

- Tôi không phải tân nương của con trai bà! Tôi không phải người đầu tiên chạm vào quả cầu...

Nhã Nương bị những lời này của cô làm cho tức giận. Bà ta tức tối, giơ tay lên định tát cô nhưng lại bị một bàn tay chặn lại. Đôi mắt vàng lục chợt sáng lên. Bà ta nhìn nam nhân trước mặt kinh ngạc.

Cô cũng theo đó mà nhìn. Nam nhân áo đen thần bí xuất hiện trên tầng 3 thanh lâu. Nhưng gương mặt hằn quấn một lớp băng chẳng khác gì xác ướp khiến cô không thể nào nhìn rõ gương mặt.

- Nhã... Nhã Viên... sao con lại đến đây? Không tốt! Mau về Đế phủ ngay, bệnh của con không thể...

- Thả họ đi đi. Mẫu thân, ta không thích cô ta...

Giọng nói nam nhân đó vang lên có chút khàn khàn. Làn da hắc ta trắng xanh, cho thấy thân thể của hắn đang mang trọng bệnh. Nam nhân đó dứt lời, miệng liên tục ho khan khiến Nhã Nương sốt ruột.

- Được rồi, được rồi ta đồng ý. Nào, ta đưa con về phủ. Ở ngoài này không tốt cho sức khỏe của con.

Đám chó săn nghe vậy thì đồng loạt lùi lại phía sau. Nguyên Khải vừa được tự do thì chạy đến ngay chỗ của cô. Nhã Nương chống gậy, một tên chó săn đi tới đã lấy con trai bà ta.

- Hừm, nể tình con trai ta mở lời ta mới tha cho các người. Mau cút đi...

Cô nuốt một ngụm nước bọt. Trước khi quay đi cô cúi đầu coi như cảm ơn nam nhân kia. Hắn ta đưa mắt nhìn cô, đôi mắt sâu hút xong tất cả đồng loạt biến mất.

Đi tới cảnh giới, một hố đen xuất hiện. Cô cùng Nguyên Khải liền nhảy vào đó xoay đúng địa điểm lúc trước.

ÂM PHỦ

Cô và Nguyên Khải vừa tới ranh giới cầu Nại Hà. Hắc bạch vô thường đã đứng đợi sẵn ở đó.

Vừa trông thấy cô, hắc vô thường vội vàng chạy tới. Có vẻ hắn rất gấp, dường như suýt không kịp nói.

- Về rồi? Lưu phán quan bảo bọn tôi ở đây đợi cô...

Cô còn đang ngạc nhiên. Bạch vô thường cau mày rồi nhanh chóng bước tới nắm lấy tay cô sử dụng thuật di chuyển. Cô vừa định thần lại. Phát hiện bản thân đã đứng trước một khung cảnh nhộn nhịp được trang hoàng đồ sộ. Quý nô đi đi lại lại, tiếp khách, trang hoàng lộng lẫy. Các chúng thần tiên lục giới cũng tụ tập đến địa phủ cả. Có lẽ, đại hỷ của Diêm Vương chính là sự kiện hiếm có của cả lục giới...

Cơ thể cô hơi run, bản thân còn đang trong trạng thái mơ hồ. Bạch vô thường nhíu mày, cô ta đẩy cô về phía trước

- Còn không mau nhanh lên! Đại hôn chỉ còn lại nửa canh giờ là cử hành rồi!

49. Chương 48: Đại Hôn Có Biến [5]

Địa phủ được trang hoàng long lộng lẫy. Đâu đâu cũng là tiếng chúc mừng cười giòn giã của chúng âm hồn mừng đại hôn của Diêm Vương.

Tại phòng của Tân Nương.

Tỳ nữ hầu cùng các nghệ nhân đang trang điểm cho tân nương. Uyển Nhu đưa mắt nhìn thẳng vào gương đồng trước mặt. Giờ đây, cô ta vô cùng xinh đẹp trong bộ hỷ phục đỏ. Uyển Nhu vốn đã có một nhan sắc trời ban, lại được trang điểm bởi những nghệ nhân nên gương mặt cô ta càng tinh xảo mặn mà hơn.

- Chúc mừng Diêm Hậu!

Hai tên đầu trâu mặt ngựa hí hửng đứng trước cửa vọng vào. Bọn chúng được giao phó canh gác đảm bảo an toàn cho đại hôn diễn ra suôn sẻ.

Uyển Nhu đưa nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên tấm khăn che mặt đỏ hoa, khóe miệng hơi nhếch. Cuối cùng cũng đến ngày này. Cuối cùng cô ta đã được thỏa mãn mong ước được ở bên cạnh Diêm vương đại nhân. Chỉ còn ít thời gian nữa thôi, không một ai có thể ngăn cản cô ta được.

- Chờm nào trong cơ thể ta có phượng hoàng đơn... vị trí Diêm Hậu mãi là của ta!

Hắc bạch vô thường lén lút dẫn cô và Nguyên Khải men theo lối tắt đến Điện Diêm Tử

Trên đường bọn họ gặp rất nhiều quan khách, cũng may nhờ sự khéo léo của hắc vô thường mà mọi chuyện chưa bị lộ.

- Diêm vương đang chuẩn bị ở Điện Diêm Tử. Cô mau mang độc của Thuần Viên cho ngài ấy uống...

Hắc vô thường liên tục nhắc nhở cô. Điện Diêm Tử canh gác nghiêm ngặt, âm binh đi lại rất đông là nhiều. Dường như chẳng cái gì qua nổi bức tường chặn này. Mọi chuyện xong xuôi, chỉ cần Diêm Vương uống thứ này, chắc chắn ngài ấy sẽ không sao. Cô cầm chặt lọ thủy tinh chứa độc Thuần Viên trên tay lạnh băng.

Tình hình lúc này có vẻ không khả quan. Bạch vô thường tiến lên, không nói không giằng sử dụng nội lực vốn có, dốc toàn bộ sức mạnh vào đó tạo ra một hố đen. Hắc vô thường thấy vậy thì cau mày, gương mặt hắc có chút khó coi. Không ngờ bạch có thể dùng tới thứ đó.

- Bạch, muội không thể. Nếu vượt qua ranh giới để tạo hố đen, muội sẽ gặp nguy mất.... dừng lại!

Nhưng bạch vô thường vẫn khẳng khái giữ vững hố đen mình tạo. Trên trán đổ mồ hôi, hơi thở có chút hỗn loạn quá to.

- Thiện Nhất! Còn không mau vào hố đen tới chỗ Diêm vương! Nhanh... ta sắp không trụ nổi...

Cô còn đang ngỡ ngàng thì bị hắc vô thường từ phía sau đẩy vào. Khi xác định cô đã vào, bạch vô thường dường như không còn sức sắp không vững được. Cũng may, hắc vô thường dùng nội lực của bản thân áp chế nên bạch vô thường qua cơn nguy hiểm.

Ở địa phủ, có một sức mạnh được liệt kê vào cấm thuật. Đó là tạo ra hố đen xuyên không. Nó được liệt vào danh sách cấm thuật bởi vì khi sử dụng sẽ nguy hiểm cho thân chủ, nặng nhất là dẫn đến hồn tiêu phách tán. Vừa nãy, bạch suất nữa nguy hiểm khiến hắc vô thường kích động không thôi.

- Tại sao lại dùng thứ đó? Chúng ta có thể giúp cô ấy bằng cách khác...

- Còn cách sao? Ta vốn không quan tâm tới cô ta... là ta lo lắng cho Diêm Vương đại nhân thôi...

Bạch vô thường hét to rồi cúi mặt xuống. Bạch chỉ là nhất thời muốn Diêm đại nhân trở lại như trước kia thôi... vẻ mặt này của bạch vô thường khiến hắc vô thường thở dài. Hắn bước tới, vẻ mặt dịu đi đưa tay xoa nhẹ đầu bạch vô thường đầy sủng nịnh.

- Từ lần sau đừng đại đột như vậy nữa, ta lo lắm đấy...

Nghe được những lời này, bạch vô thường bấu môi. Nguyên Khải đứng đó thấy bản thân mình như là người thừa. Anh ta lên tiếng.

- Tại sao không cho tôi đi cùng Thiện Nhất? Cô ấy...

Còn chưa dứt lời, hắc vô thường trừng mắt nhìn Nguyên Khải khiến anh im bất sợ hãi. Tình hình vừa rồi chỉ là đưa cô vào hố đen thôi mà bạch của hắc suýt tàu hỏa nhập ma. Nếu thêm một người nữa, hắc không dám nghĩ tới bạch của hắc sẽ ra sao nữa.

Bây giờ, chỉ cần đợi tin tức của cô.

Vừa ra khỏi hố đen, cô phát hiện bản thân đang ở trong một đại sảnh nguy nga. Ánh đèn sáng rọi lung linh tứ phía. Cô nuốt một ngụm nước bọt xoay người đi tìm kiếm bóng hình của Diêm Vương. Bản thân bất giác lạc vào một căn phòng phủ khói. Từng chiếc rèm mỏng phát phơ tạo nên một khung cảnh ôn tuyền giống hệt của những vị vua chúa thời xưa trước đây cô hay xem trên tivi.

Loáng thoáng cô nghe thấy có tiếng động. Cô ngơ ngẩn bước tới ôn tuyền. Cả một bể tắm to đang bốc hơi nóng. Mùi hương nhàn nhạt của vị bạc hà quen thuộc đâu đây.

Cô cúi xuống, đưa tay chạm nhẹ vào nước trong ôn tuyền, cảm thấy ấm ấm dễ chịu.

Bỗng đâu, một tiếng ỪM lớn khiến cô giật mình. Dòng nước có cái gì đó đang chuyển động. Bản thân còn chưa kịp hiểu thì một thân hình nam nhân đứng dậy ngoi lên mặt nước. Vóc dáng nam nhân đẹp như bức tượng điêu khắc với làn da hồng hào mà săn chắc. Mái tóc dài xõa xuống bả vai dính nước tạo nên những đường nét yêu mị. Gương mặt quen thuộc đập vào mắt cô khiến đôi đồng tử của cô mở to, miệng há hốc mà lắp bắp. Máu mũi chỉ chờ trực phun trào

- Diêm... Diêm... vương... đại nhân...

50. Chương 49: Đại Hôn Có Biến [6]

Đôi mắt phương của Diêm Vương đỏ đậm. Thân hình cường tráng lộ rõ, những hạt nước từng giọt chảy xuống bờ ngực rắn chắc. Diêm vương dường như vẫn thản nhiên mà từ từ bước lên khỏi mặt nước. Cô vô thức lùi lại, toàn bộ cảnh nóng chảy vào mắt của cô.

Không hiểu sao có thứ gì đó nhơm nhớp chảy xuống. Cô giật mình sờ tay lên mũi, một chất lỏng màu đỏ chảy xuống. Khóe miệng cô giật giật rồi vội vàng lấy ống tay áo lau chùi máu chảy ra. Kì thật cô chẳng hiểu tại sao bản thân lại như vậy? Cư nhiên bị chảy máu mũi. Kì ghê!!!

Vừa đúng lúc xong ngoảnh lại phát hiện Diêm đại nhân đã mặc y phục đen từ bao giờ. Hắc chấp tay đằng hoàng đứng sau cô. Cô hơi hoảng lùi lại phía sau. Đến khi lưng có cảm giác lạnh lạnh mới phát hiện bản thân đã đến đường cùng. Diêm vương một tay chống lên bức tường đối diện, gương mặt hắc gần như gang tấc cúi xuống.

- Chưa đi? Ta đã nói không muốn gặp lại ngươi!

Lòng cô thất lại liên hồi. Nhìn vào ánh mắt của hắc, cô lại bất giác đau bởi vì bên trong đó không có chút tình cảm gì.

- Tôi... trước... khi ngài thành hôn. Tôi đến đưa cho ngài một thứ... xong... xong tôi sẽ đi ngay...

Về mặt Diêm Vương bây giờ rất khó coi. Hắc quả thật bị âm hồn này mê muội từ lúc đó? Những kẻ khác mà vào Diêm điện của hắc chắc chắn đã hồn bay phách tán từ lâu. Vậy mà hắc bây giờ lại còn nhẫn nại nghe lời cô nói. Thật là nực cười!

Diêm vương lấy lại tư thế, hắc nhìn cô chằm chằm. Cô lấy lọ thủy tinh chứa độc Thuần Viên run run đưa cho Diêm Vương. Bộ dáng khúm lúm của cô khiến trong lòng hắc có chút thú vị. Diêm vương đưa tay cầm

lấy lọ thủy tinh. Bàn tay thon dài của hần chạm vào tay cô, cái cảm giác lạnh lạnh quen thuộc khiến cô bối rối.

- Đây là gì?

- Dạ... dạ... là rượu đặc chế của tôi... tôi đến chúc mừng ngài... ngài uống xong... tôi sẽ đi ngay... tôi...

Đối mặt với Diêm vương, bản thân cô không biết tại sao mình lại run mà nói lắp bắp như vậy.

Diêm vương đưa mắt nhìn vào chiếc lọ thủy tinh trên tay. Đôi mắt của hần lộ rõ vẻ hồ hững. Chỉ là một ít rượu?

Hần cầm chiếc lọ thủy tinh đưa lên miệng uống cạn. Trong lòng cô hồi hộp không thôi.

Khi Diêm Vương đưa trả lại chiếc lọ thủy tinh cho cô, hần vẫn bình thường. Không có dấu hiệu gì xảy ra. Hần quay lưng lại, cất bước vào thư phòng đối diện.

- Đi cửa phía Tây, theo đó ra sau hậu viên rời khỏi đây. Đây là lần cuối cùng ta muốn gặp lại người.

Cô muốn ở lại. Muốn được chứng kiến Diêm Vương trở lại như trước kia. Nhưng, xem ra biểu hiện của ngài ấy không thay đổi khiến cô vô cùng thất vọng. Chẳng lẽ, hết cách rồi?

Cô mím chặt môi, tâm trạng nặng nề quay người bỏ đi. Đúng như lời Diêm Vương chỉ dẫn. Cô an toàn ra khỏi đại điện không gặp bất cứ âm binh nào. Vừa ra khỏi khu rừng hoa bì ngạn đỏ, phía bên Thảm Tắc hậu hoa viên, hắc bạch vô thường và Nguyên Khải đang đứng đó. Thấy cô, vẻ mặt bạch vô thường hí hửng chạy tới.

- Sao rồi? Ngài ấy trở lại như xưa rồi?

Cô im lặng. Bạch vô thường đang cao hứng thì bỗng đâu tụt xuống dốc không phanh. Khóe miệng bạch vô thường hơi nhếch. Ánh mắt nhìn cô, khó chịu.

- Ta đã giúp người... chỉ mong người giúp Diêm Vương... vậy mà...

Bạch vô thường giơ tay lên, cũng may hắc vô thường tiến lên kịp lúc bắt lấy tay của bạch vô thường. Cô vẫn im lặng. Nguyên Khải bước tới vỗ vai cô. Cô dựa đầu vào ngực Nguyên Khải, cảm xúc trực trào khóc to.

- Tôi đã cố hết sức rồi... tại sao?... sao lại thành ra thế này... ngài ấy... ngài ấy không có biểu hiện gì...

Hắc vô thường chỉ thở dài. Có lẽ, số phận của cô phải chịu những hoàn cảnh éo le như vậy.

Nghi lễ được tổ chức ở Túy Thấu Phong. Toàn tháp khổng lồ sừng sững nguy nga ngay cạnh dòng sông Vong Xuyên.

Thủy Thần Tiên thượng khấu hỷ 3 cây hải linh sâm. Phong thần mừng tặng quạt ngọc Cổ Sam... ngoài ra, Thiên hậu nương nương là người đại diện cho cả Thiên giới cũng có mặt.

Yêu giới có Tản Thủy Kim, sứ giả mang lễ vật đến.

Long vương tứ hải tặng bảo bối quý hiếm được làm từ bảo thạch tinh túy dưới đáy biển.

Rất nhiều nhân vật tầm cỡ của Lục Giới đều có mặt. Có lẽ, đại hôn của người được mệnh danh "mỹ nam lục giới" khiến ai nấy cũng trầm trồ ngưỡng mộ.

Tân nương trong bộ hỷ phục mũ phượng bước vào. Tà hỷ phục dài phất phơ càng làm tôn thêm vẻ xinh đẹp động lòng người của Tân Nương. Cô hòa nhập vào chỗ đám quý hầu. Ánh mắt đau buồn dõi theo bóng dáng của Diêm vương. Hôm nay, ngài ấy thật đẹp, một vẻ đẹp khiến cô lúc nào cũng mơ mộng được ở bên cạnh. Nhưng, giờ đây tân nương không phải là cô.

Diêm vương đưa bàn tay ra, Uyển Nhu mỉm cười tươi rồi nắm lấy tay của hần. Cả hai rất xứng đôi khiến quan khách vỗ tay náo nhiệt. Những tiếng khen ngợi không dứt.

Lúc này, Diêm vương quay người lại đối diện với tân nương của mình. Đôi đồng tử biến đổi từ đỏ đậm sang đỏ nhạt.

- Hôm nay chính là đại hôn của ta... nhưng, tân nương không phải nữ nhi của Cố Thành Vương!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-a-dia-nguc-cho-em>